CAROLYN WEAVER

Destine furtunoase

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Pe palierul adâncit în penumbră, Neal se lupta cu broasca. După mai multe încercări, reuși în sfârșit să introducă cheia și ușa cedă. Holul era îngrozitor de întunecat. Incapabil să suporte această obscuritate, apăsă imediat pe întrerupător.

Detesta aceste întoarceri solitare. Pe drumul spre bucătărie, aprinse peste tot, oprindu-se chiar în salon pentru a porni televizorul. De acum, era singurul mod de a face să răsune o voce în această casă pustie.

Aruncând o privire la ceas, văzu că se apropia ora ultimelor informații. Și astăzi lucrase târziu.

Deschise morocănos frigiderul și scoase în mod reflex o bere, apoi puse la încălzit mâncarea la microunde. Va cina singur, ca în fiecare seară, de trei luni. Scoțând capacul sticlei de bere, se întoarse fără elan în salon și se așeză, în fața

televizorului. Acesta, cu o masă simplă din lemn și un fotoliu din piele crăpată, constituiau singurul mobilier din încăpere. Cu berea în mână, Neal se uită în jurul său cu o privire obosită.

Salonul acesta devenise glacial. Oare de ce nu cumpăra o lampă? Și un covor? Parchetul, gol, oglindea imaginea palidă a plafonierei. Cu un oftat, bău o lungă înghițitură de bere. Ar face de asemenea bine să vândă casa. Acum, nimic nu-l mai reținea aici.

Cu capul rezemat de spătarul fotoliului vechi revăzu serile alături de Barbara, legănați de opere italiene în fața unui foc care trosnea și inima i se strânse.

Oare i se mai întâmpla să se gândească la el? Ea regreta trecutul?

Cu iritare, Neal alungă aceste imagini deprimante și își termină berea. Pe viitor, o va bea singur în fiecare seară. Asta făcea parte din ultimele sale plăceri. În fața lui, pe ecranul televizorului, defilau imagini care nu-l interesau. Puțin îi păsa de ele. Puțin îi părea de toate. Era obosit.

Primăvara, cu vremea instabilă și riscul sporit de tornade, era întotdeauna cea mai intensă perioadă de muncă în laborator. Noul program de studii ale acestor pâlnii mortale, care măturau atât de frecvent câmpiile din Oklahoma sau din Texas, cerea un angajament total. În asemenea măsură, încât deseori se afla în lipsă de personal. Dacă cererea lor de subvenție pe lângă Fundația Națională pentru Știință avea succes, vor putea angaja un cercetător și asta le-ar permite să împartă sarcinile.

Nu că această activitate excesivă îi displăcea. De la plecarea Barbarei, se refugiase deseori în muncă pentru a evita să insiste asupra lui însuși.

Prezentarea de la "Channel Eight" anunța știrile și Neal se îndreptă, atent. Detesta stilul ademenitor al acestui canal, dar pentru nimic în lume n-ar fi ratat buletinul său meteorologic. În timp ce un prezentator anunța venirea lui Sally Storm, își puse sticla de bere pe jos și-și încrucișă cu nervozitate mâinile.

Oare ce va mai inventa în această seară pentru a-și prezenta buletinul? În ajun, se adresase telespectatorilor de la bordul unui aerostat cu aer cald. Alaltăieri, își cântase previziunile în duet cu miss Oklahoma junior, în vârstă de șase ani.

"Channel Eight" părea să nu aibă decât un scop: să facă audiență. Și așa-zișii jurnaliști ai săi îl vexau pe Neal. Cu excepția lui Sally Storm.

Prin grația sa, aceasta își salva rubrica de ridicol. Nu era doar frumoasă, avea și un farmec irezistibil, prin modul de a înclina capul, când zâmbea, de a miji ochii, de a se adresa publicului cu vocea sa suavă. Silueta sa cu membre lungi apăru pe ecran și Neal își împinse fotoliul mai în față.

De o eleganță simplă, tânăra femeie era îmbrăcată într-un taior bleumarin a cărui vestă răscroită în formă de V lăsa să se ghicească forma pieptului rotund. Cu ușurință și volubilitate, prezenta harta Statelor. Oare ce culoare de ochi avea? Albaștri? Verzi? Neal ar fi fost incapabil să spună. Aveau transparența unei lagune. Părul castaniu-roșcat, ușor ondulat se agita în jurul feței.

Și când zâmbea, făcea gropițe adorabile în obraji.

Lui Neal i se părea imposibil să fie la fel de frumoasă în realitate.

– În seara aceasta avem un invitat de marcă, un câine foarte special....

Se întrerupse, misterioasă, apoi exclamă:

– Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vă prezint mascota echipei noastre de baschet de la universitatea din Oklahoma, care trebuie să întâlnească mâine seară universitatea din Missouri la Lloyd Noble Arena, Top Daug!

Țopăind, câinele mic, care purta o umbrelă, intră în câmpul camerei de luat vederi și se ghemui nerăbdător lângă Sally Storm. Cu un hohot de râs, tânăra femeie îl sărută. Imediat, câinele începu să urle ca lupul din Tex Avery.

Iritat de această desfășurare de prostie, Neal ridică ochii spre cer.

– Și acum, puțină seriozitate, Top Daug, reluă Sally. Spune-ne mai curând cum va fi vremea mâine.

Ascultătoare, mascota deschise umbrela sub care apăru un 60%, cu caractere negre.

– Exact, Top Daug! exclamă tânăra femeie, cu un hohot de râs. Într-adevăr, există șaizeci la sută șanse să fiți obligați să vă scoateți umbrelele mâine dimineață. Temperaturile vor scădea...

În ciuda interesului pe care-l avea pentru această fată, Neal nu mai putu suporta mult timp aceste nerozii și schimbă

canalul, prinzând exact la timp buletinul meteorologic de la CBS. Un bărbat de vârstă mijlocie, în costum de culoare închisă și cu înfățișare austeră, arăta o fotografie satelit a regiunii. Neal aprecia acest mod sobru și eficace de a prezenta buletinul meteorologic. În acest caz, oare de ce se încăpățâna, în fiecare seară, să revină la buletinele înșelătoare de la "Channel Eight?"

Cu o ridicare din umeri, închise televizorul și se decise să meargă să cineze. Era totuși mai bine decât să rămână cu gura căscată în fața unei femei inaccesibile.

Când intră în bucătărie, înconjură încăperea cu privirea. Barbara îi lăsase totul, masa uzată din lemn și scaunele din primul lor apartament. Ustensilele atârnate deasupra cuptorului într-o dezordine veselă. Chiar și ferigile, ale căror frunze ușoare încadrau ferestrele.

În spatele geamurilor, începuseră să cadă primele picături. "Șaizeci la sută șanse să vă treziți cu ploaia", spusese Sally Storm.

Cu un gest iritat, Neal se duse să tragă draperiile și își scoase orezul din cuptorul cu microunde. Când va înceta în sfârșit să se gândească la femeia aceea?

***

Puțin dornică să-i vorbească lui Bary Clinton, directorul de relații publice de la "Channel Eight", Sally se grăbi să părăsească

studioul. În timp ce se afla încă în fața camerelor, acesta îi făcuse semn că vrea să-i vorbească.

– Sally! o strigă, în timp ce tânăra femeie încerca să plece discret. Așteaptă-mă!

Aceasta se opri, cu o mână pe clanța ușii.

– Barry...

Se întoarse oftând.

– Trebuie să trec să iau fetele de la mama. Ceea ce ai să-mi spui, poate aștepta cu siguranță până mâine.

– Doar un minut, te rog.

I se alătură în pas vioi.

– Buletinul a fost super, nu găsești?

– Ba da.

– Nu pari convinsă. Toată lumea a crezut că am avut o idee genială să-l aduc pe Top Daug.

– Știi ce cred despre aceste metode, Barry.

– Oh, te rog, nu începe iar. Și nu uita că ești o celebritate locală. Datorită ție, avem cele mai bune cote de audiență.

Sally nu răspunse. De-a lungul timpului, postul făcuse din ea o ființă frivolă, destinată să amuze și să farmece telespectatorii. Deși iritată de această situație, în cele din urmă acceptase. "Channel Eight" plătea bine și cele patru ore de lucru în fiecare zi, îi permiteau să-și consacre timpul fiicelor sale.

– Ce aveai atât de important să-mi spui, Barry?

– Ei bine, iată...

Ezită.

– Am... avut în această dimineață o întrunire cu directorul și...

Suspicioasă, tânăra femeie se încruntă imediat.

– Și?

– Lui Vinson i-ar plăcea să-ți schimbi imaginea, răspunse în grabă Barry.

Sally se încordase. Vinson era noul director de programe de la "Channel Eight" și, de la sosirea sa, cu două luni înainte, schimbările care surveniseră pe canal îi displăcuseră întru totul. În special năzdrăvăniile impuse buletinului meteorologic. Alarmată, întrebă:

– În ce fel?

– Ei bine... i-ar plăcea să te îmbraci diferit, continuă Barry, evitându-i privirea.

Sally își plecă ochii spre taior. Oare ce era deplasat? Corespundea ținutei obișnuite a jurnaliștilor de pe toate canalele de televiziune. Și cu inepțiile pe care le debita pe post, avea nevoie de o aparentă sobrietate.

Înălță capul.

– Adică?

– Te vor mai sexy. Nu te supăra, n-am nimic de-a face cu asta!

Barry întinsese mâinile înainte, ca pentru a evita o ripostă fizică.

– Vinson ține mult la acest lucru, reluă prompt. Crede... că potențialul farmecului tău nu este exploatat suficient. I-ar plăcea să fii mai sexy și...

Sally îl întrerupse cu asprime:

– Ai să le spui că voi fi încântată dacă această decizie se aplică tuturor membrilor postului. În definitiv, adăugă tânăra femeie pe un ton cinic, potențialul farmec al fiecăruia ar trebui să fie exploatat.

– Sally... știi ca și mine că toți jurnaliștii trebuie să poarte costume. Și că nici una dintre femei nu are...

Gestul evocator al tânărului bărbat pentru a-i indica formele, reuși s-o irite. Se înfurie.

– Nu sunt o păpușă! Am o diplomă de la Asociația Națională de Meteorologie, iar capacitatea mea de a analiza vremea, nu are nimic de-a face cu circumferința pieptului. Du-te și fă în așa fel încât să înțeleagă asta stimații noștri directori.

Barry era chinuit.

– Nu vor aprecia.

– Îmi este egal. Consider că am făcut deja foarte mult. Mascote, regim ale frumuseții, baloane, elicoptere. Nu voi merge mai departe, înțelegi? Dacă va trebui, voi recurge chiar la justiție. Ceea ce-mi propui aici, nu este nimic altceva decât hărțuire sexuală.

– Ești nebună! Gândește-te la cât te-ar costa un avocat... Toate astea pentru că ți se cere să porți niște haine mai mulate.

Sally scutură din cap.

– Noapte bună, Barry. Îmi pare rău...

Puse o mână pe umărul tânărului bărbat.

– Știu că deciziile îți sunt dictate, dar nu voi accepta.

Dacă vrei, continuă pe un ton mai relaxat, treci în acest weekend să vezi fetele. Vor fi încântate.

Fericit de această diversiune, Barry acceptă. De la sosirea lui Sally la "Channel Eight", le luase pe cele două fetițe sub aripa sa.

Acceptă zâmbind.

– Sărută-le din partea mea.

– Promit! Și nu te îngrijora. Dacă trebuie, voi vorbi eu însumi cu Vinson.

Sărmanul Barry, se gândi tânăra femeie. În ciuda competenței sale, nu era decât un copil incapabil să rivalizeze cu bărbați de talia lui Vinson. Nu va rezista mult timp. Nu era destul de ferm.

Dar ea? Va fi oare mai tare?

Când văzuse că era propusă la postul de prezentare a buletinelor meteorologice la "Channel Eight", Sally nu ezitase nici o clipă. Acest loc nu-i oferise numai un salariu prețios îmbinat cu timp liber, dar îi permisese de asemenea să se apropie de părinții săi, într-o perioadă în care avea realmente nevoie de ei.

Tocmai divorțase și aceștia îi ușuraseră sarcinile de mamă de familie. Viața se organizase foarte repede. Cele două fetițe își petreceau cea mai mare parte a nopților la bunici și Sally venea să le ia dimineața. Acest aranjament fusese o binecuvântare pentru ea. În acea clipă încetase să-și facă griji pentru Vicky, în acea perioadă supusă unor violente crize de astm.

Și apoi, lucrurile se schimbaseră...

Mai întâi, tatăl său murise anul trecut și mama rămăsese singură să-și asume rolul. Iar acum, fetițele vor merge la școală, Vicky în cursul primar și Anny la grădiniță.

La acest gând, Sally avu o strângere de inimă. Cu Vicky la școală toată ziua, să lucreze noaptea va deveni mai puțin captivant, dar știa că "Channel Eight" nu-i va oferi niciodată program după-amiaza. Mai ales acum. De acum, misiunea sa consta mai mult ca niciodată să atragă audiența sexului masculin, majoritar la acea oră înaintea serii.

Agasată, tânăra femeie deschise portiera vechiului său Ford. Oare cum era posibil ca telespectatorii să nu se fi plictisit de metodele de la "Channel Eight"? Părea absurd, dar postul mergea totuși bine. În asemenea măsură, încât celelalte canale începuseră chiar să-l imite, între ele incluzându-se și foarte tradiționalul "Channel Three" care tocmai lansase un concurs ridicol: "Ghiciți temperatura cea mai ridicată și cea mai scăzută a lunii! Câștigătorilor li se acordau adăposturi antitornadă și Sally era convinsă că numeroase persoane, la "Channel Eight" regretau că nu avuseseră această idee în premieră.

Își aruncă poșeta pe scaunul pasagerului, închise portiera și își lăsă capul pe spătar. Deocamdată, responsabilitățile și singurătatea îi păreau greutăți de neînvins. Mai ales când apăreau probleme. Oare ce se va întâmpla dacă refuza să se supună pretențiilor lui Vinson?

"Fii pozitivă, îi repeta întotdeauna tatăl său. Restul este inutil".

Începu să zâmbească.

N-avea nici un motiv să se lase pradă gândurilor triste. Era tânără și sănătoasă tun. Avea două fetițe adorabile. Oare cum se putea plânge?

Revigorată, porni motorul care tuși câteva clipe. Apoi mașina demară. Cu geamurile coborâte, Sally apăsă pe accelerator și porni radioul. Dacă fetițele nu dormeau, le va lua să mănânce câte o înghețată. Cu bucăți de banane. În seara aceasta, puțin îi păsa de calorii!

***

Neal curăță masa din bucătărie, fără elan. Cina fusese tristă și cât se poate de insipidă, dacă putea numi cină ceea ce tocmai mâncase pe un colț de masă. Odinioară, când el și Barbara primeau prieteni, lua locul în stăpânire și prepara cele mai delicioase paste de pe pământ. În timp ce acum... cu un gest obosit, aruncă buretele în chiuvetă. Acum, nu mai dorea nimic. Pentru ce și pentru cine ar fi făcut niște eforturi? Să gătească era o plăcere pentru reuniuni și nu un mod de a-ți petrece timpul singur.

Stingând lumina, se duse înapoi în salon și așeză în mod reflex niște bușteni în vatră. Era atât de mult timp.... Când primele flăcări începură să se ridice, se instală în micul fotoliu

pentru a asculta caseta cu "Lucia di Lammermoor". Dar în ciuda eforturilor pentru a gusta muzica, notele care se împrăștiau în încăpere sunau fals. De la plecarea Barbarei, totul suna fals în această casă lipsită de suflet.

Chiar și pisica plecase. O luase cu ea. Luase tot ce merita osteneala. Lui nu-i rămăseseră decât pereții. Niște pereți pe care Barbara îi detestase întotdeauna, la fel cași orășelul universitar Norman, unde se stabiliseră. Dacă tot trăia într-un loc atât de pustiu ca Oklahoma, îi plăcea să repete, s-ar fi putut instala măcar la Oklahoma City, unde ar fi participat la viața mondenă și elegantă care corespundea gusturilor sale.

Cu un oftat, Neal își ridică paharul în lumina flăcărilor. Poate ar fi trebuit să se despartă mai curând, dar îl speriase un al doilea eșec. Două căsnicii din care nu rămăsese nimic, în afară de o casă goală și o viață teribil de solitară.

Barbara îi reproșase deseori că se consacra prea mult meseriei. Cu siguranță, avusese dreptate. De-a lungul lunilor, Neal lăsase relația lor să se destrame, iar căsnicia devenise o căsătorie de convenienței. Mai ales când înțelesese că nu vor avea copii. Barbara nu voia. Poate această alegere fusese rezonabilă. Cel puțin, în clipa divorțului, se scutiseră de tulburări familiale.

Pentru nimic în lume, Neal nu și-ar fi dorit să retrăiască prima sa experiență. Suferise prea mult...

Cu un nod în gât, bău o înghițitură de coniac. O amintire ștearsă și dureroasă a primei căsătorii dormea întotdeauna în

portofelul său, imaginea unui chip mic, pistruiat, cu ochi mari inocenți și un zâmbet strengăresc.

Danny. Singurul copil care-l numise vreodată tată. Singurul copil care-și trecuse vreodată brațele mici în jurul gâtului său pentru a-l săruta și a adormi pe umărul său.

Pentru Neal, Danny încremenise în timp. Va fi mereu băiețelul din acea fotografie. Cât de greu îi fusese să nu-l vadă crescând. Se făceau deja zece ani de când îl ținuse pentru ultima dată în brațe, înainte ca mama lui să-l ia pentru totdeauna. Pentru că Danny nu era decât fiul său vitreg și toată dragostea pe care i-o purtase nu-i dăduse dreptul legal să continue să-l vadă.

Cu siguranță, din acest motiv nu insistase mai întâi pe lângă Barbara să cedeze dorinței sale de paternitate. Dar, treptat, dorința devenise de nestăpânit. Din nefericire – sau din fericire – Barbara rămăsese inflexibilă.

Privirea lui Neal alunecă de la jeraticul roșiatic la ecranul negru al televizorului și-i veni un gând. Oare Sally Storm iubea copiii? Cu o ridicare din umeri, se ridică și ieși din încăpere. Era stupid. Ar face mai bine să se distragă singurătății prin plăceri tangibile, mai degrabă decât să viseze la necunoscute.

Luna trecută, pentru prima dată de la divorț, invitase una dintre secretarele de la laborator să bea o cafea. Era fermecătoare, dar atât de tânără. Nici măcar n-o cunoștea pe Audrey Hepburn!

În timp ce mergea încet spre camera sa, Neal luă hotărârea. Duminică seara, o va invita la cină și-i va pune să ruleze "Diamante pe pâine prăjită".

Capitolul 2

Neal aruncă rapid o privire pe curriculum vitae. Ca de obicei, sosise cu întârziere și secretara îl informase că deja candidatul aștepta de un sfert de oră.

Cel pe care-l întâlnise în ajun, îl impresionase. Tânăr absolvent cu diplomă al universității din Oklahoma, avea un dosar excelent, ca și recomandări ale profesorilor cu care studiase Neal numeroase proiecte.

Dar nu era singurul. Erau circa zece candidați, între care cel care aștepta. Împingând dosarul, Neal eliberă interfonul și-și sună secretara.

– Să intre, Nelly.

Când candidata intră în birou, crezu mai întâi că era o greșeală. Nelly încurcase probabil întâlnirile. În program nu era prevăzută nici o întâlnire cu o jurnalistă. În această după-amiază

se presupunea că va primi o candidată numită... răsfoi cu febrilitate hârtiile.

Sally Hampton. Sally Jo Hampton. Și cu siguranță nu Sally Storm!

Totuși, chiar aceasta se afla în fața lui. Sally Storm. Vedeta de la "Channel Eight". În persoană.

Uluit, Neal rămase o clipă fără grai, apoi se ridică și prinse mâna tinerei fete.

– Sally Hampton, spuse aceasta.

Oare de câte ori răsunase această voce clară în salonul său rece?

Depășindu-și tulburarea, Neal își drese vocea.

– Da... bineînțeles, domnișoară Hampton. Luați loc, vă rog.

O privi punând picior peste picior – picioare lungi, în ciorapi mătase – și așezându-și poșeta pe marginea biroului. La o mișcare grațioasă, părul mătăsos îi mângâie pomeții obrajilor. Apoi înălță capul și privirea îl pătrunse. Niște ochi de o uimitoare limpezime, tiviți cu gene negre și dese. Păreau mai mult verzi decât albaștri, dar cu siguranță trebuia să fie reflectarea taiorului de culoarea smaraldului. Oricum, era încântătoare – chiar mai mult decât pe ecran.

Lui Neal îi venea greu să creadă că această femeie așezată în fața lui era creatura de vis care-i înveselea serile, de luni de zile. Totuși era acolo și avea un curriculum vitae pe biroul său.

Cu un aer de îndoială, o observă cu curiozitate.

– Trebuie să mărturisesc că sunt foarte mirat.

Nu știam că Sally Jo Hampton și celebra Sally Storm nu sunt decât una și aceeași persoană.

– Credeam totuși că am fost clară.

Aplecându-se ușor, indică formularul pus pe birou.

– Aici, pe prima pagină. Meteorolog la "Channel Eight", Oklahoma City, cu numele profesional între paranteze.

Neal lăsă ochii în jos. De-abia se uitase pe curriculum vitae și Sally puse degetul tocmai pe neglijența sa. Ridică iritat din umeri.

– Permiteți-mi totuși să fiu surprins. Nu credeam că vreți să puneți capăt carierei din televiziune.

– Mi-am dorit foarte mult să particip la programul dumneavoastră de cercetare, doctore Parker. După ce mi-am luat diploma, am lucrat pentru serviciul de meteorologie națională din Kansas City timp de trei ani – am notat și asta în curriculum vitae – și n-am căutat să intru la televiziune. Pur și simplu, locul care mi-a fost oferit era singurul care îmi permitea să lucrez seara și să rămân ziua cu fiicele mele, când am divorțat. Acum, vor merge la școală și mi-ar plăcea să-mi reiau activitatea în serviciul de meteorologie națională. Așa cum am scris.

Cu mâinile încrucișate sub bărbie, Neal dădu din cap.

– Înțeleg, murmură.

Tulburat de privirea directă a lui Sally, reluă în grabă:

– Munca dumneavoastră de jurnalist este desigur interesantă, dar mi-e teamă că n-are mare lucru de-a face cu ceea ce lucrăm noi în laborator.

– Doctore Parker... am cunoștințe meteorologice. Pe de altă parte, dacă mi se dă acest post, mi-ar plăcea să-mi termin teza. Am crezut că înțeleg că laboratorul dumneavoastră lucrează în strânsă colaborare cu Universitatea din Oklahoma. Ah... și uitasem. Am petrecut de asemenea doi ani cu doctorul Stanley Foster.

– Doctorul Foster?

– Da. Probabil v-a trimis o scrisoare de recomandare cu scopul de a vă explica genul de muncă pe care l-am efectuat cu el. N-ați primit-o?

Încurcat, Neal ridică foile etalate în fața lui.

– Ba da... iat-o. Probabil secretara a strecurat-o printre celelalte scrisori.

Luă repede cunoștință de misiva al cărui ton era extrem de elogios. "Entuziastă" și "inteligentă" fură cuvintele pe care atenția sa le reținu.

– Asta îmi pare absolut interesant.

Ochii verzi erau ațintiți asupra lui, și Neal se simți cuprins de o jenă ridicolă. Cu taiorul verde smarald care-i accentua adâncimea limpede a ochilor, cu părul bogat castaniu-roșcat care-i aureola fața și cu buzele ei senzuale, Sally Hampton era voluptatea însăși.

Cu mâinile puse cu grație pe brațele fotoliului, părea relaxată. Totuși, nu zâmbea și atitudinea sa uimitor de serioasă îl deruta. Nu semăna deloc cu creatura frivolă și provocatoare care ieșea în evidență în fiecare seară pe ecran la "Channel

Eight", iar cuvintele care le-ar fi putut găsi pentru Sally Storm, nu se potriveau deloc pentru Sally Hampton.

În mod curios, o prefera astfel și, în fața ei, se descoperea la fel de emoționat ca un adolescent.

Cu nasul vârât în hârtii, lupta pentru a-și reveni.

– Domnișoară Hampton, postul pe care-l pretindeți este foarte diferit de cel pe care l-ați ocupat la Kansas City. Aici studiem tornadele și în cea mai mare parte a timpului, mergem la fața locului, cu laboratoarele mobile. Ni se întâmplă în mod frecvent să plecăm mai multe zile. Este o muncă extenuantă și periculoasă. N-am avut încă niciodată o femeie în echipă și... dacă binevoiți să-mi scuzați sinceritatea, nu cred că este o muncă pentru dumneavoastră.

Sub bretonul des, privirea lui Sally se întunecă.

– Cum puteți ști asta, dacă n-a făcut-o încă nici o femeie? replică ea cu răceală.

– Domnișoară Storm... în sfârșit, Hampton... am văzut ce faceți la "Channel Eight". Este perfect, dar n-are nimic de-a face cu o muncă de avangardă ca cea pe care o efectuăm aici.

Sally se aplecă spre el și Neal îi zări locul de formare a sânilor în decolteul corsajului.

– Nu credeți că ar fi mai profesionist să vă luați timp să-mi citiți curriculum vitae în loc să judecați după aparențe?

Tulburat, Neal bâigui:

– Ascultați... vă asigur că cererea dumneavoastră va fi luată în considerare. Vă vom face cunoscută hotărârea noastră în

următoarele două săptămâni, adăugă în grabă, dornic să încheie cât mai repede întrevederea.

– Foarte bine.

Cu demnitate, Sally își trecu poșeta pe umăr și se ridică încet.

– Presupun că n-ați fi acționat la fel cu niște candidați masculini, doctore Parker.

Fără să-i lase timp să replice, se întoarse și părăsi încăperea. Năucit, Neal privi ușa închizându-se după silueta cu membre lungi. Sally Hampton avea dreptate. Tocmai condusese cea mai de condamnat întrevedere din cariera sa.

Oare ce i se întâmplase? O femeie ieșită direct din visurile sale, apăruse în realitate și o lăsase să scape. Îi era teamă că nu-i va putea suporta prezența, dacă printr-o minune va obține postul? Îl speria în asemenea măsură?

Iritat, deschise un dosar, pentru a uita această scenă. Să fie în asemenea măsură de pueril, îl vexa profund.

***

Nemișcat, cu mâinile în buzunare, Neal stătea mai retras de zona rezervată spectatorilor. Pentru nimic în lume, n-ar fi vrut ca Sally să-l observe în trecerea sa spre locul de transmisie.

O cercetă prin geamurile care se deschideau spre studio, aplecată asupra unui ecran de calculator. O agitație febrilă

domnea în sala luminată de proiectoare. Impecabilă în taiorul negru de croială elegantă, tânăra femeie se duse să se alăture jurnalistului din fața camerelor și aștepta semnul de intrare pe post. Lângă ea, un bărbat blond îi făcu semn să-și scoată vesta și Neal înțelese din privirea lui Sally vehemența ripostei sale.

Ignorând ordinul formal, își aranjă vesta și-și verifică microfonul.

– Zece secunde!

Foarte în largul său, Sally se plasă în fața uneia dintre hărțile reprezentând Statul.

O cameră înaintă și monitoarele o arătară imediat în fața acelei hărți, mărite.

– Cinci, patru, trei, doi...

Realizatorul își îndreptă degetul asupra ei. Sally Storm era pe post.

Neal fu fascinat de eleganța și de profesionalismul său. Câteva minute mai târziu, când chipul îi dispăru de pe ecran pentru a lăsa locul unui calup publicitar, realizatorul îi adresă un gest de felicitare.

– Bună treabă, Sal!

Aceasta îi răspunse printr-un zâmbet rapid, apoi se îndepărtă de platou. Ca de fiecare dată, era fericită că se terminase. Tensiunea unui direct, era întotdeauna greu de suportat. Se putea întâmpla orice. Să fie o cameră în pană. Graficele să fie greșite sau să lipsească... În cinci ani, avusese de mai multe ori această experiență.

Cu un gest energic, își smulse microfonul de la reverul vestei și nu ridică ochii pentru a vedea cine traversa studioul. Mai ales nu voia să-l vadă pe Barry. Din seara în care îi anunțase decizia direcției, nu înceta s-o hărțuiască.

Totuși, când pașii se opriră în fața ei, Sally fu obligată să-și ridice privirea.

Nu era Barry.

– Doctore Parker! exclamă tânăra femeie.

Se aștepta la orice, în afară de a-l vedea pe Neal Parker. Întrevederea fusese dezastruoasă! Și oare ce putea face în studiourile de la "Channel Eight" la această oră înaintată a serii?

Incapabilă să-și ascundă surpriza, bâigui:

– Vă... pot ajuta?

– Aș vrea să vă vorbesc.

Neal rămase o clipă tăcut și Sally îl observă pe furiș. Era diferit. Nu mai era bărbatul de la prima lor întrevedere. Spre deosebire de acea zi, în care apăruse indiferent, cu șuvițele de păr rebele și îmbrăcat în blugi vechi, era pieptănat și purta un costum de culoare închisă, însoțit de o cravată fină, în dungi. Tâmplele cărunte și ridurile în formă de stea din jurul ochilor negri trădau apropierea de patruzeci de ani, dar avea în el o stângăcie tinerească, emoționantă.

Intrigată, Sally îi făcu semn să se așeze.

– Vă rog, spuse, indicând un scaun.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Sally întrebă:

– Ce aveți să-mi spuneți?

– Ei bine...

Stânjenit, Neal ezită.

– Am încercat să vă scriu, dar cum n-am reușit să găsesc cuvintele care să mă mulțumească, am preferat să vin. Am sosit la timp pentru a vedea buletinul meteorologic, adăugă repede. Cred că aveți dreptate în legătură cu depresiunea de deasupra Golfului.

Trebuie să fie supravegheată.

– Doctore Parker, ar fi putut-o ghici și un student din anul trei, explică Sally, agasată de remarca pe care o considera condescendentă.

Neal își trecu cu nervozitate o mână prin păr. Părul ale cărei șuvițe negre ajunseseră să atingă gulerul cămășii imaculate.

Părea că-și caută cuvintele.

– Am venit să mă scuz, spuse brusc. Atitudinea mea din acea zi, n-a fost a unui profesionist și mărturisesc că am fost complet neloial.

Îmi... pare rău. Voiam să vă aduc la cunoștință că m-am retras din comitetul de selecție. Colegii mei sper să fie mai obiectivi decât mine și să acorde cererii dumneavoastră tot interesul pe care îl merită.

Neal lăsă să-i scape un oftat, ca și când sfârșitul discursului îl elibera de o greutate.

Cu privirea ațintită asupra ochilor negri care o observau cu intensitate, Sally nu răspunse. Descoperea cu uimire seducția din Neal Parker.

Fără îndoială, făcuse un uriaș efort pentru a veni să-i vorbească, dar nu putea să se împiedice să-i poarte încă pică pentru prima sa reacție de bărbat autoritar.

O descalificase pentru că era femeie și nimic nu-i era mai dezagreabil decât un bărbat în stare să reacționeze astfel. Chiar dacă se arăta destul de inteligent pentru a-și admite greșeala și să revină asupra deciziei sale.

Acum, problema era să afle dacă i-ar plăcea să lucreze pentru un astfel de bărbat.

Gândindu-se bine, trebui să recunoască totuși că nici Vinson nu valora mai mult. Directorul de la "Channel Eight" accepta să angajeze femei cu condiția să fie suficient de seducătoare pentru a-i mulțumi gusturile. Și se interesa mai mult de formele lor decât de talentele profesionale!

– Bineînțeles, reluă Neal cu o voce cu accente grave, nu vă pot promite nimic.

Sunt numeroși candidați. Dar dacă mai sunteți de acord să vă lăsați numele în pălărie....

Sally încuviință cu o prefăcută răceală.

– Da. Nu mi-am schimbat părerea.

Vizibil ușurat, Neal se lăsă pe spate în scaun și Sally se miră. Era oare posibil ca acestui bărbat – cu recomandările și poziția sa – să-i fi fost teamă să vină să-i vorbească?

În timp ce-l observa, între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Neal părea că-și îndeplinise misiunea. Acum, putea pleca. Ca și când acționa împotriva voinței sale, se ridică și împinse scaunul.

Sally se întrebă dacă aștepta să-l concedieze, sau dacă mai avea ceva să-i spună.

– Mergeți să cinați? întrebă Neal brusc. În sfârșit, vreau să spun, nu este prea târziu pentru a vă invita să bem un pahar?

Surprinsă și amuzată în același timp, tânăra femeie nu-și putu reține un zâmbet. Neal Parker era un bărbat uimitor. Ezită o clipă, apoi acceptă cu o voce blândă, fără să-l scape din ochi.

– Aș fi încântată, doctore Parker.

Capitolul 3

O duse la Joe Kelly, un restaurant cu fructe de mare, situat la doi pași de "Channel Eight". Gazda, care o recunoscu pe Sally, îi conduse imediat la o masă izolată, care dădea spre apele scânteietoare ale unui mic lac. O perdea de plante verzi îi despărțea de restul sălii.

Nici unuia nu-i era foarte foame. Când chelnerița se îndepărtă după ce le luase comanda – un platou cu creveți pentru a însoți cocteilul margarita – se lăsă o tăcere stânjenitoare. Cu privirea pierdută peste suprafața moartă a lacului unde se zbenguia un grup de rațe, tânăra femeie învârtea gânditoare paharul între degete. Pe malurile iluminate de lumina proiectoarelor, ramurile siconarilor se agitau ușor în briză.

– Sunteți...

Neal se întrerupse. Sally îi vorbise chiar în aceeași clipă.

– Vă rog, făcu tânăra femeie.

– Nu, nu... vă ascult. Aș fi vorbit doar despre vreme.

– Și eu.

Sally zâmbi și figura lui Neal se lumină. Ochii negri, cu puncte aurii, se animară de o licărire prietenoasă și tânăra femeie înțelese că gheața fusese spartă.

Într-adevăr, de atunci, subiectele de conversație se înlănțuiră. Când sosi al doilea rând de băuturi, Sally aflase deja că Neal era divorțat de puțin timp și nu avea copii. Că locuia într-o casă veche, în apropiere de Heritage Hills și că se dovedise cel mai jalnic dintre reparatori, dorind s-o restaureze.

Vorbea cu vervă, dar în ciuda eforturilor pentru a părea vesel, nu reușea să-și ascundă un fel de tristețe. Oare soția sa îl părăsise, sau invers? Sally nu puse întrebarea. Era încă prea curând, de-abia se cunoșteau.

Prea curând... Asta însemna că se gândea la o altă întâlnire cu doctorul Neal Parker?

Tulburată de acest gând, se grăbi să-l alunge și să răspundă la întrebările pe care bărbatul începu să i le pună. Fu foarte laconică, mulțumindu-se să explice că fiicele sale erau încă niște bebeluși când divorțase și că mama ei le servea de înger păzitor la toate trei. Apoi evocă munca la "Channel Eight", insistând asupra frustrării și a lipsei de profesionalism care domneau acolo.

Când Sally refuză un al treilea pahar, conversația revenise la meteorologie. Neal îi vorbi despre cercetările asupra

tornadelor, fenomene extrem de îngrijorătoare în această regiune din Middle-West.

– Nu este periculos să lucrezi chiar în centrul furtunilor? întrebă Sally cu o urmă de admirație.

– Nu ne asumăm niciodată riscuri. Desigur, ni se întâmplă să fim zgâlțâiți, dar vă asigur că sunt mai de temut uraganele decât tornadele. Este suficient să le respecți puterea. Prima dată, mărturisesc, mi-a fost teamă, dar în acea perioadă, nimeni nu știa încă la ce să se aștepte cu adevărat. Eram în stadiul de tatonări cu aceste experiențe.

– Asta cere probabil mult curaj.

– Fără îndoială...

Un zâmbet cald apăru pe buzele lui Neal.

– ... dar nu atât de mult cât mi-a trebuit să vă abordez în seara aceasta. Cred că am comis cel mai curajos act din toată viața mea!

Sally izbucni în râs.

– Să fiu oare mai de temut decât o tornadă?

– Nu, dar pot să vă spun că perspectiva de a vă revedea și de a mă scuza, era. De altfel, încă mi-e greu să cred că sunt aici cu dumneavoastră, bând un pahar și stând de vorbă.

– În acest caz, pentru curajul dumneavoastră! făcu Sally ridicându-și paharul.

– Și pentru cea mai plăcută seară pe care am petrecut-o de mult timp, răspunse Neal serios. Dar mai ales, pentru fermecătoarea însoțitoare căreia i-o datorez.

Își cufundă ochii negri în cei ai lui Sally și tânăra femeie se îmbujoră. Avea certitudinea că dacă nu i-ar fi despărțit masa aceea, Neal ar fi sărutat-o, iar gândul acesta îi dădu un încântător fior.

Oare n-ar fi fost minunat? Buzele acelea peste ale sale? Mâinile puternice alunecând pe umerii săi? Descumpănită, simți că-și pierde puterile și scăpă de privirea care o cerceta.

O jumătate de oră mai târziu, când Neal o însoți până în parcarea de la Channel Eight și o întrebă dacă o mai putea vedea, nu stătu pe gânduri.

Răspunsul fu imediat.

Acceptă.

***

Se întâlniră sâmbăta următoare pentru meciul universitar de baschet. Cuceriți de atmosfera veselă care domnea în gradene, se amuzară ca niște copii, iar Neal parie o cină pe victoria celor de la "Sooners" din Oklahoma City. O cină pe care cel care pierdea trebuia să i-o pregătească personal câștigătorului. În calitate de fostă studentă a universității din Kansas și de suporteră a celor de la Jayhawk, Sally acceptă provocarea.

– Accept, dar mi-e teamă că nu voi fi la înălțime. În afară de pizza congelată, nu știu să fac nimic.

– Refuzi?

– Nu... în nici un caz.

Cu ochii strălucind, lovi în pumnul întins de Neal.

– Pariu acceptat!

Bărbatul izbucni în râs și tânăra femeie încercă să-și îndrepte atenția asupra terenului. Dar o făcu în zadar, înmulțindu-și eforturile pentru a-i ignora farmecul, deoarece prezența lui Neal alături o tulbura mai mult decât și-ar fi putut imagina.

Se gândise mult la Neal, în ultimele zile. Totuși, de-abia îl cunoștea. Cu toate acestea, seara la Joe Kelly îi lăsase gustul delicios al primelor întâlniri. Și apoi, cum oare ar fi putut nega atracția irezistibilă care-i îndemna unul spre celălalt?

La fiecare atingere, avea senzația că primește o descărcare electrică. Nici măcar nu analiza ceea ce i se întâmpla. Se întâmpla pur și simplu și nu mai voia decât să savureze această plăcere neașteptată.

Doar în ultimul minut Kansas câștiga partida. Triumfătoare, Sally sări în picioare cu un urlet de bucurie, indiferentă la privirile furioase ale spectatorilor care o înconjurau.

– Vrei să-ți împrumut o carte de bucate? exclamă cu un aer zeflemitor în direcția lui Neal.

Acesta scutură din cap.

– Nu va fi necesar. Dacă programatorul cuptorului meu funcționează, cina trebuie să fie aproape gata.

Sally făcu ochii mari de uimire.

– Vrei să spui că ai prevăzut totul?

– Nu. Doar că, dacă ar fi câștigat cei de la "Sooners" aș fi fost un bun jucător și nu ți-aș fi cerut să ții pariul.

Stăpânindu-și un zâmbet în fața uimirii tinerei femei, Neal se ridică și-i întinse mâna.

– Vii? spuse cu o licărire malițioasă în adâncul ochilor.

***

De-abia intră în casă și delicioase arome de busuioc și oregano o înconjurară pe Sally. Cu o expresie pofticoasă pe buze, se întoarse spre Neal.

– Se pare că programatorul a funcționat.

Fără să răspundă, bărbatul o luă de mână și o conduse în spatele holului.

În timp ce treceau prin fața unei uși larg deschise, tânăra femeie observă o masă aranjată pentru doi, cu lumânări, flori, pahare de cristal și... farfurii de carton.

Neal se scuză.

– Știu... Îmi pare rău. Este tot ce aveam. Ar fi trebuit să cumpăr altele.

– Oh, nu, nu! Masa este minunată, te asigur.

Cu un deget, Neal o făcu să tacă și se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă.

– Ia loc, îi spuse. Îți voi servi un pahar.

În timp ce bărbatul termina de pregătit cina, Sally gustă un excelent vin alb de Chablis. Apoi trecură la masă în fața unui foc ce trosnea. Puiul "alfredo" era perfect, ca și pastele și salata de spanac. Surprinsă de talentele culinare ale gazdei sale, Sally nu-și ascunse admirația.

– Te felicit pentru mâncare, Neal. Este delicioasă.

Acesta răspunse printr-un zâmbet modest.

– Numele de fată al mamei mele este Vittorini. Am moștenit de la ea ochii negri și dragostea pentru bucătăria italiană. În schimb, adăugă cu umor, îi datorez tatălui șansa de a nu lua un gram, chiar înghițind o tonă de paste. Timp de peste patruzeci de ani, biata mama a încercat să-l facă să se îngrașe și n-a încetat să ia drept un afront silueta sa suplă!

Amuzată, Sally ridică paharul.

– Complimente mamei dumitale pentru că a știut să-ți transmită atât de bine talentele. Rareori am mâncat atât de bine.

– Oh, nu s-a terminat.

Așteaptă să guști "tiramisu!"

Își încheiară cina cu acest desert și cu cafea. Ghiftuită, tânăra femeie se lăsă pe spate pe scaun, cu un oftat de îndestulare.

– Va trebui să alerg cel puțin zece kilometri pentru a elimina toate astea! Dar nu regret nimic. A fost minunat, Neal.

– Sunt fericit că ți-a plăcut cina mea.

Se aplecă spre ea și Sally își ținu respirația.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc că mi-ai oferit o asemenea plăcere, Sally Hampton.

Cu inima palpitând de emoție, aceasta privi mâna lui Neal așezându-se peste a sa. În încăperea mare adâncită într-o penumbră plăcută, ochii lui Neal reflectau ultimele licăriri ale lumânărilor. Părul negru ca smoala și trăsăturile bărbătești o fascinară.

Se simțea atât de bine, încât i se păru perfect normal ca, înconjurând masa, însoțitorul său să o antreneze spre șemineu și s-o facă să se așeze pe un covor moale, cumpărat, preciză el, în mod special pentru ocazie.

În timp ce Neal ațâța focul gata să se stingă, Sally se descălță și se instală confortabil. Prezența acestui bărbat senzual și seducător o descumpănea mai mult decât vinul.

Discutară mult, în timp ce se auzeau acordurile unei muzici simfonice și o complicitate încântătoare se țesea între ei. Curând, muzica atinse paroxismul, trecând peste vorbele lor și lăsându-i fără grai.

Extrem de tulburată, tânăra femeie presimțea urmarea inevitabilă a acestei minunate intimități. Va fi oare un eveniment unic, sau începutul unei lungi călătorii?

Nu știa. Și avea puțină importanță. Știa doar că voiau să-și ofere o clipă de excepție. O clipă la care nimic nu i-ar putea face să renunțe.

Totuși, nu era de neconceput să simtă o emoție atât de puternică pentru un necunoscut? Fără să înțeleagă de ce, rațiunea o părăsi și prezența sa în casa lui Neal Parker îi păru un semn al destinului.

Intimidată și nerăbdătoare în același timp, Sally ridică ochii spre Neal. Privirea întinsă ațintită asupra sa era mai elocventă decât orice vorbe. Tremurând, atinse ușor cu degetul buzele însoțitorului său.

În tăcerea totală, Sally percepu un oftat, apoi brațele ferme o înlănțuiră. În acea clipă, cu o înflăcărare care-i intensifică puterea propriei sale dorințe, neal o sărută.

– Sally...

Aceasta tresări sub mângâierea buzelor avide.

– Mă gândesc la tine de atât de mult timp. Sunt luni de zile de când te privesc la televizor și într-o seară...

Respirația scurtă și sacadată a lui Neal se îmbina cu a sa.

– Am dorit să fac dragoste cu tine, Sally, dar...

Cu un gest tandru, tânăra femeie îl obligă s-o privească. Ochi în ochi, își ținură respirația. Apoi Sally vorbi, rostind cuvinte pe care nici ea însăși nu reușea să le creadă.

– Și eu te doresc.

Neal o contemplă o clipă, neîncrezător, apoi își pierdu orice control. Trupurile se rostogoliră pe covor, în timp ce bărbatul o acoperi cu sărutări aprinse. Cu o nerăbdare febrilă, începu s-o dezbrace.

Atât de fierbinte dorea Sally să simtă mângâierea mâinilor lui Neal pe pielea sa, încât îl ajută ea însăși să-i scoată bluza.

Când pieptul tinerei femei, superb în goliciunea sa, apăru în lumina aurie, Neal lăsă să-i scape un murmur uimit. Apoi, aplecându-se, îi sărută sânii cu extremă delicatețe.

Mânată de un vârtej de voluptate, tânăra femeie nu mai rezistă. Își atrase însoțitorul spre ea și-i scoase la rândul său cămașa, pentru a-i simți mai bine pielea.

Abandonată plăcerii, închise ochii.

– Vino...

Se arcui în întâmpinarea lui Neal, apoi îl privi. Dansând, licăririle flăcărilor purpurii se jucau pe trupul musculos.

Cât de mult îl dorea! Cât de mult voia s-o înnebunească, s-o facă să cunoască în brațele sale plăcerea totală...

În acea clipă, lumea se clătină. Uită tot ce nu era acel bărbat ale cărui suspine veneau spre ea. Când Neal își afundă mâinile în părul său desfăcut și o îmbrățișă cu înflăcărare, Sally știu că venise clipa să i se dăruiască fără rețineri. Surprinsă, își contemplă amantul când trupurile li se alăturară. Pentru că voia să-l vadă, în măsura în care îi simțea dorința.

Asemenea algelor unduitoare, părul său cădea în cascadă pe trupul lui Neal. Se înfășură ca o felină în jurul său. Și atunci, cu un geamăt de plăcere, bărbatul o posedă.

Cu picioarele înnodate în jurul șoldurilor sale, cu unghiile înfipte în spatele său, Sally savura greutatea acelui trup bărbătesc peste al său. Nimic nu mai conta decât senzația dată de corpul cald și jilav, lângă al ei.

Amețiți de dorință, se abandonară pasiunii, până când plăcerea le smulse același strigăt și-i lăsă epuizați și neîncrezători față de o asemenea fericire.

***

Mai târziu, în timp ce Sally se odihnea în brațele amantului său, se întrebă dacă va mai putea redeveni vreodată femeia care fusese înainte de a-l întâlni pe Neal. Prin acea unire sălbatică, tocmai îi oferise o parte din ea însăși acestui bărbat care o amețea. Oare ce va face el cu acest dar? Răspunsul o neliniștea, dar sentimentul de vulnerabilitate se îmbina cu o ciudată și minunată stare de bine. Nu cedase încă niciodată atât de repede avansurilor unui bărbat.

Cămașa lui Neal era pusă peste ea. El o acoperise? Nu-și amintea. Poate adormise. Se ghemui ca o pisică lângă Neal și primi de la acesta un sărut, cu un geamăt ușor.

– Aș vrea să-ți spun atât de multe lucruri, murmură bărbatul atingându-i ușor părul.

– Ssst...

În acea clipă, un buștean se prăbuși, luminând vatra cu nenumărate scântei. Imediat, păru că se răcorește și Sally se înfioră. Neal se duse să caute o pătură în care o înfășură cu cea mai mare grijă.

Apoi, foarte repede, se strecură lângă ea.

– Acum, nu mai ai nevoie de asta, spuse aruncând cămașa pe parchet.

Strânși unul lângă celălalt în căldura trupurilor goale, vorbiră îndelung despre lucruri simple. Ceea ce tocmai li se întâmplase era prea nou, prea surprinzător pentru a se aborda. Asta făcea parte dintr-un vis a cărui vrajă nu voiau s-o rupă. Sally își evocă anii copilăriei, la ferma bunicilor săi. Neal îi vorbi despre casa sa și despre proiectele de renovare care, fără îndoială, nu se vor materializa niciodată.

– Probabil mă voi muta, spuse acesta. Cred că a venit vremea unei schimbări pentru mine. Este sfârșitul unui capitol.

Fără să vrea, tânăra femeie se întrebă unde se situa aventura lor.

La sfârșitul acestui capitol, sau la începutul următorului? Fu cât pe ce să pună întrebarea, dar Neal schimbase deja subiectul, povestind serile solitare în fața televizorului, când sorbea cu avidiate cuvintele lui Sally Storm.

– Seară după seară, de cinci ori pe săptămână, mă așezam în acel fotoliu vechi și te priveam ca un adolescent. Încă nu-mi vine să red că ești aici cu adevărat.

Tânăra femeie strecură un braț în spatele cefei sale.

– Sally Storm era poate o creatură imaginară, dar pot să te asigur că Sally Hampton este foarte reală.

Caldă și abilă, mâna lui Neal urcă de-a lungul abdomenului plat al însoțitoarei sale și miracolul se produse iar, încet, implacabil, purtându-i în același vârtej de voluptate până la extazul final.

– Rămâi cu mine.

Cuibăriți sub pătură, se bucurau în tăcere de plenitudinea acelor clipe magice care prelungeau dragostea.

– Nu pot, Neal.

– De ce? Vreau să te trezești dimineață în patul meu.

Cu prețul unui efort supraomenesc, Sally știu să îndepărteze tentația.

– Este imposibil.

– Dacă spui tu.

Fără tragere de inimă, Neal îndepărtă brațele și o lăsă să plece. Apoi, se așeză comod în fotoliu și o privi îmbrăcându-se.

– Chiar nu poți să-ți suni fetițele și să le spui că veghezi o prietenă bolnavă?

– Nu, Neal.

Sally scutură din cap și părul lung i se răspândi pe umeri.

– Mama ar fi extrem de neliniștită dacă telefonul ar suna la această oră. Își petrece noaptea la mine și trebuie să fiu acolo mâine dimineață. Duminica, mergem întotdeauna să luăm un mic dejun întârziat la "Maison des Pancakes." Vrei să vii cu noi?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să trec pe la laborator.

Cu părul ciufulit și bluza întredeschisă pe pieptul rotund și bronzat, Sally veni să îngenuncheze lângă el.

– Nu te-ai supărat?

Neal lupta pentru a părea detașat.

– Nu, nu te neliniști. Te înțeleg.

– De ce n-ai veni la cină, mâine seară? Ai putea să-mi vezi fiicele.

– Mâine?

În timp ce Neal ridica din umeri, Sally insistă.

– Spune da, te rog.

– Dacă vrei tu.

Acceptase fără convingere și în fața privirii triste a tinerei femei, se arătă mai liniștitor.

– Ai dreptate, spuse. Este o idee foarte bună.

Capitolul 4

Primele picături începură să cadă când Neal se așeză la volan. Timpul era mohorât, întocmai ca dispoziția sa după seara pe care tocmai o petrecuse acasă la Sally.

Când sosise, Margie, mama tinerei femei era deja acolo. Semăna uimitor cu fiica sa. Părul negru era striat de fire albe, dar era la fel de subțire, avea același farmec, același zâmbet și aceiași incredibili ochi verzi.

În schimb, nici una din cele două fetițe n-o moștenise pe tânăra femeie. Blonde ca spicul de grâu, aveau ochii negri. Poate cei ai tatălui lor. Fără să vrea, Neal se întrebase în taină dacă Sally se mai gândea la fostul soț, de fiecare dată când își ațintea privirea asupra copilelor.

Înconjurat de aceste trei generații de femei, înțelesese repede că n-ar fi trebuit să răspundă niciodată acestei invitații.

Numai că, după ceea ce se întâmplase între ei noaptea trecută, cum ar fi putut s-o refuze pe Sally?

În brațele sale trăise cele mai minunate ore din viața sa. Ore demne de cel mai frumos roman, aproape prea perfecte pentru a fi adevărate. Astfel încât se întrebă în cele din urmă dacă nu era deja îndrăgostit.

Oricum, nu avea decât o dorință: să rămână singur cu ea și nu în compania întregii familii.

Ar fi fost mai ușor să-și asume o lună de muncă grea, decât cele două ore de masă în familie.

Încă din prima clipă, Neal se simți stânjenit. Când văzu atribuindu-i-se cel mai bun fotoliu în salonul tapisat cu material galben, îi veni automat în minte o întrebare. Oare luase locul "celuilalt"? Cel în care se așezase bărbatul care-i dăruise lui Sally cele două fetițe încântătoare?

Radioasă, tânăra femeie nu păru să-i remarce încurcătura. Purta o jupă albă, dreaptă și foarte simplă și o bluză roz cu alb, care-i sublinia plăcut formele corpului. Neal n-o scăpase din ochi. Era atât de plină de viață și de frumoasă. De ce nu erau singuri, la adăpost de privirile indiscrete ale acestei familii indiscrete?

Evident, Sally își adora cele două fiice, dar cui nu i-ar fi plăcut să fie părintele acelor adorabile copile? Oare unde le era tatăl?

Le vedea deseori? Îi plăcea să le strângă în brațe? Îi lipseau când nu erau acolo?

Asaltat de numeroase întrebări, Neal ajunsese în mod firesc să se gândească la Danny, chiar dacă era imposibilă o comparație. Danny nu fusese niciodată cu adevărat fiul său. Acest gând îi retrezi durerea și-și spuse că nu va deveni niciodată prietenul fiicelor lui Sally. Nu că i-ar fi displăcut. Iubea copiii. Dar când îl pierduse pe Danny, luase hotărârea irevocabilă să nu mai facă niciodată pe înlocuitorul de tată.

Așa că rămăsese în gardă, conștient că se arătase nesuferit de distant cu cele două fetițe, care păreau totuși atât de dornice să-i câștige complicitatea.

Problema la care trebui să facă față cu ocazia cinei fu încununarea și simbolul acele seri grele. Deși mărturisise că gătea jalnic, Sally se făcuse luntre și punte pentru a-l primi și reușise o masă delicioasă. Din nefericire, comisese greșeala involuntară să acompanieze carnea cu un sos cu piper roșu. Ori, Neal era lergic la piper. La început, încercase să-l îndepărteze discret pe farfurie, dar indispoziția sa fusese probabil observată de cele două femeie care-și dublară eforturile pentru a întreține conversația.

Mâncărimea începu la sfârșitul cinei. Încercând s-o ignore, i se alătură lui Sally în bucătărie, în timp ce Margie începu să joace cărți cu fetițele. Încântat s-o aibă în sfârșit pe tânăra femeie doar pentru el, încercase să reia intimitatea împărtășită în ajun. Dar, brusc, Sally îi păru uimitor de distantă.

Întinzându-i o farfurie, tânăra femeie zări o pată care începea să se întindă pe mâna sa.

– Nu te simți bine? îl întrebase cu o voce absentă.

– Nu-i nimic. Sunt alergic la piper... nu puteai să știi asta.

Neal se apropie.

– Sally... de ce n-am încheia seara în altă parte amândoi?

Imediat, tânăra femeie întoarse capul, cu un aer încurcat.

– Îmi pare rău, nu în seara asta. Mai am multe lucruri de făcut.

Cu moartea în suflet, Neal cedase. Nu înțelegea. Nu voia să înțeleagă. Conta doar teribila sa decepție. În timp ce nu încetase să și-o imagineze pe Sally în brațele sale, visele i se risipiră. Din acea clipă, nu mai avusese decât un gând: să fugă.

Folosindu-se de indispoziția sa, își luă rapid rămas-bun și acum, în mașină, trecea în revistă imaginile acelei seri ratate. De ce oare trebuia să fie viața atât de complicată? Pentru prima oară de la plecarea Barbarei, destinul îi scotea în drum o femeie adorabilă și încântătoare. Din nefericire, femeia era mama a două fetițe care semănau cu două picături de apă cu tatăl lor.

Neal lovi furios cu pumnul în volan. Încerca senzația chinuitoare că vedea repetându-se aceeași poveste: dragostea, paternitatea temporară, apoi durerea și pierderea.

Pe parbriz, străluceau perle de ploaie. În ziua în care se va recăsători, copiii pe care îi va crește vor fi ai săi și nu cei ai soției sale. Sally Hampton nu era cu siguranță acea femeie. Oare cum i-o va spune? Și de altfel, de ce se gândea deja la viitor? Nu se putea mulțumi cu clipele care li se ofereau, fără gânduri ascunse? O dorea pe Sally mai mult decât orice pe lume și puțin

îl interesau tristețile și durerile viitoare pe care le va implica relația lor.

***

După plecarea lui Neal, Sally nu încetă să se agite. Aceste activități numeroase o împiedicau să gândească. Dar când se opri pentru a bea o cafea, dezamăgirea o potopi ca un val.

Așezată singură la masa din bucătărie, își făcea gânduri negre, când mama sa bătu la ușa deschisă spre grădină.

– Se poate? întrebă Margie trecând capul prin deschiderea ușii.

– Bineînțeles, mamă. Intră.

Cu discreție, aceasta veni să se așeze lângă ea.

– Nu te deranjez?

Margie ezită. Părea că nu știe cum să înceapă conversația.

– Nu pari foarte în formă.

– Sunt obosită.

– Nu-i nimic altceva?

Cu un zâmbet șters, Sally împinse ceașca.

– De ce mă întrebi asta?

– Te-am observat, în seara aceasta, draga mea.

– Ei și?

– Voiam să-ți spun că-l găsesc pe doctorul Parker absolut simpatic.

– Ah da! În acest caz, poți să-mi spui și de ce a plecat atât de repede? De ce s-a arătat atât de puțin comunicativ cu fetele? Ai văzut cum s-a comportat?

– Sal...

Mama sa îi luă mâna.

– ... asta nu înseamnă nimic. Nici măcar nu le cunoaște.

– Desigur...

Cu buzele tremurând, Sally ridică din umeri.

– Am impresia că-i este teamă. Nu înțeleg... Nu mi-aș fi imaginat niciodată o asemenea reacție din partea sa. Îți dai seama că am făcut efortul de a-i pregăti cina! De altfel, nu este foarte cinstit, adăugă cu un râs forțat. N-am fost eu. Și în mod vizibil, să se ocupe de două fetițe nu este în nici un caz modul său preferat de a-și petrece timpul.

– Poate te-ai grăbit puțin.

– Nu, mamă, eu sunt cea care a mers prea repede. N-ar fi trebuit să-l introduc atât de curând în familie. Nu-l cunosc decât de o săptămână.

Speriată de această realitate, Sally închise ochii. Oare cum se putuse lăsa sedusă atât de rapid de un necunoscut? Ea care fusese întotdeauna atât de prudentă! Dar degeaba își făcea reproșuri, în sinea sa nu regreta nimic. Nu petrecuse în brațele lui Neal Parker cele mai frumoase ore din viața sa?

Oftă.

– Și când te gândești că mi-am jucat perfect rolul de mamă și stăpână a casei! Ieri, eram pentru el o femeie atât de diferită.

Probabil n-a înțeles nimic.

Liniștitoare, vocea lui Margie se auzi în bucătărie.

– Îți place, nu-i așa? Este prima dată când te văd astfel, de la soțul tău.

Sally lăsă ochii în jos. Mama sa avea dreptate. Era prima dată, de la plecarea soțului său, când o interesa cu adevărat un bărbat.

– Michael nu era un bărbat pentru mine, mamă. Și după toate aparențele, nici doctorul Parker.

– Nu crezi că este prea curând să judeci astfel?

Tânăra femeie înălță capul, oferind mamei o față cu trăsăturile trase.

– Nu sunt singură. Există Vicky și Anny, și cel care mă va vrea, va trebui să le accepte și pe ele.

– Ți s-a întâmplat să frecventezi bărbați de când Michael a plecat și fiicele tale n-au părut niciodată să fie un veritabil obstacol.

– Este adevărat. Dar cu ceilalți, nu era același lucru.

– Nu?

– Nu.

Sally își mușcă buzele.

– Neal este diferit.

Emoționată până la lacrimi își încleștă mâinile sub masă. În sinea sa, știa deja că era mai mult decât o simplă aventură. Era posibil să se fi îndrăgostit?

Această perspectivă era de-ajuns s-o facă să tresară.

Imposibil. N-ar putea iubi un bărbat care să nu fie gata să-i accepte fiicele.

***

Cu două săptămâni înainte, Barry îi vorbise despre intențiile lui Vinson și Sally crezuse că problema se clasase de la sine. În acea dimineață, primind o convocare la etajul directorilor, înțelesese că proiectul era departe de a fi îngropat.

Când intră în biroul directorului de programe, Barry era așezat în fața lui, pe brațul unui fotoliu. Tânăra femeie luă loc pe un alt scaun.

Vinson o salută rapid. Apoi, fără ocol, intră direct în subiect.

– Barry mi-a spus că nu ești binevoitoare față de propunerile noastre de schimbare.

Cu o privire închizitoare, făcu să se învârtească fotoliul.

– Într-adevăr, încuviință cu răceală Sally. În calitate de meteorolog, consider insultător că mi se poate cere să port haine sexy în speranța de a atrage telespectatorul. Cu atât mai mult cu cât am crezut că înțeleg că veți lansa un concurs a cărui miză ar fi o seară între patru ochi cu mine.

– Este exact, răspunse calm Vinson.

O șuviță căruntă de păr îi alunecă pe frunte. O îndepărtă, adăugând cu o voce imperturbabilă:

– De altfel, ideea mi se pare excelentă. Barry și cu mine suntem chiar pe cale s-o discutăm. "Câștigați o seară cu frumoasa domnișoară Storm", sau ceva de genul acesta. Cotele noastre de audiență vor crește vertiginos.

– Are dreptate, aprobă Barry evitând privirea lui Sally. Am putea aduna finaliștii pe post.

Sally simți că fierbe. Când ripostă, vocea îi era șfichiuitoare:

– Domnule Vinson, am fost angajată pentru a mă ocupa de buletinele meteorologice ale acestui post pentru că eram meteorolog atestat.

– Domnișoară Hampton...

Vinson miji ochii de culoare albastru deschis.

– ... aș putea foarte bine să angajez altă fată pentru a citi buletinele meteorologice – o fată mai tânără – pe care aș plăti-o cel puțin pe jumătate.

– Știu. Dar știu de asemenea că locuitorii statului nostru așteaptă buletine serioase și nu showuri televizate, cu creaturi sexy. Dacă vă încăpățânați, mă tem că nu vor mai avea încredere în ceea ce le anunțăm și credibilitatea lui "Channel Eight" va fi afectată.

– Este motivul pentru care îți cer să rămâi. Singurul lucru pe care-l dorim este să-ți schimbi imaginea. Gândește-te bine, domnișoară Hampton. Accepți sau renunți.

Fără să răspundă, Sally se ridică, rugându-se în tăcere. Pentru nimic în lume nu voia să cedeze, dar ce se va întâmpla dacă nu-i va fi reținută candidatura la Laboratorul Național de Meteorologie?

***

Când tânăra femeie își termină buletinul, Neal era deja acolo. Dar îl observă la ieșirea din studio. Se opri imediat, despărțită de el de zeci de metri de cabluri întinse pe jos.

Clipa de surpriză trecută, Sally își simți inima bătând mai repede. Era atât de frumos în costumul de tweed, cu șuvițele rebele și ochii negri triști. Îl privea înaintând spre ea, pășind peste cabluri.

– Sally... Vrei să vii să bei un pahar cu mine la Joe Kelly? Trebuie să-ți vorbesc.

În ciuda dorinței nebune de a i se arunca în brațe, tânăra femeie se mulțumi să răspundă cu un semn din cap.

O dată în mașina lui Neal, rulară cu toate geamurile deschise pe Kelly Avenue și Sally se întrebă de ce acceptase să-l urmeze.

Zărindu-l în pragul studioului, înțelesese că fără îndoială ținea la el. Numai că, să cedeze avansurilor sale, îi dădea impresia că se arăta neloială față de fiicele sale. De fapt, știuse întotdeauna că fetele vor fi o problemă când se va hotărî cu adevărat să-și refacă viața. Dar niciodată, până în acea duminică după-amiază, nu o simțise cu atâta cruzime. Nici nu se simțise vreodată atât de singură ca acum.

Totul i se părea atât de dificil.

Ajunseră curând la Joe Kelly și, ca o ironie a sorții, gazda îi conduse la aceeași masă ca prima dată. Din păcate, magia dispăruse.

– Sally...

Cu fața gravă, Neal întinse o mână spre ea.

– Să începem iar totul de la zero.

– De ce?

– Pentru a încerca să ne cunoaștem mai bine.

Ochii negri păreau s-o roage.

– Știu că nu m-am comportat bine în acea seară. Era atât de mult timp de când nu mă mai aflasem în fața unor copii. De ce să nu ne revedem pe un teren neutru și să încercăm să fim prieteni?

Sally îl privi cu uimire. Oare ce-i oferea? Ce fel de prietenie? El o știa? Simțea, ca și ea, nevoia de a nu pune capăt atât de repede relației lor?

Puțin timp după aceea, părăsiră restaurantul. Neavând cuvinte, hotărâseră printr-un acord tacit să-și scurteze întâlnirea, incapabili să suporte mai mult tăcerea lor jenantă. Când Neal o lăsă pe Sally la mașina sa, în parcarea de la "Channel Eight" se aplecă peste geamul întredeschis și o privi cu un aer care o tulbură.

– Mi-ai lipsit, îi spuse împotriva oricărei așteptări.

O clipă, Sally crezu că o va săruta, dar bărbatul se mulțumi să-i ia mâna. Cu inima palpitând, tânăra femeie demară fără să rostească o vorbă.

Mai târziu, în penumbra camerei sale, Sally revăzu acea noapte în care se întorsese de la prima lor întâlnire. Atunci, se abandonase celor mai nebunești visuri. Două zile după aceea, făcuseră dragoste și, venind acasă, retrăise cu ardoare fiecare secundă ale acelei uniri perfecte, visând de această dată la viitoarea lor escapadă și la reacția fiicelor sale când vor întâlni această ființă rară.

Doar că nimic nu se întâmplase cum își dorise.

Mama sa îi spusese să aibă răbdare.

Îi va urma sfaturile. Pentru că dorea să creadă că mai exista o șansă, fie și numai una, de a salva relația începută cu Neal.

Acceptând să-l revadă, poate nu va face decât să împingă inevitabilul, dar voia să aibă conștiința împăcată.

Capitolul 5

După-amiaza ajunsese la sfârșit când sună telefonul. Sally tocmai își terminase joggingul și după un duș rapid, se pregătea să plece la "Channel Eight".

Recunoscu imediat vocea lui Neal.

– Tocmai am primit raportul comitetului, îi spuse acesta. Ești aleasă.

Se lăsă tăcerea.

– Sunt de asemenea de acord să-ți treci doctoratul.

Din nou tăcere.

– Nu spui nimic?

– Ei bine...

Sally se prăbuși pe pat.

– Este formidabil, dar...

– Dar ce?

– Neal... Nu te pot pune într-o situație delicată. Dacă lucrez cu tine, se vor pune probabil probleme, voi rămâne la "Channel Eight".

– Nu fi ridicolă. Ceea ce m-ar supăra, ar fi să te văd rămânând acolo. O asemenea emisiune nu este demnă de tine.

Cu inima palpitând, tânăra femeie încleștă mâna pe receptor.

– Aș fi încântată să accept și să susțin provocarea. Dar ce se va întâmpla dacă...

Se întrerupse. Oare în ce termeni își putea exprima teama să vadă dificultățile lor personale apăsând peste munca lor?

– Ce se va întâmpla dacă lucrurile se desfășoară prost între noi, nu-i așa? spuse Neal în locul ei.

– Da... într-un fel.

– Sally, dacă trebuie să se întâmple asta, vom avea totuși posibilitatea să ne asumăm responsabilitățile, nu crezi?

Cum tânăra femeie nu răspunse, Neal insistă.

– Te rog. Spune da.

Sally râse nervos.

– Ascultă...

Cu ochii închiși, se concentră asupra ei însăși. Oare va refuza o oportunitate la care ținea atât de mult?

– Sally...

Vocea gravă a lui Neal o făcu să tresară.

– ... Accepți?

Trebuia să-i răspundă. În acea clipă, îndoielile i se risipiră fulgerător, lăsând loc unei bucurii prea mult timp stăpânită.

– Bineînțeles! încuviință pe un ton brusc eliberat, adăugând cu maliție: cum trebuie să-ți spun, acum? Șefule? Domnule?

– Maiestate este suficient. Și primul meu ordin este o invitație la cină pentru sâmbătă seara. Am descoperit un restaurant nou, al cărui șef bucătar tocmai a sosit din Italia. Prepară niște paste ca nimeni altcineva, iar muzicienii sunt cei mai buni din oraș.

Dacă vrei, îți voi cânta eu însumi o arie dintr-o operă. Atâta timp cât nu mă vei auzi interpretând "Traviata", nu vei cunoaște nimic!

Era atât de entuziasmat, atât de nerăbdător.

– Neal...

Sally își răsuci nervoasă firul telefonului în jurul degetului.

– Îmi... pare rău. Sâmbătă seara este o serbare la școală la Vicky.

– Oh... în acest caz, duminică seara?

– Dacă pot avea o baby-sitter. În acest weekend, mama nu este în oraș.

Neal oftă.

– Dacă înțeleg bine, ar fi de preferat să lăsăm întâlnirea noastră pe luni.

– Chiar îmi pare rău, Neal.

– Nu te neliniști, nu este grav.

În ciuda eforturilor, bărbatul era incapabil să-și ascundă dezamăgirea și Sally își reproșă asta. Dar ce ar fi trebuit să facă? Să-i acorde avantaj mai curând lui Neal decât fiicelor sale care se

bucurau de săptămâni că vor merge cu ea la serbarea de la școală? Imposibil.

***

Luni seara, Neal veni s-o aștepte la "Channel Eight". Barry, care discuta cu tânăra femeie, îi propuse o vizită în studiouri. În timp ce le străbăteau împreună, Sally se apropie de colegul său pentru a-i vorbi despre oferta sa de muncă.

– Sunt fericit pentru tine, dacă asta îți dorești. Dar după plecarea ta, nu va mai fi același lucru pe aici.

– Gândește-te la cea care mă va înlocui, glumi tânăra femeie. Mai tânără, mai sexy.

Bărbatul ridică din umeri și schimbă subiectul spre următorul meci de baschet. Discutară îndelung, apoi, când erau gata să se despartă, Barry se lovi peste frunte.

– Era să uit! spuse acesta. Am o surpriză pentru aniversarea lui Vicky. Se numește Clyde.

Bănuitoare, tânăra femeie se încruntă.

– Doar nu este ceva viu?

– Ba da, dar foarte mic.

– Barry, n-ai îndrăznit...

– Ei, ba da!

O sărută și strânse călduros mâna lui Neal.

– O seară plăcută!

În timp ce Barry se îndepărtă, Sally își ridică ochii spre cer.

– Mă întreb ce i-o fi putut trece prin minte de data aceasta. Este demn de fiicele mele. Vicky va împlini șase ani sâmbăta viitoare și vom cina la mama.

Neal dădu din cap distrat.

– Ar fi bine dacă ai putea veni, reluă tânăra femeie după o scurtă pauză.

Își regretă imediat cuvintele. Cum trebuia să se aștepte, Neal refuză categoric invitația.

– Nu cred să fie necesar, Sally. Cu siguranță, fetele tale vor prefera să sărbătorească evenimentul cu familia și prietenii.

Rănită, tânăra femeie nu insistă. Îi va trebui răbdare, foarte multă răbdare, pentru a da o șansă poveștii lor...

În timp ce-și urmă însoțitorul până la mașină, Sally propuse să nu meargă la Joe Kelly. Auzise doi cameramani vorbind despre un club, în care se producea o excelentă cântăreață.

Neal acceptă docil și curând se aflară în atmosfera liniștită a unui local de noapte din centrul orașului. Legănați de muzică, nu schimbară decât puține cuvinte, ceea ce o încântă pe Sally. Dacă era fericită să fie cu Neal, de fapt era mai puțin sigură de ceea ce trebuia să-i spună.

Apoi bărbatul o invită la dans și jena reciprocă se risipi imediat. Când o atrase spre el, tânăra femeie se abandonă fără să stea pe gânduri acelei blânde îmbrățișări. Răsuflarea caldă îi mângâia ceafa, mâinile și picioarele se înlănțuiau.

Muzica magică îi făcea să se lase pradă farmecului său încântător.

Sally se strânse mai aproape de Neal. Avea sentimentul că trăiește un vis. Trecutul, viitorul se șterseseră. Conta doar clipa prezentă și plăcerea de a se legăna în brațele acestui bărbat al cărui trup îi stârnea dorința.

Apoi muzica se opri, rupând și farmecul minunat și fragil. Timp de secunde interminabile, Sally se crezu incapabilă de cel mai mic gest. Simțea pe frunte buzele calde ale lui Neal. Rămaseră pe pistă, izolați de lume, în timp ce, treptat, perechile ajungeau la locurile lor.

Brusc, fasciculul unui proiector îndreptat asupra lor îi făcu să revină subit la realitate. Oare ce se întâmplase? Fără să se pună de acord, în loc să se ducă spre masa lor, se îndreptară direct spre vestiar, apoi ieșiră în noapte.

Răcoarea serii îi dezmetici în cele din urmă. Între ei domnea o tensiune care se îmbina în mod ciudat cu jena. Nici unul nu îndrăznise să rămână între patru ochi cu celălalt după acea clipă de excepție. Ca și când le lipsea încă încrederea reciprocă.

Împărțită între prudență și dorința de a ceda, Sally optă pentru prudență. Nu mai avea dreptul să cedeze, nu înainte de a ști. Pentru a-și înșela mai bine tulburarea, începu să vorbească despre orice.

Dar când Neal o îmbrățișă, îi primi sărutul cu o înflăcărare de necontrolat.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

În acea clipă, conștientă că o făcea să devină slabă, se smulse repede din brațele lui Neal și ajunse prin propiile mijloace în parcajul de la "Channel Eight".

Când se așeză la volanul mașinii sale, Sally fu cuprinsă de o teribilă dorință de a plânge. Totuși, simțea încă privirea lui Neal ațintită asupra ei și tocmai petrecuse una dintre cele mai frumoase seri din viața sa. De ce oare se încăpățâna să se gândească la necazurile viitorului?

I-ar fi plăcut să se supună rațiunii, dar când demară, lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

***

Agitația începuturilor la laborator fu o excelentă terapie. În timpul primelor zile, avu atâtea lucruri de văzut și de învățat, încât nu avu răgazul să se gândească. Numai absența lui Neal, prea ocupat, spunea el, pentru a se însărcina cu prezentările, îi strângea inima. Oare acesta era adevărul? Sau căuta pur și simplu s-o evite?

Orice ar fi fost, își transmise puterile unuia dintre asistenții săi, Phil Rankin.

Amabil și binevoitor, acesta o luă imediat pe Sally sub aripa sa protectoare și tânăra femeie învață alături de el modul de funcționare a laboratorului. Acesta fusese creat în 1964, cu

scopul de a studia fenomenele meteorologice cu risc pentru populație – tornade, uragane... De atunci, se lucra acolo în continuare la ameliorarea metodelor de detectare și prevedere.

Zilele treceau și mândria tinerei femei de a aparține acestui serviciu prestigios, nu înceta să sporească. Dacă îl întâlnea rareori pe Neal, îl pândea neîncetat, ridicând capul de fiecare dată când se deschidea ușa micului său birou, sau când răsuna o voce bărbătească pe culoar.

Când, în sfârșit, ajunseră să mănânce de prânz împreună la cafenea, nu avură decât o conversație neutră și prietenoasă. Ca și când amândoi se temeau să se aventureze pe un teren mai personal.

Dar după vreo cincisprezece zile, dorința împărtășită de a vedea un film nou care ținea afișul, îi aduse la ruperea acelei îndepărtări tacite. Înlăturându-și îndoielile, Sally acceptă invitația lui Neal. În ciuda a tot ce ar fi putut spune, murea de dorința de a-l revedea și n-avea importanță consecințele acelei seri.

După vizionare, se duseră să bea o bere și vorbiră despre laborator. Apoi Neal o conduse. În mașină, nu schimbară nici un cuvânt, până în clipa nefericită a despărțirii. Pe treptele de la intrare, în fața ușii, inevitabilul se produse. Îi dădu un sărut care o lăsă respirând greu, mistuită de o dorință arzătoare.

Fetele dormeau de cealaltă parte a străzii, la mama sa, și Sally se gândi la patul mare, de la etajul întâi, care le-ar putea primi dragostea.

Lipită de Neal, uită de orice, gândindu-se numai la unirea trupurilor lor nerăbdătoare, gata să cedeze. Totuși, când pătrunse în holul întunecat al casei, Neal n-o urmă. Ca și când o barieră invizibilă îl împiedica să facă acest ultim pas.

***

Rănită și umilită de deznodământul ultimei sale întâlniri cu Neal, Sally se hotărî să păstreze distanța și să-i lase însoțitorului său inițiativa viitoarei lor nopți de dragoste, dacă trebuia să mai existe una. Tot atunci, în timp ce luna sa de probă se încheia, problemele profesionale veniră să se adauge celor personale. Contrar celor ce sperase, rolul său la laborator se limita la relații publice. Fără îndoială, Neal se gândise că celebritatea lui Sally putea duce în mod foarte firesc la asumarea acestui gen de funcție, atât pe lângă asociațiile interesate de munca în desfășurare, cât și pe lângă ziarele, revistele și canalele de televiziune.

Teribil de frustrată, tânăra femeie înțelese că trebuia să-și revină foarte repede, dacă nu voia să lase să se instaleze această situație. Și mai ales dacă voia să pună capăt izolării în care Neal părea că încearcă să se închidă.

În ciuda îndoielilor și ezitărilor, hotărî să provoace o întâlnire.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse într-o zi, la ieșirea de la o reuniune. Marți seara, este posibil?

Surprins, Neal ridică sprâncenele.

– De ce?

– Să treci să mă iei la ora opt, se mulțumi să răspundă tânăra femeie.

Când sosi în acea seară, Vicky și Anny se repeziră să-l întâmpine. Îmbrăcate în rochițe din blugi și pieptănate cu grijă cu coadă de cal, erau încântătoare. Sally le învățase lecția.

Cu vocea sa stridentă, Anny îl întrebă pe Neal dacă știa să se ocupe de grădină și-l conduse pentru a-i arăta florile pe care le plantase cu sora sa, la umbra casei. Tânăra femeie speră în taină că-i va propune fetiței să vină s-o ajute într-o zi, dar n-o făcu.

Evident, era chiar grăbit să părăsească locul.

Conștientă de inutilitatea eforturilor sale, Sally își luă poșeta, le duse pe fete la mama sa, apoi merse cu Neal la Sullivan, un grătar situat pe Reno Street. Iritată și extrem de obosită, așteptă chelnerița să le ia comanda, pentru a trece la atac. În clipa în care intenționa să abordeze problema dezamăgirilor sale profesionale, se surprinse angajându-se într-o cu totul altă direcție.

– Neal...

Ezită, apoi își făcu curaj.

– ... Cred că relația noastră n-are nici un viitor.

– Nu spune asta!

– Ah?

– Este ridicol. Din contră, vreau să avem un viitor împreună, Sally. Un viitor lung.

– Bazat pe ce?

– Pe respect reciproc. Prietenie. Dragoste, încheie bărbatul accentuând ultimul cuvânt.

Inima tinerei femei fu tulburată. O dragoste care nu-i includea fiicele? N-o voia. Încăpățânată, scutură din cap.

– Nu, Neal... ne-am înșelat. Ar fi fost mai bine să nu se fi petrecut nimic între noi.

– Taci. Acele clipe pe care le-am petrecut împreună au fost cele mai frumoase din viața mea. De atunci, nu încetez să mă gândesc la tine, să visez la tine... Voiam să-ți vorbesc despre asta...

Sally îl întrerupse cu răceală.

– Unde se situează copilele mele în visurile tale, Neal? Îți amintesc că nu sunt singură.

– Știu, dar...

Înălță capul și tânăra femeie îi citi în ochi o imensă disperare.

– Îmi plac copiii, n-aș vrea să te înșeli. Doar că nu sunt sigur că mă voi simți într-o zi în largul meu cu fetele tale. Când sunt la tine, am impresia că sunt un intrus, Sally...

Îi luă mâinile cu înflăcărare.

– Doresc mai mult decât orice să fac parte din viața ta. Numai că nu știu dacă voi putea să devin tatăl copiilor unui alt bărbat.

– Nu sunt doar copiii altuia, răspunse Sally cu vocea vibrând de mânie. Sunt și copiii mei.

Bărbatul care i-a conceput i-a părăsit. A fost incapabil să le crească. A plecat într-o zi și nu le-a mai văzut niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Sally se ridică.

– Du-mă înapoi, te rog.

Capitolul 6

Sally se aruncă în muncă nebunește. Cu frenezie, încercă să înmagazineze tot ce putea învăța despre lucrările trecute, prezente și viitoare, efectuate de laborator asupra tornadelor. Observa, punea întrebări și studia toate proiectele în desfășurare.

Acționând astfel, spera două lucruri: să reușească o perfectă stăpânire a profesiunii și să evite să se gândească prea mult la Neal. Referitor la al doilea punct, eforturile se dovediră inutile. De-a lungul zilelor, necazul i se îmbină cu o tristețe profundă. Evident, îi reproșa lui Neal că se arăta atât de puțin înțelegător, dar se strădui puțin câte puțin să-i înțeleagă motivele. Dacă acționa astfel, era poate din cauza unei gelozii normale față de Michael.

Oare cum l-ar putea convinge că încetase de ani de zile să se gândească la Michael și că nici Vicky, nici Anny nu l-ar

recunoaște dacă ar apărea la ușa lor? Nu-și putea imagina împrejurările care ajutaseră la această căsătorie și la această despărțire... Oare nici nu bănuia rănile pe care ea le păstra de aici?

Michael le părăsise fără un adio, luând cu el hainele sale, mașina și conținutul contului din bancă. În acea clipă, Sally se aflase singură, fără bani, într-un oraș străin, cu două copile mici. Viața îi devenise un coșmar, cu atât mai mult cu cât, în acea perioadă, Vicky nu înceta să fie internată în spital. Părinții săi o ajutaseră cum putuseră, dar erau oameni modești și tânăra femeie făcuse totul pentru a le ascunde gravitatea situației sale materiale și morale.

Apoi, treptat, reușise să-și refacă viața. Obținuse divorțul, își reluase numele de fată și începuse să muncească.

Mai târziu, aflase că Michael trăia pe coasta de vest, dar nu încercase niciodată să ia legătura cu el, nici măcar pentru a-i cere o pensie la care avea totuși dreptul. Cu siguranță, de teamă să nu-l vadă reapărând în viața lor.

Chiar înainte de a-l lua de soț, Sally înțelesese că era și va fi mereu iresponsabil. Dar era tânără și îndrăgostită nebunește de acel băiat fermecător și nostim.

Mult timp, viața cu Michael păruse o sărbătoare, ușoară și lipsită de griji. Fuseseră fericiți împreună, atât de fericiți și nașterea lui Vicky fusese un moment perfect... Sally își amintea ca și când ar fi fost ieri. Plin de admirație, Michael cheltuise o avere pentru a le oferi prietenilor lor cadouri în onoarea fiicei sale.

Apoi, în zilele următoare o lăsase mai moale. Când se dovedi că Vicky era astmatică, încântarea lui Michael se transformase în plictiseală. Și, la nașterea lui Anny, n-au mai fost cadouri.

Foarte repede, începuse să le poarte frica fetelor. Se plângea că-i furau soția. Se lamenta când plângeau, când jucăriile lor stăteau împrăștiate. Se plângea de orice. Mereu.

Și plecase. În acea clipă văicărelile încetaseră, dar Sally se văzuse copleșită de un sentiment îngrozitor de singurătate și de nereușită.

Timp de ani de zile, își jurase că nu se va mai căsători, că nu va mai permite niciodată unui bărbat s-o facă să sufere. Dar, treptat, amărăciunea îi secase și încercase să judece. Mulți oameni reușiseră în căsnicie. N-avea dreptul să condamne toți bărbații din cauza lui Michael. Începu să viseze, în liniște, la o ființă ideală care va fi gata să le iubească într-o zi pe ea și pe copilele sale.

Oare de ce nu era Neal acel bărbat?

***

Sally ar fi dat orice pentru a părea senină, dar eforturile de a-și stăpâni sentimentele rămaseră fără rezultat. În fiecare dimineață, după prea puține ore de somn agitat, se trezea gândindu-se la Neal. O obseda amintirea nopții lor de dragoste.

Meseria și responsabilitatea față de fete erau cele două lucruri care o împiedicau să cedeze disperării.

Și ca și când soarta se înverșuna împotriva ei, munca îi devenea cu fiecare zi sursa unei frustrări mai mari. Luna aprilie trecuse fără ca Neal s-o trimită măcar o dată pe teren, iar mai ajungea curând la sfârșit. Ori, cea mai mare parte a tornadelor aveau loc primăvara și la începutul verii. Dacă nu studia nici una acum, va trebui să aștepte mai multe luni, poate un an, înainte de a vedea oferindu-se o nouă ocazie.

Jerry Baldwin – unul dintre primii cercetători pe care-i întâlnise luându-și postul în primire – îi cântă în strună când îi împărtăși dezamăgirea.

În ciuda unei atitudini cam impertinente când sosise la laborator, tânărul bărbat îi devenise până la urmă prieten și Sally înțelesese rapid că sub aspectul de play-boy, Jerry era un bărbat sincer și generos.

Vorbiseră mult și acesta evocase deseori căsnicia sa dezastruoasă.

De la divorț, viața sa nu mai era decât o succesiune de aventuri. Singur mărturisise că deviza sa devenise "Distrează-te și părăsește-le".

– Este cel mai bun mijloc să nu suferi, îi explicase într-o zi, în timp ce triau împreună o serie de fotografii.

Sally zâmbise.

– Știu. Nici eu n-am vrut să mă mai angajez după divorț.

Și totuși... Nu tocmai se angajase fără să vrea?

Din nefericire, în timp ce sperase să revină la viață, durerea ancorase din nou și mai profund în inima sa.

Devenit foarte apropiat de tânăra femeie, Jerry fu primul care o incită să vorbească.

– Du-te să-l vezi pe Parker, îi spuse. Și întreabă-l de ce te lasă deoparte.

Sally știa sigur că avea dreptate.

Era timpul să-l înfrunte pe Neal. Nu numai că o împiedica să se desfășoare la laborator, dar relația lor se degradase în asemenea măsură încât nu mai era decât un schimb de puncte de vedere formal și insipid. Avea senzația că de acum se aflau fiecare pe câte o latură a unei prăpăstii.

Vicleană, o voce îi șoptea să plece, să părăsească laboratorul. Dar vai... să plece, însemna să renunțe să-l mai vadă pe Neal și această perspectivă o distrugea. Știa că nu va avea curaj. Nu încă. Poate nu va avea niciodată.

Deocamdată, atâta timp cât rămânea, era hotărâtă să profite de experiența pe care i-o putea aduce meseria sa. Și, când îl întâlni pe Neal pe un teren neutru, la cafenea, hotărî să-i expună dezamăgirile. Așezați față în față, își beau cafeaua; după lungi secunde de tăcere apăsătoare, Sally își făcu curaj.

– Neal, începu ea, aș vrea să-ți pun o întrebare.

Acesta înălță capul și ochii negri o scrutară.

– Oare mă consideri membră a echipei tale, da sau nu?

– Evident... De ce mă întrebi asta?

Faci o treabă excelentă.

Nu se văzuseră de mai multe zile și Sally îl găsea slab, obosit și distant. Pradă unei dureri sporite, tânăra femeie făcu un efort pentru a-și reveni.

– Vreau să vorbesc de expedițiile pe teren. De ce nu mi-ai dat niciodată posibilitatea să particip la ele?

– Pentru că nu vedeam utilitatea.

Ridică din umeri.

– Ceilalți au experiență, Sally. Știu cum să minimalizeze riscurile. O tornadă poate fi periculoasă, foarte periculoasă.

– Crezi că eu nu știu asta! Sunt două luni de când le studiez. Am văzut sute de fotografii, de filme. Am citit toate rapoartele. Nu doresc câtuși de puțin să-mi asum riscuri inutile. Nu uit că am două copile...

Sally tăcu, regretându-și vorbele. Prea târziu.

– N-am de gând să le las orfane, reluă cu fermitate. Spui că n-am experiență, dar cum o voi putea dobândi dacă nu-mi dai niciodată ocazia?

– Sally... echipele noastre pleacă deseori în plină noapte, petrec ore întregi fără să doarmă, nici să se spele. Nu mai există intimitate.

– Dacă te gândești că nu sunt capabilă să suport aceste inconveniente, te înșeli.

– Sally...

Neal scutură obosit din cap.

– Îmi pare rău. Știu că am stricat multe lucruri între noi, dar contrar a ce poți crede, am încă sentimente pentru tine. Acesta

este singurul motiv pentru care nu te-am trimis niciodată pe teren. Pentru ca să nu ți se întâmple nimic.

Degetele tinerei femei se încleștară pe ceașcă.

Neal se mai gândea la ea... Ar fi vrut să-i ceară să repete acele cuvinte iar și iar și să-i mărturisească propriile ei sentimente.

Dar dacă se mai interesa încă de ea, de ce refuza să continue relația lor? Oare aștepta un semn de încurajare din partea sa? Își va asuma ea riscul să se dea în vileag răspunzând la întrebarea care-i ardea buzele?

– Îmi lipsești Sally reluă Neal cu voce înceată.

Ezită, apoi întrebă grav:

– De ce n-am mai face o tentativă?

– Oh, Neal.... și eu aș vrea atât de mult. Numai că...

– Numai că?

– Nu vreau să mai sufăr, mărturisi tânăra femeie dintr-o suflare.

În timp ce spunea asta, spera ca Neal să rostească un cuvânt, unul singur, pentru a încerca s-o convingă de contrariul.

În timp ce Sally se simțea prăbușindu-se, bărbatul îi luă mâinile.

– La sfârșitul săptămânii viitoare trebuie să merg la Kansas City pentru seminarul anual al meteorologilor. Vino cu mine. Dacă vrei, vom lua camere separate.

– Neal... nu... știu. Fetițele...

Sally își mușcă buzele. De ce trebuia să-i vorbească mereu de fetițele sale? În fața ei, Neal se încordase imperceptibil.

– Cere-i mamei tale să le țină. Dacă vrei să te trimit în misiune, vei fi obligată să le lași. Nu mai sunt bebeluși, Sally și, nu-ți cer decât trei zile.

Cu ochii ațintiți în ai săi, părea s-o implore.

– Vino cu mine.

Tulburată, tânăra femeie îl privi sărutându-i palma cu extremă tandrețe. Oare avea idee de senzațiile pe care i le producea acea atingere?

– Ei bine? o întrebă.

Sally era atât de tulburată încât gândurile i se răvășiseră. Înainte de orice, trebuia să se gândească bine la ce implica acea călătorie. Vor fi cine intime. Plimbări sub clar de lună, nopți de dragoste într-o cameră de hotel. Visuri... Ochii i se închiseră. Cum putuse ajunge acolo? Să se lase vrăjită în asemenea măsură încât să-și piardă capul?

Subit i se făcu frică.

– Nu... pot să-ți răspund acum, Neal.

Își aținti asupra lui ochii încețoșați de lacrimi.

– Lasă-mă să mă gândesc. Te implor.

Capitolul 7

Invitația pentru întâlnirea foștilor elevi sosise cu trei săptămâni mai înainte. În acea perioadă, Margie nu păruse să-i dea atenție.

– Este atât de mult timp de atunci, îi spusese fiicei sale. N-am păstrat nici o legătură cu acei oameni și nu m-am mai întors la Springfield de treizeci de ani... Nu, nu voi merge. Aș avea impresia că sunt mai bătrână decât sunt.

În fața acestor argumente, Sally nu insistase. Totuși, era convinsă că această întâlnire i-ar face bine mamei sale. Își făcea deseori griji pentru ea. Deși lui Margie păreau să-i fie de-ajuns nepoatele și munca sa cu jumătate de normă la bibliotecă, tinerei femei i-ar fi plăcut s-o vadă ieșind mai mult și să aibă mai mulți prieteni. Dar mama sa purta încă doliu după tatăl ei și nu era obișnuită să înfrunte lumea în calitate de femeie singură.

Ceea ce se petrecuse în acea seară, o luă pe nepregătite. Când Sally veni să-și ia fiicele, înțelese chiar în secunda când intră în bucătărie, că avusese loc un eveniment neobișnuit.

– Ce ai, mamă? o întrebă, punându-și poșeta pe masă. Ai descoperit o mină de diamante în pivniță? Este ascuns Robert Redford în dulap?

Margie izbucni în râs și roși ușor.

– Nu fi ridicolă, răspunse aceasta prompt, sunt pur și simplu foarte mândră de tarta mea. Privește, oare nu este superbă?

Indică o splendidă tartă cu mere, a cărei aromă umpluse bucătăria. Intrigată, Sally dădu din cap.

– Mamă... ai să-mi spui ceva?

– N... nu, în nici un caz.

În timp ce Margie se ferea de privirea fiicei sale, aceasta avu o intuiție subită. Mama sa se comporta ca o adolescentă îndrăgostită.

– Mamă... ce-mi ascunzi?

– Nimic, draga mea, absolut nimic.

Se întoarse pentru a stinge cuptorul.

– Am primit doar un telefon care mi-a făcut plăcere. Un prieten vechi din colegiu.

– Oh...

Sally înțelese imediat că intuiția n-o înșelase.

– Este în oraș? întrebă încet.

– Nu. Locuiește la Dallas. A sunat la oamenii care organizează întâlnirea aceea la Spriegfild, săptămâna viitoare.

Știi, ți-am vorbit despre ea...

Mama sa continua să se agite, fără s-o privească.

– Ei i-au povestit despre tatăl tău și i-au spus unde locuiesc. Așa că a sunat să ceară vești și să știe dacă voi merge la Sprienfild.

Brusc, tânăra femeie își privi mama cu o nouă atenție. Chipul, de obicei atât de calm, se luminase. O clipă, Sally simți un val de mânie la gândul că un alt bărbat, în afara tatălui său, o putea emoționa pe Margie.

Dar tatăl său era mort. Și în această clipă, mama sa era mai fericită decât o văzuse de multe luni, doar pentru că un bărbat îi telefonase.

– Cum se numește? întrebă curioasă Sally.

– Casey.

Vocea lui Margie devenise foarte blândă.

– Casey Tinsley.

Am ieșit împreună, în colegiu... chiar înainte să-l întâlnesc pe tatăl tău.

– Și acest domn Tinsley este căsătorit?

Pentru a doua oară, Sally percepu încurcătura mamei.

– Nu... Casey este văduv de mai mulți ani.

În acea clipă, tânăra femeie știu că Margie se va duce la Springfield.

Dar ce se va întâmpla acolo? Era mult timp de când nu se mai văzuseră. Era oare posibil ca flacăra să se reaprindă după atâta timp și uitare?

Mai târziu, când fu singură în refugiul camerei sale, Sally medită la această idee. Oare ce ar simți dacă nu l-ar mai vedea pe Neal și l-ar reîntâlni după zece sau douăzeci de ani? Ar mai exista încă între ei o legătură specială?

Cu un lung suspin de oboseală, tânăra femeie se culcă. Timpul nu va reuși niciodată să stingă sentimentele sale pentru Neal. Dar această certitudine n-o încuraja. Nu voia să aștepte toamna vieții pentru a fi fericită cu bărbatul pe care-l iubea. Îl voia acum.

La acest gând, inima i se strânse. De ce nu era Neal cu ea? Avea atâta nevoie de el. Se simțea atât de singură, atât de pierdută.

Automat, privirea i se aținti asupra telefonului și-i încolți o idee. Poate era acasă? Și dacă era acasă, ar putea să-l audă. Era de-ajuns doar să îndrăznească.

***

Neal se uita la televizor, la un film vechi cu Gary Cooper, când sună telefonul. Când recunoscu vocea lui Sally, întrerupse imediat sonorul. Încă nu-l sunase niciodată acasă.

– Bună seara, Sally.

– Bună seara.

– Mi-am dorit foarte mult să merg cu tine la Kansas City.

Doar că...

– Doar că?

– Nu cred că voi merge decât dacă pot găsi cu tine o soluție de înțelegere. Pari atât de puțin interesat de fete. Înțelege-mă, sunt mama lor. Trebuie să-mi organizez viața în funcție de ele.

Neal închise ochii. O iubea pe Sally. Profund. Fără îndoială, pentru ea trebuia să facă un efort să încerce să le cunoască mai bine pe Vicky și pe Anny. Numai că ce se va întâmpla cu familia pe care visa să și-o fondeze el însuși? Avea aproape patruzeci de ani și dorința urgentă și vitală de a-și construi o nouă viață.

Ce va crede Sally despre asta? Avea deja doi copii și părea să dorească să se consacre carierei sale. Ce se va întâmpla dacă refuza să fie iar mamă? Dacă nu reușeau să formeze împreună o familie adevărată? El înțelegea mai bine ca oricine riscurile unei asemenea aventuri.

În mod reflex, mâna liberă se așeză peste buzunarul unde se afla portofelul și fotografia lui Danny. În acea clipă, știu că venise vremea să vorbească despre propriile eșecuri. Pentru a o face pe Sally să înțeleagă motivele neîncrederii sale.

– Te rog, pledă Neal. Vino cu mine. Îți promit că vom vorbi.

Vocea i se gâtui.

– N-am dorit niciodată o femeie cum te doresc pe tine. Dar ți-am spus, dacă preferi ca relația noastră să rămână de prietenie, îți voi respecta voința.

Vom lua camere separate. Singurul lucru pe care ți-l cer este să vii.

Se lăsă o tăcere urmată de un răspuns care-l copleși cu o fericire nespusă.

– Ne va ajunge o cameră, murmură Sally.

Neîncrezător, Neal mulțumi stelei care strălucea în acea seară pe cerul său. În câteva zile, se va afla din nou în brațele femeii pe care o iubea.

Când închise, mâinile îi tremurau.

– Sally...

Numai evocarea numelui era de-ajuns să-l înnebunească. Oare se gândea la el, cum se gândea el la ea? Revedea unica lor noapte de dragoste ca pe clipa perfectă și reală, a cărei amintire nu-l părăsise niciodată?

În acea seară, când adormi, Sally veni să-i bântuie visurile.

Se văzu pe culmea unei coline, observând o mulțime nemișcată în adâncul unei văi înverzite.

Sally stătea singură la o parte, înconjurată de o aură luminoasă care o izola de ceilalți. Neal știa că-l căuta și că va ridica ochii curând spre el.

Îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, Sally aplecă într-o parte capul, apoi își puse mâna la ochi pentru a se proteja de lumina orbitoare a soarelui și privi în direcția sa.

Făcu un pas. Apoi un altul.

Se apropia inexorabil, dar ezita încă la poalele colinei. Acum, Neal îi distingea ochii. Ochi de culoarea oceanului, care-i pătrundeau în inimă.

Amețit de dorință, bărbatul făcu în tăcere o rugăciune pentru ca promisiunile să se realizeze. În acea clipă, Sally începu să urce încet panta. Briza intră cu putere în cutele rochiei lungi, subliniind cu grație formele trupului perfect. Părul castaniu-roșcat cădea în valuri mătăsoase în jurul feței cu trăsături semețe.

În spatele ei, o ceață albăstrie cuprinse valea. Curând, straturi aeriene luară cu asalt colina, izolându-i de restul lumii, lăsând în urma ei un nor luminiscent.

Neal nu-și mai stăpânea nerăbdarea. O voia alături, imediat, dar Sally părea că nu vrea să se grăbească.

Apoi, în sfârșit, o mână fină îi atinse degetele încordate. Acum, ceața îi înconjura.

Nu mai existau nici colina, nici cerul, nici valea. Doar el și femeia visurilor sale.

Atât de frumoasă. Atât de dorită.

Încet, Sally îi deschise brațele. Zâmbea, conștientă de dorința care-l împingea spre ea.

Cu gesturi solemne, Neal începu s-o dezbrace și trupul său, atât de încântător de feminin, îi apăru treptat prin ceața argintie. Sânii cu areolele întunecate, șoldurile rotunde, coapsele subțiri.... era perfecțiunea întruchipată. În spatele genelor lungi, negre, ochii verzi ai lui Sally străluceau.

În acea clipă, Neal se dezbrăcă la rândul său și curând, nu mai fură decât un bărbat și o femeie eliberați de orice piedică, singuri și amețiți de dorință.

Intimidat de magia acelei clipe, Neal atinse cu vârful degetelor umărul gol al însoțitoarei sale, a cărei piele avea moliciunea mătăsii. Apoi alunecară împreună în vălul călduț de ceață. Neal era aplecat peste Sally și buzele sale alergau cu înflăcărare peste trupul destins.

Făcură dragoste cu pasiune și respect, iubind-o până la surescitarea care-l aduse la realitate, între cearșafurile șifonate, într-o cameră întunecată.

Trupul îi era ud. Respirația sacadată.

Cu un geamăt, luă perna și-și afundă fața în ea, repetând iar și iar numele femeii pe care o iubea.

Oare ce se va întâmpla cu el? Brusc, se simți în stare de orice pentru a fi a sa. Să mintă. Să înșele. Să-i spună că era nebun după copilele sale. Că ar putea să le fie tată.

***

Sally își petrecu săptămâna alergând prin magazine cu mama sa. Pe măsură ce data plecării la Springfild se apropia, lui Margie îi era din ce în ce mai greu să-și ascundă nerăbdarea. O nerăbdare pe care o împărtășea și fiica sa, la perspectiva propriului weekend.

Între laborator și cumpărături, reușise să găsească o baby-sitter. Totuși, fericirea sa nu era neumbrită. În ciuda

dorinței care se intensifica de a fi cu Neal, continua să nutrească îndoieli referitoare la această invitație nebunească. Oare avusese dreptate s-o accepte? Unde îi va duce asta? Neal îi spusese că vor vorbi, dar vor reuși să rezolve neînțelegerile care-i despărțeau de la începutul idilei lor?

Întrebările nu încetară să se adune, dar fericirea de a-l avea doar pentru ea timp de trei zile lungi o cuceri până la urmă și curând încetă să se mai gândească la ele.

Își spuse cu optimism că acest weekend va veni de hac unor probleme care n-ar fi trebuit să existe. Călătoria putea să-i deschidă ușile unui viitor aurit și refuza din toate puterile să se gândească la posibilitatea unui eșec.

Capitolul 8

Să se înțeleagă cu baby-sitter îi luă mai mult timp decât prevăzuse. Sally, care arătase totuși negru pe alb fiecare amănunt, nu se putu stăpâni să-i mai dea câteva instrucțiuni.

– Mama mea nu pleacă înainte de această după-amiază, îi spuse. În cazul în care credeți că am putut uita ceva, nu ezitați s-o sunați. V-am lăsat numărul de la hotelul meu pe agendă, ca și numărul medicului.

În cele din urmă, tânăra fată fu cea care o dădu afară.

– Nu vă neliniștiți, doamnă Hampton. Ne vom descurca foarte bine, nu-i așa fetelor?

Vicky și Anny dădură din cap.

Sally le sărută cu înflăcărare.

– Voi fi aici duminică după-amiază, le șopti la ureche și bunica de asemenea.

Se îndreptă apoi cu un zâmbet silit și se îndepărtă pe aleea mângâiată de un soare de primăvară. Baby-sitterul avea dreptate. Întârziase prea mult, dar despărțirea de fiicele sale se dovedise mult mai grea decât crezuse.

Ca o culme a ghinionului, traficul în acest început al dimineții era mai aglomerat decât de obicei. Pe autostradă, două benzi închise încetiniră valul de mașini. Sally avea impresia că înaintează cu viteza melcului.

Și Neal care probabil aștepta deja la aeroport!

Cu nervii slăbiți, fu asaltată din nou de îndoieli. Nu era nesăbuit din partea unei mame să plece să petreacă un weekend la sute de kilometri de casă? Cu atât mai mult cu cât nu era sigură de nimic. Aceste câteva zile poate nu vor fi decât o escapadă, la sfârșitul căreia nimic nu va fi decis.

Sally respinse pentru a suta oară această eventualitate. Se putea întoarce cu cheia unui viitor cu Neal... dacă ajungea să plece totuși!

În timp ce nerăbdarea îi sporea, cele două benzi se redeschiseră și circulația deveni fluidă. Cu un oftat de ușurare, apăsă la maximum acceleratorul.

Din fericire, prevăzuseră să meargă să bea o cafea înainte de îmbarcare, ceea ce-i lăsa poate timp să recupereze din întârziere. Rula pe banda stângă, când o lumină roșie pe tabloul de bord îi atrase atenția.

Înțelese cu spaimă că motorul încălzea anormal. Asta-i mai lipsea! Să se oprească, însemna să rateze sigur avionul.

Să continue, își asuma riscul de a face o pană.

Ajunse cu precauție pe banda dreapta și încetini pentru a menaja mașina. Acul jojei de-abia se mișca. Cu privirea ațintită în oglinda retrovizoare, Sally încetini și mai mult.

Minutele se scurgeau, interminabile, când apăru în sfârșit panoul aeroportului deasupra autostrăzii. În acea clipă, Sally se angajă încet pe breteaua care ducea la aeroportul internațional Will Rogers.

Avu norocul să găsească un loc la doi pași de terminal. Costa mai scump, dar nu-și putea permite să piardă timpul parcând în altă parte. În douăzeci de minute, avionul decola.

Ajunsă pe covorul rulant care ducea în holul de îmbarcare, Sally începu să alerge cât o țineau picioarele, strecurându-se în mijlocul valului de pasageri. Geanta de călătorie o lovea peste șold. Avusese dreptate s-o ia. Era suficient de mică pentru a o păstra în cabină, ceea ce evita trecerea pe la înregistrare.

Cum prevăzuseră, Neal o aștepta sub vechiul avion atârnat în mijlocul holului principal. Imediat ce o văzu, expresia sa îngrijorată se transformă într-un zâmbet radios și Sally se opri.

Chiar dacă nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi remarcat. Era atât de impresionant și de seducător!

Îmbrăcat într-un costum din pânză bej care punea în evidență nuanța caldă a unui pulover cafeniu-închis, degaja o distincție naturală și o dezinvoltură dezarmantă. Totul îi plăcea la el. Privirea pătimașă, fruntea înaltă și lată, șuvițele de păr rebele care-i încadrau fața colțuroasă, buzele cărnoase, atât de

senzuale... dar mai presus de orice, îi plăcea modul în care o privea.

Într-o clipă, Neal fu lângă ea și o luă în brațe.

– Mi-a fost atât de teamă, spuse îmbrățișând-o cu pasiune. Am crezut că ți-ai schimbat părerea, sau că ai avut un accident.

Fără să-i lase timp să răspundă, o sărută și tânăra femeie i se abandonă spontan. Acum, nu i se mai putea întâmpla nimic.

Dând capul pe spate, se îndepărtă și-i zâmbi cu dragoste.

– Îmi pare rău, totul s-a coalizat împotriva mea. Circulația, mașina...

– Îmi vei povesti mai târziu. Acum ești aici și asta este tot ce contează.

Cu un gest tandru și autoritar în același timp, Neal o luă cu el.

– Să ne grăbim. Nu mai avem nici un minut de pierdut.

Ajunseră la ușa de îmbarcare când în hol răsună ultimul apel pentru zborul lor. Câțiva metri încă și vor reuși. Vor zbura împreună, pentru trei zile și trei nopți de dragoste și de uitare.

Fură printre ultimii pasageri care intrară în avion. Zâmbitoare, o stewardesă îi conduse spre cabina de clasa întâi și Sally îi aruncă lui Neal o privire întrebătoare și surprinsă.

– Ești nebun! îi murmură.

– Nu te îngrijora.

Îi făcu cu ochiul.

– Am completat doar creditul care ne-a fost alocat.

În loc de răspuns, Sally își strecură mâna în cea a însoțitorului său și se furișă lângă hublou. Timp de lungi

minute, nici unul dintre ei nu rupse tăcerea. Tânăra femeie își puse capul pe umărul lat al lui Neal și ar fi vrut să prelungească această clipă la nesfârșit. Pentru că asta însemna un început de intimitate.

În timp ce Sally își încheia centura, bărbatul îi îndepărtă mâna.

– Lasă, spuse. Timp de trei zile, voi fi bărbatul care te va servi. Voi face totul pentru tine. Te voi îmbrăca...

– Mă vei și dezbrăca?

Neal își accentuă apăsarea pe mâna sa.

– Am visat asta de mii de ori. Să n-ai grijă, o voi face.

La acest gând, tânăra femeie fu străbătută de un lung fior. Poate niciodată un bărbat n-o tulburase atât de intens ca Neal Parker.

De-abia decolaseră, că stewardesa le servi un aperitiv. După mai multe înghițituri de Bloody Mary, Sally închise ochii și se lăsă în scaun cu un oftat de încântare.

– Credeam că această clipă nu va mai veni niciodată.

– Știu.

Neal se aplecă spre ea și-i simți răsuflarea călduță pe obraz.

– Săptămâna aceasta a fost cea mai lungă din viața mea, îi mărturisi. N-am încetat nici o secundă să mă gândesc la tine.

Cu inima palpitând de emoție, Sally deschise ochii. Fața lui Neal era foarte aproape de a sa. În spatele genelor dese, paiete de aur luminau privirea bărbatului.

Fascinată, ridică paharul.

– Pentru noi...

– Pentru această seară.

– Oare ce se va întâmpla în această seară?

– Ei bine, pentru început...

Se îndepărtă și-și rezemă capul de spătarul scaunului.

– Vom părăsi Alameda Plaza pentru a merge la un restaurant francez, "La Mediterana".

– Francez!

Sally începu să râdă.

– Vrei să spui că nu vom mânca italienește?

– Mâine. În seara aceasta vom mânca salată asortată și limbă-de-mare cu lămâie.

Cu ochi strălucitori, tânăra femeie prinse cu înflăcărare mâna lui Neal. Ca și ea, părea că vrea să facă din aceste trei zile un moment de excepție.

– Și apoi? murmură.

– Apoi, ne vom întoarce la Alameda, unde vom dansa...

Degetele li se înlănțuiră.

– Doresc la nebunie să dansez cu tine, să-ți simt trupul lângă al meu...

Neal se aplecă și-i atinse ușor buzele.

– Doresc să-mi strecor mâinile în jurul taliei tale, să le las să coboare spre șolduri.

Cu simțurile răvășite, Sally își ținu respirația.

– Pur și simplu am nevoie de tine, îi șopti bărbatul cu o voce răgușită.

Ca și când era brusc incapabil să-și înfrâneze dorința, o atrase în brațele lui și o acoperi cu săruturi.

– Neal... ce va crede stewardesa?

– Ce va crede? Că ne este greu să așteptăm să fim singuri. Într-un pat.

Cu prefăcută naivitate, Sally se miră.

– Nu-mi amintesc să fi vorbit de un pat. Rămăsesem pe pista de dans.

– Ai dreptate. Dar nu terminasem.

Unul câte unul, Neal duse degetele tinerei femei la buze.

– Din acea clipă, nu mă voi mai putea despărți de trupul tău fierbinte. Vom rămâne lângă ferestre pentru a admira luminile din Kansas City, apoi vom bea un ultim pahar înainte de a ne întoarce pe pistă. Și vom ști amândoi că acel ultim dans va fi un preludiu de dragoste.

Sally continuă, visătoare:

– Ne vom întoarce în cameră. Pe fiecare pernă, va fi o ciocolată învelită în hârtie aurie. O voi desface pe a ta și ți-o voi strecura între buze.

– Vom bea șampanie.

– Și îmi vei pregăti baia.

– Îți voi mângâia trupul sub spumă. Am sentimentul că-l cunosc pe dinafară. Atât de mult l-am revăzut în vis, în fața șemineului...

La evocarea acelei amintiri tulburătoare, Sally își simți pomeții obrajilor îmbujorându-se.

– Ai cel mai încântător trup pe care l-am văzut vreodată și cea mai catifelată piele.

– Neal...

Respirând greu, Sally ridică spre el ochii verzi scânteietori.

***

Avionul ateriză la Kansas City la începutul după-amiezii. Mașina sport pe care Neal avusese grijă s-o rezerve îi aștepta. Era neagră, elegantă. Soarele își arunca razele calde dintr-un cer extrem de albastru. Totul părea ireal, perfect.

Neal conducea repede. Un aer răcoros intra pe ferestrele întredeschise și Sally savura fiecare clipă a drumului. Când ajunseră la hotel, tânăra femeie rămase stupefiată. Cu arhitectura spaniolă, fântânile cu jeturi de de apă irizată, statuete de marmură și așezarea excepțională pe culmea unei coline care domina valea, acesta părea un castel din basme.

Lăsându-și gențile la portar, Neal o conduse pe Sally spre sala de restaurant, deschisă spre grădinile luxuriante. Mâncară în grabă o salată, înainte de prima conferință care trebuia să aibă loc o jumătate de oră mai târziu.

Tinerei femei i-ar fi plăcut să aibă timp să urce în camera lor și să se revigoreze, dar nu voia să rateze nimic din referatul lui Neal.

După ce-și acordă câteva clipe pentru a-și rectifica machiajul, ajunse în sală în clipa în care acesta lua loc pe estradă. Fascinată, Sally îi sorbea fiecare cuvânt, în timp ce răspundea la întrebări cu autoritate, dând dovadă de o ușurință impresionantă.

După această primă conferință, avu loc un cocteil de bun venit, unde Neal o prezentă celei mai mari părți dintre meteorologi și, când putură în sfârșit să se îndrepte spre camera lor, era deja ora șase.

– Urcă să te pregătești pentru cină, îi șopti Neal la ureche. Nu voi mai sta mult.

Dispărând cu discreție, Sally trecu mai întâi pe la recepție, pentru a semna în registru. În timp ce-și înscria numele, recepționerul verifică rezervarea pe calculator.

– Domnișoară Hampton, spuse acesta, avem un mesaj pentru dumneavoastră.

Imediat, inima lui Sally tresări în piept.

După cum se temea, mesajul venea de la bay-sitter. Vicky avusese o criză de astm și o duseseră la spital. Speriată, tânăra femeie se repezi spre primul telefon.

– Oh, doamnă! exclamă baby-sitterul auzindu-i vocea, n-ar fi trebuit să vă sun. Vicky se simte mult mai bine. Tocmai ne-am întors acasă. Am vorbit cu medicul și mi-a spus să vă liniștesc. După el, nu este absolut necesar să veniți înapoi.

– Sunteți sigură?

– Da. Așteptați, v-o dau la telefon.

Fetița respira încă greu, dar părea calmă.

Asta nu fu de-ajuns pentru a o liniști pe Sally.

Incapabilă să-și alunge din minte imaginea fiicei sale bolnave, urcă să se pregătească. De ce trebuia să se întâmple asta, astăzi? De mai multe luni, crizele lui Vicky se răriseră, iar când surveneau, nu mai erau atât de severe ca înainte.

Cea de astăzi, era prima după șase luni. Chinuită de remușcări, tânăra femeie își spuse că era singura vinovată. Neliniștită din cauza plecării mamei și a bunicii sale, Vicky se lăsase probabil cuprinsă de nervozitate.

În timp ce prin mintea tinerei femei treceau cele mai negre gânduri, Neal bătu la ușa camerei lor. Cu trăsături trase, traversă încăperea pentru a merge să-i deschidă și încercă să-și revină. Dar în ciuda eforturilor, zâmbetul pe care-l schiță văzându-l nu reuși să-l înșele.

– Ce s-a întâmplat?

Sally se îndepărtă oftând.

– Se vede chiar așa? Am sperat că vei remarca mai degrabă rochia.

Cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare, Neal se strădui s-o privească.

– Rochia este foarte frumoasă. Te ador în alb... dar știu că ceva nu este în ordine. Ce ai, Sally?

– Nimic, răspunse aceasta încercând să se eschiveze. Am... primit un mesaj de la baby-sitter. Vicky a făcut o criză de astm și a trebuit dusă la spital. Pare că se simte mai bine, numai că știi cum sunt mamele, adăugă cu un zâmbet forțat.

Se îngrijorează întotdeauna prea mult.

– Te simți bine?

Sally veni repede să se cuibărească lângă Neal.

– Da... doar m-a zdruncinat puțin vestea. Cu un pahar de vin, mă voi simți imediat mai bine.

***

Alameda Plazza domina Country Club Plazza, celebru pentru superbele locuri de plimbare mărginite de arbori centenari, pentru magazinele elegante și, desigur, pentru cele mai bune restaurante din oraș. În timp ce, mână în mână, coborau colina, Sally încercă să-și revină. La urma urmei, nu era atât de grav și baby-sitterul era în stare să acționeze.

În acest caz, de ce oare nu se abandona plăcerii acestei seri? O seară minunată, în care bărbatul care se afla lângă ea era atât de frumos... De câte ori visase aceste clipe perfecte? Dincolo de oraș, soarele care apunea lumina cerul cu reflexele sale purpurii. În jurul lor, în grădinile de la Country Club, straturile de flori multicolore contrastau cu peluzele verzi. Parfumuri îmbătătoare urcau în adierea imperceptibilă a brizei. Totul nu era decât frumusețe și liniște.

Din nefericire, în ciuda eforturilor de a se stăpâni, Sally nu reușea să se relaxeze. Și curând, nu mai rezistă. În mijlocul

mesei, dispăru pentru a telefona. Fusese o nouă alarmă, dar acum, Vicky dormea calmă.

– Respiră normal, doamnă Hampton, îi spuse baby-sitterul. Mă duc deseori s-o văd. Nu vă neliniștiți.

Să nu se nelinișteasca! Imediat după ce închise, Sally căută cu nervozitate numărul de la aeroport. Apoi îl formă. Exista un zbor de noapte spre Oklahoma City.

Când ajunse la locul său, Neal îi aruncă o privire pe furiș.

– Ți-am comandat o cafea, îi spuse cu o voce prefăcut degajată. Și produse de patiserie variate.

– Mulțumesc...

Avea un nod în gât și foarte repede trebui să se supună evidenței. Weekendul îi era stricat. Acum, nimic n-o va mai convinge să-și schimbe hotărârea de a se întoarce.

– Neal, murmură, împingându-și farfuria. Cred că voi pleca.

Cu ochii în jos, ghici mai mult decât văzu, întunecându-se fața interlocutorului său. Se lăsă tăcerea, apoi Neal vorbi. Pe buze îi flutura un zâmbet trist.

– Nu pot să spun că nu sunt dezamăgit, dar te înțeleg, în sfârșit, cred că înțeleg. Doar că... ești sigură că nu acționezi prea repede? Mi-ai spus că acea fată tânără este absolut competentă. Prezența ta este într-adevăr necesară?

– Nu mă poate înlocui, Neal. Îmi pare rău...

Scutură din cap și părul lung i se răspândi pe umeri.

– Sunt dezolată.

– Bun, încheie bărbatul cu o voce care arăta că nu renunța.

În acest caz, mă întorc cu tine.

– Dar... este imposibil! Știi asta ca și mine. Ești indispensabil aici. Și apoi, este problema mea. Trebuie s-o rezolv singură.

Neal insistă s-o conducă cel puțin la aeroport. În timp ce rulau, Sally vru să vorbească dar nu avu putere și-i mulțumi în taină lui Neal că pornise radioul. Muzica făcea mai suportabilă tăcerea dintre ei.

Când se despărțiră, Sally avu impresia că nu este ea, făcând fiecare mișcare ca un automat. Doar când fu în avion lăsă durerea să izbucnească. Weekendul lor, minunatul lor weekend, era pierdut. Asta însemna că și speranțele erau la fel?

Capitolul 9

Era trecut de miezul nopții când Sally sosi la Oklahoma City. Fără să piardă o secundă, părăsi aeroportul apoi, de teamă ca mașina să n-o lase în pană, sări într-un taxi.

Când intră tiptil în camera fiicei sale, Vicky dormea liniștită. Cu inima strânsă de emoție, tânăra femeie se aplecă pentru a o săruta și se miră, ca de fiecare dată, de catifelarea dulce a obrajilor dolofani.

Fu atât de ușurată încât nu se mai îndoi, în acea clipă, că făcuse bine întorcându-se. Vicky și Anny erau copilele ei. Trebuia să le iubească, să le protejeze. Era o datorie, îmbinată cu o dragoste nemărginită. Timp de mulți ani încă, ele o vor ajuta să-și umple viața și toate trei vor continua să formeze o familie fericită.

Da, dar ce se va întâmpla cu viața sa de femeie?

De femeie care visa la dragoste? Cele două fete nu vor fi întotdeauna acolo. Vor crește și vor părăsi casa. În acea clipă, se va afla singură, împovărată de acel teribil sentiment de izolare pe care mama sa îl cunoștea de la moartea tatălui său.

Cu lacrimi în ochi, Sally ieși din cameră. Poate Margie va afla o nouă dragoste în persoana fostului pretendent. Dar dacă ea, din nefericire, îl va pierde pe Neal, va avea fericirea de a vedea oferindu-i-se într-o zi o altă șansă? Va putea măcar să-l uite pe cel care știa atât de bine să-i facă inima să bată?

Cu gesturi reflexe, încuie ușa de la intrare, apoi urcă la etaj. În acea clipă, oboseala o doborî. Era epuizată și brusc, scara i se păru un obstacol de netrecut. La fel de greu de trecut ca zilele, săptămânile, lunile și anii care vor urma dacă Neal trebuia să dispară din viața sa.

***

Margie se întoarse din weekend cu ochii plini de stele. Privind-o, nu te mai puteai îndoi de forța dragostei. Era radioasă și Sally făcu tot ce putu pentru a-și ascunde propria tristețe.

Chiar în seara întoarcerii sale, în timp ce cinau cu fetele într-o pizzerie din cartier, mama îi povesti weekendul său cu o emoție febrilă.

– Și când te gândești că era gata să nu merg!

Nu poți să știi ce plăcere am simțit să-i întâlnesc pe toți acei oameni! Erau unii pe care i-aș fi recunoscut oriunde. Alții, dimpotrivă... Doar când le-am auzit vocea și discutând cu ei, am putut să asociez numele cu fața.

Margie era inepuizabilă și, în ciuda durerii care-i chinuia inima, Sally o ascultă cu bunăvoință.

– Și Casey? o întrebă după o clipă. S-a schimbat?

Chipul mamei sale se lumină.

– Pe el l-am recunoscut de la prima privire, spuse, având în adâncul ochilor acea licărire visătoare pe care Sally o văzuse atât de des în timpul ultimei săptămâni. A luat puțin în greutate. Și are mai puțin păr, ca toți bărbații de vârsta lui.

Tânăra femeie zâmbi și mama sa roși ca o adolescentă. Cu o mână nervoasă, aranjă clama de păr a lui Anny, pentru a încerca să-și ascundă jena.

Sally trecu la atac.

– Cu ce se ocupă?

– Ține un restaurant la Dallas. Un loc ce pare fermecător, familial. M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea enorm să țin un restaurant. Știi că sunt o bună bucătăreasă.

Cu furculița în aer, Vicky exclamă:

– Vei pleca la Dallas, granny?

– Ba nu! Dacă o voi face, nu va fi înainte să fiți voi mari.

Sally se hotărî să aștepte puțin pentru a afla mai mult. Întoarse acasă, trimise fetele să se joace în grădină și, așezată sub verandă cu mama ei, reluă discuția despre Casey.

– Mamă... Chiar te gândești să pleci într-o zi la Dallas?

Vizibil încurcată, Margie își puse ceașca pe balustradă.

– Este mult prea curând să vorbim despre asta.

Cum Sally n-o scăpa din ochi, ridică nervoasă din umeri.

– Va fi o decizie foarte importantă de luat, iar eu... aș fi atât de supărată să te las, reluă Margie prompt. De la moartea tatălui tău, tu și fetele reprezentați toată viața mea. Știu că aveți nevoie de mine.

Cu atât mai mult cu cât...

Ezită, stânjenită.

– ... Vicky mi-a vorbit de întoarcerea ta grăbită din Kansas City și mi-a spus că erai tristă.

Sally se împotrivi.

– Ei și? Crezi că acest weekend îmi va decide viitorul?

– N... nu...

– Așa, vei fi liberă să pleci.

– Draga mea! Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru? Pur și simplu vreau să fii fericită. Ce s-a întâmplat?

– Vicky a avut o criză de astm. Când am aflat, nu m-am putut stăpâni să nu mă întorc. Pentru că locul meu este lângă ea. Și probabil, pentru că este atât de bine astfel: nu cred că Neal și cu mine putem visa la un viitor comun. Dacă se teme să ia de soție o femeie cu doi copii, cu siguranță nu sunt femeia care-i trebuie și este de preferat să știu înainte de a ne angaja mai mult.

Margie nu-și putu reține un zâmbet.

– Mi se pare deja puțin cam târziu.

– Poate, dar incidentul i-a arătat definitiv lui Neal în ce măsură aparțin copilelor mele. Probabil își spune că va trece întotdeauna după ele și cu siguranță are dreptate.

Își lăsă capul pe spatele balansoarului.

– Nu știu... Nu mai știu.

Sally era derutată, descumpănită. Și o obseda o singură întrebare: de ce nu-și putea împărți copilele cu bărbatul pe care-l iubea?

***

Luni, Neal nu veni la laborator. Duminică dimineața, o importantă depresiune peste Dakota de Sud provocase mai multe tornade și una dintre ele cauzase prejudicii în sud-vestul statului. Nimic nu justifica totuși prezența lui Neal la fața locului.

Taciturnă, tânăra femeie îl asculta absentă pe Phil Rankin.

– Cred că se va întoarce mâine, îi spuse acesta. Până atunci, eu îl înlocuiesc și mă tem că vremea urâtă din Dakota ajunge rapid și la noi.

Arătând o hartă etalată pe birou, Phil indică două mase de înaltă presiune situate în nordul continentului, apoi înălță capul.

– Eventual, ai fi disponibilă să pleci? Jerry va avea nevoie de cineva.

– Poftim?

Phil repetă.

– Te întreb dacă vei fi, eventual, gata să pleci în misiune.

– De ce nu?

– De ce nu!

Uluit, o privi fără să înțeleagă.

– Asta este tot ce găsești de spus?

Se aplecă spre ea.

– Ce se întâmplă, Sally? Pentru început, Neal părăsește laboratorul fără un motiv întemeiat și acum, tu îmi răspunzi "de ce nu" când îți propun să pleci în misiune? Weekendul vostru la Kansas City să se fi desfășurat prost?

Tânăra femeie se încordă.

– Ce te face să spui asta?

– Aici, toată lumea a remarcat înclinația voastră unul către celălalt. Tăcerile, privirile... nu este cazul să ne ascundem.

Sally ridică din umeri. Apoi, cu o voce obosită, mărturisi că weekendul lor luase brusc o întorsătură proastă.

– A trebuit să mă întorc acasă. Vicky a fost bolnavă.

– Oh!

Phil își roti scaunul.

– Sentimentul matern a fost mai puternic și Neal ți-a luat-o în nume de rău? Așa este?

– Nu știu.

– Sally... dacă te interesează părerea unui bărbat bătrân care se ocupă de ceea ce nu-l privește, ascultă ce-ți voi spune. Nu-l

judeca prea dur. Îmi ador puștii, dar mi s-a întâmplat deseori să fiu gelos când Edna nu mai avea timp pentru mine. Gelos pe proprii mei copii, îți imaginezi! Mi-a trebuit mult timp să înțeleg. Așa că, gândește-te la ce poate simți Neal. Pune-te în locul lui. Dacă erai tu cea care rămânea singură la Kansas City, nu te-ai fi simțit neglijată, geloasă?

Sally lăsă capul în jos. Cu un gest părintesc, Phil îi luă mâna.

– Lucrurile sunt rareori atât de simple cum s-ar dori și dacă vă faceți împreună planuri de viitor, spune-ți că aveți amândoi și un trecut cu care trebuie să cădeți la învoială. Privește-l pe Neal, de exemplu, sunt sigur că n-a reușit să-l uite pe Danny...

– Danny?

Surprinsă, Sally ridică ochii.

– Cine este?

Conștient că spusese prea mult, Phil se eschivă.

– Într-o zi, îți va vorbi el însuși despre asta. Iar când vei cunoaște povestea, cred că-i vei înțelege mai bine atitudinea.

Întrerupând conversația, începu să scotocească printre hârtiile care-i acopereau biroul.

– Ei bine, reluă desfășurând o nouă hartă, ce crezi despre propunerea mea?

Sally îi zâmbi printre lacrimi.

– Sunt de acord, evident. Cu atât mai mult cu cât am tot interesul să profit de șansa mea cât timp nu este Neal aici, nu?

– Ai înțeles totul, răspunse Phil, făcându-i cu ochiul și adăugând imediat: ai tot timpul să te întorci acasă la ora

prânzului. Îți trebuie niște blugi, cizme și un impermeabil. Dacă furtuna este atât de puternică pe cât ne temem, veți fi obligați probabil să plecați încă din această după-amiază.

După ce-și sună mama pentru a-i cere să se ocupe de fete, Sally își văzu de rutina de dimineață. Studie fotografiile satelit din ultimele douăzeci și patru de ore, apoi parcurse rapoartele de la meteorologia națională. Dar în timp ce ar fi trebuit să fiarbă de nerăbdare la ideea de a pleca în sfârșit în misiune, era incapabilă să se bucure, atât de grea îi era inima.

Cum îi sugerase Phil, profită de ora prânzului pentru a se întoarce acasă să-și facă geanta. Spre miezul zilei, starea de alertă fu declanșată în cea mai mare parte a regiunilor din sud-vest, din Oklahoma în nordul Texasului.

La ora două era gata de plecare și i se alătură lui Jerry în parcare.

Deși Norman se afla la mai mult de o sută de kilometri de centrul depresiunii, cerul era deja negru în direcția sudului. Grăbind pasul, tânăra femeie se îndreptă spre camion și, brusc, rămase nemișcată.

Înaltă și impozantă, silueta familiară a lui Neal se ridica în fața cabinei vehiculului.

Părea epuizat. Ciufulit, cu obrajii palizi umbriți de o barbă de două zile, i se păru totuși și mai seducător. Sally nu se simțise niciodată atât de atrasă de un bărbat.

Oare înțelesese cât de greu îi fusese să-l părăsească în acea seară, la Kansas City?

Ca și când îi percepuse privirea și-i captase gândurile, Neal încetă să-i vorbească lui Jerry și se întoarse cu fața. Reacția sa fu imediată.

– Unde te duci îmbrăcată așa?

Sally bâigui.

– Plec... cu Jerry. Este ținuta mea de luptă, adăugă cu un zâmbet artificial.

Privirea lui Neal se întunecă. Apoi, fără să înțeleagă ce se întâmpla, tânăra femeie se simți trasă la o parte de camion, de o mână puternică.

– Nu se pune problema să pleci.

Îi făcea rău. În ochii negri străluceau fulgere de mânie.

– De ce?

– Ei bine... pentru început, din cauza lui Jerry. Este un afemeiat și nu vreau să te afli singură cu el!

– Nu mai sunt o copilă, Neal, și n-am nevoie de nimeni să mă protejeze. Oricum, este mult timp de când Jerry și cu mine am reglat problema. Îmi este prieten.

Sally se miră de expresia furibundă a lui Neal. Fără îndoială, nu închisese ochii noaptea, și era irascibil, dar gelozia sa ridicolă o agasa. Nu dorea să discute. Tot ce voia, era s-o ia în brațe.

Între neliniște și speranță, încercă să se elibereze.

– Jerry îmi este prieten, repetă cu o voce mai fermă și voi pleca. Fie că vrei sau nu.

Riposta lui Neal căzu cu răceală.

– Nu știam că sunteți atât de apropiați.

În ciuda emoției, Sally îi susținu privirea cu curaj.

– Am în sfârșit șansa să plec pe teren, Neal, și nimeni și nimic nu mă va putea reține.

– Ba da.

Îi strânse brațul cu putere.

– Așteaptă viitoarea tornadă și vino cu mine.

Acum, îi părea aproape amenințător.

– Vreau să trăim împreună prima ta expediție. Este doar vina mea. Nu voiam să pleci, credeam că nu este locul unei femei. M-am înșelat. Acum știu că poți înfrunta orice situație. Dar vreau să fiu primul care să te ducă acolo, înțelegi?

– Îmi pare rău, Neal.

Sally se îndepărtă.

– Ar fi trebuit să-mi spui toate astea înainte, mai degrabă decât să mă lași la o parte. Este poate ultima mea șansă să plec în misiune. Sezonul se va termina. Așa că, în cazul în care nu mă concediezi pe loc, îl voi însoți pe Jerry.

Ascunzându-și tremurul mâinilor în buzunarele vestei lungi, tânăra femeie se îndepărtă, apoi se opri. Neal nu se mișcase. Decepția și durerea i se citeau pe față. De ce oare trebuia să-și facă mereu rău unul altuia?

– Coabitarea devine foarte dificilă, Neal. Sentimentele personale te-au îndemnat să-mi interzici să particip la misiuni și fiecare zi pe care o petrec aici, lângă tine, mă tulbură în asemenea măsură încât nu mai sunt în stare nici măcar să mă ocup normal de fiicele mele.

Pentru binele amândurora, cred că ar fi de preferat să părăsesc laboratorul.

Cu aceste cuvinte – pe care nici ea nu credea că le rostise – Sally se întoarse pentru a i se alătura lui Jerry. Apoi fără să-l mai privească pe Neal, exclamă:

– Să mergem!

***

În acea regiune din sud-vestul Statelor Unite, cuvântul orizont nu avea aceeași semnificație ca în acele locuri în care orașele, colinele, munții și pădurile dominau peisajul. Iarba de mică înălțime a imenselor prerii din Oklahoma se întindea cât vedeai cu ochii și doar turlele bisericilor, sau acoperișurile roșii ale silozurilor de grâne apăreau din loc în loc sub cerul agitat.

Pe câmpie, vânturile erau stăpâne.

Se formau la nord, coborau pantele Stâncoșilor la vest și suflau fără încetare.

În Oklahoma, făceau parte din viața cotidiană și locuitorii se învățaseră să respecte vremea. Timpul era extrem de variabil: se cunoșteau veri caniculare, ierni măturate de crivățul glacial, primăveri amenințătoare prin tornadele ucigașe... Doar toamna aducea puțină liniște. Vedeau vânturile domolindu-se și atunci fiecare zi devenea perfectă.

În afară de această perioadă de acalmie, vânturile reglmentau viața, aducând dezvoltarea sau pierderea recoltelor. Și uneori, ucideau.

Între orașele Verdent și Andarko, în zona Grandy, drumul suia pe culmea unei coline, oferind o vedere superbă asupra cerului și pășunilor. Situl era un loc de observație cunoscut de angajații de la apărarea civilă locală însărcinați cu supravegherea tornadelor.

De vigilența lor depindea deseori soarta unor locuitori din regiune.

Tocmai se opriră pe culme și Jerry sări grăbit din mașină. Tânăra femeie îl urmă pe marginea unei cornișe. La vest, nori negri și amenințători acoperiseră cerul presărat încă pe alocuri cu pete albastre.

Acum, Sally studia meteorologia de aproape doisprezece ani. Citise sute de rapoarte referitoare la tornade. Studiase sute de poze și vizionase filme. Dar niciodată nu și-ar fi putut imagina un spectacol atât de impresionant ca cel care i se desfășura sub ochi.

În timp ce soarele ardea încă în urma lor, pe câmpie se forma furtuna cea mai mare și mai întunecoasă pe care o văzuse vreodată. Sub o boltă de nori negri, o spirală infernală alerga în întâmpinarea lor.

– Dumnezeule! murmură Sally, fascinată.

– Incredibil, nu-i așa? făcu Jerry venind lângă ea.

– Este fabulos.

– Uneori, când văd asta, mă întreb dacă n-am murit și dacă nu mă aflu în paradisul meteorologilor. Nici o carte, nici o fotografie nu poate reda această forță.

Totul era acolo: toate componentele unei furtuni se etalau sub ochii lor ca niște diagrame perfecte. Norii uriași, cu forme amenințătoare, în centru cu vârtejul devastator. Singura diferență era că aici nu era vorba de o diagramă. Ci de realitate.

Rămaseră nemișcați minute lungi, spectatori tăcuți ai unui spectacol în același timp maiestuos și teribil. Apoi, deasupra rafalelor se ridică vocea lui Jerry.

– Ar fi mai bine să ne grăbim, spuse. Trebuie să facem fotografii înainte să ne ajungă frontul tornadei. Când treaba aceea va cădea peste noi, vei avea impresia că însuși diavolul s-a prăbușit peste tine.

Capitolul 10

Neal încerca să lucreze, dar nu reușea decât să acopere podeaua biroului cu hârtii mototolite. Cu siguranță, ar fi trebuit să se întoarcă acasă după cina cu Larry. Numai că, o forță de nestăpânit îl îndemna să vină la laborator.

Oricum, n-ar fi folosit la nimic să se ducă acum. N-ar fi închis ochii. Doar gândul de a o ști pe Sally singură cu Jerry îl înnebunea. Îl înnebunea pentru că el, directorul proiectului, nu știuse să profite de șansa de a o duce pentru prima dată în expediție. Înnebunea de asemenea pentru că era cu un altul, un seducător notoriu.

Singur în clădirea pustie, Neal înțelese că așteptarea părea interminabilă.

Întoarcerea sa prematură din Dakota de Sud, nu era fără urmări. După ce fugise din Kansas City – unde nimic nu-l mai

putea interesa – își amintise într-adevăr de unul din prietenii săi, Larry Behrman, profesor de psihologie la universitatea din Oklahoma, care trebuia să țină în acea seară o conferință despre un subiect deja drag inimii lui: "Să fii tatăl copiilor altuia".

Reputația lui Larry în calitate de expert în educație și psihologie infantilă era recunoscută și Neal avea numeroase întrebări să-i pună. Pradă celor mai contradictorii sentimente, simțise că venise vremea pentru el să se destăinuie și să asculte mai ales, părerea aproapelui. Conta mult pe întâlnirea cu Larry, vrând să creadă că cineva îl va ajuta în sfârșit să-și stăpânească temerile.

Din nefericire, conferința la care asistă îi lăsă gustul amar al dezamăgirii. După profesorul Berhman, o căsnicie cu o persoană având deja copii, prezenta riscuri reale...

În particular, în timpul cinei la care Neal îl invită apoi, Larry se arătă mai încurajator.

– Asta depinde de oameni și de voința de a reuși în căsnicia lor, îi explică acesta. Pentru tatăl vitreg, este mai ușor să aibă de-a face cu copii mici, decât cu adolescenți. Depinde de asemenea de atitudinea mamei sau a tatălui. Dacă ea vrea sau nu să împartă responsabilitățile și de asemenea, dacă nou-venitul acceptă să și le asume.

Neal nu-i ascunse lehamitea.

– Deocamdată, Larry, visez că n-are copii și ea simte asta. Mă tem că-mi reproșează asta. Mă întreb mai ales dacă sunt suficient de adult pentru a o împărți cu fiicele ei. Probabil sunt adorabile,

dar nu sunt ale mele și nu știu dacă voi putea vreodată să le consider ca pe propriii mei copii. Am trăit deja o experiență de acest gen nereușită și am jurat să n-o mai iau niciodată de la început, iar acum, iată-mă îndrăgostit de o femeie care are nu unul, ci doi copii.

– Cu cât timp în urmă a fost experiența ta nereușită?

– În universitate. Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Cred că n-am reușit niciodată să depășesc acest divorț, poate din cauza copilului, pe care-l adoram. Cel mai rău, în această poveste, este că dacă mă căsătoresc cu Sally și nu merge, dacă nu reușesc să fiu bărbatul de care fiicele sale au nevoie, până la urmă mă va urî. Și asta n-aș suporta.

– În tot cazul, un lucru este sigur, o iubești. Dar fetele? Ascultându-te, am impresia că nici măcar nu le cunoști.

– Ai dreptate. Până acum, am făcut totul să le evit. Par minunate, dar ce se va întâmpla dacă nu reușesc să devin întru totul un membru al familiei lor? Înainte de a mă angaja, de a le deveni prieten, trebuie să rezolv această problemă.

– Trebuie mai ales să le dai o șansă. Cine știe dacă nu vei fi primul surprins? La urma urmei, experiența ta nereușită a fost cu mult timp în urmă, și te-ai schimbat. Ai devenit bărbat.

Datorită eforturilor depuse de Larry, în cele din urmă Neal se relaxase.

Dar la întoarcerea la laborator, când vru să parcurgă cartea împrumutată de prietenul său, înțelese imediat că va fi incapabil să se concentreze asupra lecturii.

Se făcuse o oră de când încerca în zadar să citească primul capitol. Agitat, nu înceta să supravegheze ceasul, îndreptându-și în fiecare clipă privirea asupra asfaltului negru din parcare, care se întindea sub ferestre, cu lumina în spate.

Oare ce făceau Sally și Jerry?

După raportul pe care-l primise de la centrul de comunicare, intraseră în legătură radio cu laboratorul la ora nouăsprezece și cincizeci și patru. Spuseseră în acea clipă că au studiat o tornadă la cinci kilometri în sud-vest de Bringer și prevedeau o întoarcere imediată. Doar că acel raport fusese cu mai mult de trei ore în urmă, iar Bringer se afla la mai puțin de o oră de Norman. Unde își petreceau timpul?

În ciuda neliniștii, Neal lupta pentru a-și păstra calmul. Sally nu-i aparținea. Ce făcea cu Jerry nu-l privea. Totuși, simțea un nod în gât știindu-i împreună. Și dacă avuseseră o pană? Dacă erau obligați să-și petreacă noaptea împreună? Dacă, împotriva voinței sale, Sally se afla într-o situație compromițătoare cu cel mai îndrăzneț celibatar din laborator?

Nervozitatea îi era atât de mare, încât îl împiedica să se teamă măcar de un accident.

Fiecare minut care trecea îi sporea indispoziția. Oare ce făceau chiar în această secundă? Unde erau, iar Sally, se gândea la el?

La douăsprezece fără un sfert noaptea, când camionul intră în sfârșit în parcarea pustie, Neal se simți extrem de ușurat. Sally se întorsese. Teafără și nevătămată. Incapabil să-și stăpânească

nerăbdarea, coborî scara în grabă și ieși repede în noaptea caldă.

Tânăra femeie fu prima care-l zări.

– Neal! exclamă ea.

Surprins, Jerry, care începuse să descarce materialul, se întoarse spre Neal.

– Salut, tăticule! exclamă cu ironie. Nu era cazul să ne aștepți.

Oprit la câțiva metri de camion, Neal strânse pumnii pentru a-și stăpâni mânia.

– Îmi pare rău, Jerry, dar când o echipă întârzie să se întoarcă, mă tem întotdeauna că a avut probleme.

– Nu trebuia. Ne-am oferit doar un biftec bun, după încercare.

Tonul degajat al tânărului bărbat spori enervarea lui Neal.

– Ei bine? întrebă cu o voce prefăcut indiferentă. Totul s-a desfășurat cu bine?

Sally fu cea care răspunse.

– A fost incredibil, Neal! Absolut incredibil!

Se repezi spre el și i se aruncă de gât. Tulburat de acest elan, bărbatul nu îndrăzni să-i răspundă la sărut. Din părul umed urca un parfum încântător.

– Privește-mă! făcu Sally îndepărtându-se. Sunt într-o stare îngrozitoare. Dar ce furtună extraordinară!

Neal nu răspunse. Nu se gândea decât la trupul ei cald și suplu și blestema prezența lui Jerry.

Cu nepăsare, Sally îl făcu să parcurgă ultimii metri care-i despărțeau de camion.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să fii acolo. Jerry mi-a spus că "vânătorii de tornade" constituie o rasă aparte.

– Din care faci și tu parte acum, o întrerupse acesta, trecându-și un braț în jurul umerilor săi, cum ar fi făcut-o un frate sau un "foarte bun" prieten.

Cu mândrie, Sally își ridică fața spre Jerry pentru a primi un sărut de felicitare. Apoi tânărul bărbat se îndepărtă pentru a-și îndeplini sarcina.

– Unele instrumente au fost udate, spuse. Ar fi mai bine să le scot în seara asta.

– Vrei să te ajut? propuse Sally.

– N-are rost!

Surprinși de vehemența bruscă a lui Neal, îl priviră amândoi cu curiozitate.

– De ce? întrebă tânăra femeie.

– Pentru că... o voi face eu mai târziu.

Sally îl privi cu intensitate. În ochii verzi, Neal crezu că citește o tulburare egală cu a sa. Tânăra femeie îi zâmbi.

– Pot să mă ocup de asta, să știi.

– Da... desigur...

– Sally...

Cu un semn din cap, Jerry indică portiera pasagerului.

– ... Ia-ți geanta. Voi închide camionul.

Tânăra femeie înconjură vehiculul și-și luă geanta.

Cu brațele încărcate, însoțitorul său în misiune veni s-o sărute pe buze.

– Pe mâine, îi spuse. Voi aranja deja materialul. Vei găsi fotografiile în laborator, adăugă adresându-se lui Neal. La revedere, somn ușor.

Se îndepărtă și timp de lungi secunde, Neal și Sally rămaseră tăcuți. Apoi, tânăra femeie vorbi:

– Îți voi da un raport complet, mâine dimineață, declară plecându-și ochii spre geantă, pentru a-și căuta cheile de la mașină.

Neal își stăpâni o înjurătură. Ce importanță avea acel raport, atâta timp cât el nu visa decât s-o ia pe Sally în brațe? Nu dorise încă niciodată o femeie cu atâta putere.

– Ascultă, Sally... eu...

– Sunt frântă de oboseală, Neal. Nu doresc să discutăm.

O privi așezându-se la volan. Oare de ce o lăsa să plece? De ce n-o lua la el, oriunde, numai să nu-l lase în insuportabila sa singurătate?

Se aplecă spre portiera deschisă.

– Vino să bem o cafea.

– Nu, Neal.

Îi prinse încheietura cu o mână.

– Nu uita că avem de vorbit.

În penumbra parcajului, ochii tinerei femei erau de un verde închis. Părul umed și ondulat îi dădea un aer adorabil de tineresc. Dar gura era a unei femei: plină și expresivă. Prima

dată când văzuse acele buze pe ecranul televizorului, Neal visase să le sărute.

Sally își rezemă capul de spătarul scaunului.

– Neal...

Tăcu, apoi, ezitând, își adânci privirea în ochii însoțitorului său.

– Îmi pare atât de rău de modul în care s-a încheiat călătoria noastră... Am dorit atât de mult să fiu cu tine... Dar nu-ți pot promite că un asemenea lucru nu se va mai întâmpla, cu doi copii de crescut. Sunt fiicele mele, Neal. Fac parte din mine.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Sally. Neal o șterse cu un gest tandru.

– Știu, Sally, vom mai vorbi despre asta. Ascultă... Ia-ți liber mâine dimineață. Toată ziua, dacă vrei. O meriți.

Brusc, începu să spere că va refuza. Înțelese subit că era incapabil să-și imagineze o zi în plus fără ea. Se aplecă pentru a-i atinge ușor buzele, apoi se îndepărtă și trânti portiera.

O secundă mai târziu, bătrânul Ford al lui Sally demara în noapte.

***

Când ceasul deșteptător sună la ora șase, Sally se hotărî să accepte oferta lui Neal și să-și ia o zi liberă. Astfel, putea să se

ducă să-și ia fetele de la mama sa, să le ducă la grădiniță și să se întoarcă să se culce din nou. Cu toate aceste întâmplări, probabil nu dormise mai mult de trei ore.

O zi cenușie se filtra prin storurile venețiene și Sally se întoarse în pat. Îi era greu să deschidă ochii. Încă somnoroasă, încercă să se gândească la raportul pe care trebuia să-l redacteze, dar imaginea lui Neal o obseda. Îl revăzu în parcajul pustiu, cu fața colțuroasă din care nu se vedeau decât ochii negri, dezamăgit...

În timp ce perspectiva de a nu-l vedea astăzi o tulbura deja, cum oare se putea gândi să-l părăsească?

Brusc, își schimbă părerea. În ciuda oboselii, se va duce la laborator.

***

De-abia ajunse, că-l văzu pe Neal cu două cești de cafea în mâini, în ușa biroului său. O privi, apoi închise ușa cu vârful piciorului.

– Termină perioada de probă, îi spuse direct. N-ar fi loial să ne despărțim acum. Să ne mai dăm măcar o șansă.

Luată pe nepregătite, tânăra femeie bâigui:

– Nu... știu, Neal. Eu...

– Tu?

Sally se întoarse spre fereastră, tulburată de privirea care o cerceta.

– Îmi ador munca, dar refuz să trăiesc cu aceste incertitudini permanente. Știi... mama va pleca probabil la Dallas și... cred că o voi urma, încheie cu o voce abia auzită.

Mințea, întrebându-se cum și-ar putea impune ea însăși o asemenea tortură. I-ar fi plăcut atât de mult să-l audă pe Neal liniștind-o, lăsând-o să întrevadă o speranță! Toată ființa sa se revoltă doar la ideea plecării, a despărțirii, dar știa de asemenea că venise timpul să ia o hotărâre. Amintirea cinei italienești îi reveni în minte. În acea seară, petrecuse cele mai frumoase ore din viața sa.

Nimeni, niciodată, n-o tulburase ca Neal și nici n-o iubise așa. Imaginea femeii pe care o oglindeau ochii săi era extrem de măgulitoare. În brațele sale, se simțea mai frumoasă și mai plină de viață.

Vocea sa gravă o aduse la realitate.

– În cazul în care consideri plecarea ta cea mai bună soluție, îi spuse, voi accepta. Dar te rog, termină perioada de probă.

Tăcută, Sally lăsă ochii în jos. Știa că Neal avea dreptate. Nu era momentul potrivit să plece. Începuse lucrări pe care trebuia să le încheie. Desigur, va putea găsi alte locuri. Dar Neal va fi de neînlocuit. Îi ocupa gândurile din trezire în culcare. Fiecare bătaie a inimii îi murmura numele.

În câteva săptămâni, îi devenise pur și simplu indispensabil.

Capitolul 11

Epuizată, Sally nu se gândea decât la clipa în care își va întâlni fetele, pentru a petrece cu ele o seară care o va face, poate, să-și uite frământările.

Din nefericire, nu asta fu situația. În acea seară, când își parcă mașina în fața verandei lui Margie, Vicky și Anny se repeziră spre ea.

– Mamă! Mamă! strigară fetele. Prietenul lui ranny este aici!

– Privește!

Vicky își flutură încheietura mâinii unde strălucea o brățară cu ochiuri plate, din aur.

– Ne-a oferit o brățară!

– Și i-a adus flori și bomboane lui ranny, reluă Anny a cărei guriță roz era mânjită de ciocolată.

Vicky coborî vocea.

– Domnul Casey spune că este prietenul lui ranny. Crezi că este iubitul ei?

Năucită de valul de cuvinte al celor două fetițe, Sally ridică o mână pentru a le face să tacă.

– Calm, calm! Vă atrag atenția că nu m-ați sărutat încă.

În timp ce copilele i se aruncară de gât, tânăra femeie încercă să-și depășească surpriza. Casey Tinsley era acolo, la mama sa, și va trebui să-l întâlnească.

Cu un zâmbet silit pe buze, își luă fetițele de mâini.

– Să mergem, le spuse. Veniți să mă prezentați prietenului lui granny?

Casey Tinsley era un bărbat robust și seducător, cu părul alb și ochi incredibil de albaștri. Sub privirea sa uimitoare, Margie radia.

Guralivă și ușoară, se învârtea în bucătărie pentru a prepara cina, iar încăperea era plină de râsete. Stânjenită și cucerită în același timp, Sally își propuse ajutorul, pe care amândoi îl refuzară cu același elan, evident foarte fericiți să pregătească masa împreună.

Comparându-și rețetele și preferințele, Casey și Margie își descopereau o mulțime de gusturi comune. Obligată să stea la capătul unei mese lungi, Sally încercă pe moment sentimentul neplăcut că era exclusă. Dar fericirea lor evidentă, învinse curând reticențele sale.

După cină, care se desfășură într-o atmosferă veselă și prietenoasă, Casey o invită pe tânăra femeie să iasă să ia aer și

refuză cu amabilitate, dar ferm, ca cele două fetițe să-i însoțească.

– Nu, fetelor, le spuse, vreau să fiu cu mama voastră. Dar dacă-mi faceți un desen frumos în timpul plimbării noastre, vă promit să vă povestesc la întoarcere istoria Buclei de Aur și a celor trei purceluși.

Într-un hohot de râs, Vicky și Anny făcură remarcară simplă că povestea se numea "Bucla de Aur și cei trei urși". La care Casey răspunse fără să se încurce:

– Cine v-a spus că Bucla de Aur nu i-a întâlnit pe cei trei purceluși în timpul unei plimbări prin pădure?

După o scurtă discuție în șoaptă, fetițele căzură de acord. O asemenea poveste merita osteneala să fie ascultată. În pas hotărât, se duseră să-și ia creioanele din sertarul comodei, în timp ce Sally și Casey ieșeau, lăsând-o pe Margie să aranjeze bucătăria.

Licăririle apusului luminau încă cerul, scăldând luna care apărea într-o ceață portocalie. Un vânt ușor sufla prin frunziș. Era o noapte perfectă pentru o plimbare a îndrăgostiților, o noapte de care lui Sally i-ar fi plăcut să profite cu Neal. Cu inima strânsă, se întrebă dacă le va fi dată într-o zi plăcerea să contemple împreună un asemenea spectacol.

Vocea caldă a lui Casey o scoase din gândurile sale.

– În timpul unei nopți ca aceasta i-am cerut pentru prima dată mâna mamei tale. Aveam amândoi optsprezece ani.

Urmă o tăcere, marcată de un oftat nostalgic.

– Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Mă lăsase s-o sărut pe obraz.

Sally se miră.

– Prima dată? Vrei să spui că ai cerut-o în căsătorie de mai multe ori?

– Cred că de aproximativ treizeci sau patruzeci de ori, mărturisi Casey râzând ușor. Apoi a apărut tatăl tău. N-am început să trăiesc din nou decât când am întâlnit-o pe draga mea Betty. Am fost foarte fericiți împreună, ca și părinții tăi. Tatăl tău a fost un bărbat bun, Sally.

– L-ai cunoscut?

– Oh, da. Ne-am pierdut din vedere, cu siguranță din cauza lui Margie, dar în acea perioadă era cel mai bun prieten al meu.

Tocmai ajunseseră în lumina albă a unui felinar din stradă.

– Știi, reluă Casey, n-am uitat-o niciodată pe mama ta. Cu siguranță, prima dragoste nu se uită. Când am văzut-o la reuniune, am avut senzația că intineresc, ca și când viața nu ne despărțise niciodată. De atunci, am din nou impresia că am viitorul în față. Ne-am telefonat în fiecare zi, dar aceste telefoane nu-mi sunt de-ajuns, Sally. Vreau ca mama ta să împartă viața cu mine.

Vorbea repede, ca și când se temea să nu-l întrerupă.

– Înțeleg foarte bine că nu mă vei primi cu brațele deschise, continuă cu vivacitate. Vreau doar să știi că n-am intenția să iau locul tatălui tău.

– Știu.

Sally smulse cu o mână o frunză dintr-un arbust și o mototoli cu nervozitate.

– Nu mă voi așeza niciodată în calea ta, Casey. Doar că...

Se întoarse spre el.

– Pot să-ți pun o întrebare? De ce această grabă? Mama și cu tine veți avea timp să vă cunoașteți iar.

– Este adevărat. Am dorit doarte mult să-i fac curte, să știi, dacă este de acord, nu voi mai aștepta nici o secundă în plus. Am obosit să fiu singur, Sally și, la vârsta noastră, timpul devine prețios.

Tânăra femeie îl privi cu tristețe.

– De ce am impresia că sunt o mamă căreia i se cere mâna fiicei sale?

– Pentru că Margie are nevoie de binecuvântarea ta, îi răspunse Casey cu vocea sa gravă. Tu și cele două fete sunteți persoanele pe care le iubește cel mai mult pe lume și n-ar suporta niciodată să vă facă rău. Se gândește la ajutorul pe care ți-l dă cu fetele. Este ca a doua mamă a lor și știu că este foarte îngrijorată să vă lase singure.

– Va fi greu, este adevărat, mărturisi Sally, dar pentru asta n-aș împiedica-o să-și refacă viața și cine știe, poate într-o zi, ne vom instala și noi la Dallas.

– Aș fi atât de fericit! Pentru mine ar fi o onoare să mă ocup de nepoatele lui Ernie Hampton.

Casey vorbise cu o sinceritate tulburătoare și tânăra femeie simți că-i vin lacrimi în ochi.

În timp ce urcau împreună treptele de la intrare, Sally se opri și luă mâinile solide.

– Sunt încântată că o vei putea face fericită pe mama, Casey.

Vocea îi tremura de emoție.

– Acum...

Își șterse o lacrimă.

– ... Cred că ar fi mai bine să te întorci și să le povestești fetelor ce s-a întâmplat cu Bucla de Aur și cei trei purceluși. Eu voi rămâne câteva clipe afară.

Cu ochii strălucind, Casey o sărută și dispăru în casă. Fetele îl vor aborda. Sally ar fi preferat ca tatăl său să fi fost cel care să le spună povești, dar viața era imprevizibilă. Tatăl ei nu mai era acolo. Casey era viu și trebuia să-l accepte.

***

"Weekend Magazine", unde trebuia să apară Sally, era programat pentru duminică seara, pe CBS. Vineri, Jerry invită toată lumea să vină la el să privească emisiunea și să încerce noul său jacuzzi.

Duminică după-amiază, când își scoase din dulap vechiul costum de baie, Sally regretă că nu era mai bronzată. Își spusese în ajun că va sta la plajă înainte de a se duce la Jerry, dar în acea zi, vremea nu fusese deloc favorabilă în Oklahoma.

Primele rafale de vânt începură să sufle exact după plecarea sa și Sally începu să observe cerul cu un amestec de îngrijorare și speranță. Dacă amenința vreo tornadă, Neal va lua oare decizia să plece? Și s-o ia cu el?

Îl văzuse foarte puțin din ziua când se întorsese din misiune și perspectiva de a petrece câteva ore lângă el, la Jerry, o umplea de o bucurie febrilă.

De-abia ajunse, că îl zări în hol. Îmbrăcat în pantaloni de pânză și cu o cămașă hawaiană, era în același timp destins și elegant.

– Sally! exclamă venind imediat spre ea. Te așteptam toți.

Roșind, tânăra femeie zâmbi când o atrase spre el. Visa de atât de mult timp această îmbrățișare, încât răspunse fără să stea pe gânduri acelui sărut brusc, indiferentă la priviri. Trupul bărbătesc al lui Neal lipit de al său, buzele moi și umede peste ale sale, totul contribuia la a o face să-și piardă capul.

În brațele sale, timpul și realitatea nu mai existau.

Când, în sfârșit, îi dădu drumul, se clătină și Neal o ținu de talie. Apoi, împreună, înfruntară mica adunare, unde izbucniră râsete și aplauze. Jenată, Sally nu știa ce atitudine să ia. O voce făcu diversiunea.

– Va începe emisiunea! Veniți repede!

Imediat, invitații se îndreptară spre salon, abandonând cuplul care-i urmă la distanță. Îndată ce genericul se derulă pe ecran, atenția generală se concentră asupra sa. Grupul de aproximativ douăzeci de persoane, îmbrăcate pentru această

ocazie în ținute ușoare, era instalat în încăperea cu geamuri imense. Dincolo de ele, în grădină, începură să cadă primele picături de ploaie.

Toți aveau ochii ațintiți asupra televizorului, dar Sally nu-l vedea decât pe Neal.

Ca și când ar fi perceput puterea acelei priviri, acesta se întoarse spre ea și ce citi tânăra femeie pe chipul său fu mai elocvent decât orice cuvinte. O dorea. Mesajul era atât de limpede, încât simți că-și pierde puterile. Dacă ar fi fost singur, i s-ar fi oferit, gata să-l primească.

Încercă să se concentreze asupra ecranului, când în încăpere răsună vocea lui Jerry.

– Liniște! strigă acesta. Iat-o pe Sally...

Conversațiile încetară imediat. Imagini cu tornade – scoase din arhiva laboratorului – se succedară sub ochii lor. Văzându-le, tânăra femeie înțelese de ce fusese realizatorul atât de cucerit de reportaj. Fiecare fotografie era de o frumusețe impresionantă. Nori cu forme spectaculoase întunecau câmpiile măturate de vânturi.

Apoi, Sally își văzu chipul pe ecran și-și aminti cuvintele unui înscris din studio. Se întâmpla deseori ca după acest gen de emisiune, difuzată în toată țara, verișori îndepărtați sau foști iubiți să te contacteze. Ea nu avea verișori îndepărtați. Dar iubiți? Cu un frison, Sally se gândi subit la Michael. Pentru prima dată de ani de zile, se întrebă unde era și gândul că ar putea-o vedea o umplu de o teamă inexplicabilă.

Dar deja toți o felicitau și complimentele îi alungară neliniștile, mai ales cele pe care le ghici în privirea lui Neal când acesta ridică paharul pentru a ciocni cu ea.

– Pentru Sally Hampton, spuse cu mândrie, care ne prezintă atât de bine proiectul.

În acea clipă, peste larmă se ridică imperioasă vocea lui Jerry.

– Puțină atenție, vă rog.

În timp ce se făcea liniște, se înclină în fața tinerei femei.

– Cred că a venit timpul ca fermecătoarea noastră prietenă să inaugureze jacuzzi.

Amuzată, Sally porni pe urmele sale până la mica seră învecinată cu salonul. Acolo, se opri sub o impresionantă plantă ornamentală.

– Și acum, exclamă Jerry, în apă!

Nesigură, tânăra femeie privi în jur. Colegii adunați în jurul jacuzziului începură să-i scandeze numele.

– Sally! Sally!

Cu gesturi stângace, Sally își scoase caftanul și luă cu vârful piciorului temperatura apei. Era puțin caldă, dar fluierăturile publicului puseră capăt ezitărilor sale. Se lăsă să alunece în apă. Imediat, Phil și soția sa Edna, i se alăturară, ca și una dintre secretare și iubitul său. Cineva micșoră intensitatea luminii și puse la picup un disc cu Neil Diamond. Toate plantele din jurul lor se legănau încet în aerul ușor.

Adâncită într-o plăcută toropeală, Sally aprecia penumbra care-i permitea să se izoleze de cei mai apropiați vecini.

Lipindu-și capul de marginea băii, închise ochii și se lăsă mângâiată de apă.

Trecură astfel minute lungi. Apoi auzi râsete în salon. Cineva îl provocase, se pare, pe Jerry la o încercare de forță. Însoțitorii din baie se hotărâră să meargă să vadă, dar Sally refuză să se miște. Pentru prima dată de mult timp, se simțea minunat de relaxată.

În timp ce-și savura singurătatea, un trup se strecură brusc lângă ea. Imediat, și chiar înainte de a deschide ochii, știu cine venise să i se alăture. Așteptă cu respirația tăiată. O mână caldă i se așeză pe umăr.

Cu inima palpitând, tânăra femeie rămase nemișcată, gustând plăcerea acelei palme calde pe pielea sa goală. Oare cum îl putuse recunoaște pe Neal? Ce alchimie acționa între ei? Nu se mai gândea decât la acea mângâiere de pe umărul său. Încet, mâna coborî de-a lungul brațului aflat în apă. Când îi atinse sânul, Sally simți că-și pierde puterile. Ușoare și insistente, rând pe rând, degetele lui Neal își urmau drumul, supunând-o unui supliciu. Acum, alergau pe coapse, desenând cercuri neliniștitoare.

– Neal...

Deschizând ochii, își adânci privirea în a însoțitorului său, ale cărui degete se strecurară cu agilitate sub costum.

– Întoarce-te cu mine în seara asta, îl rugă.

Degetele lui Neal deveniră mai îndrăznețe.

– Asta nu-ți va face probleme?

Între două suspine, Sally scutură din cap. Șuvițele de păr ude îi alunecară pe umeri.

– Va trebui doar să pleci în zori.

În timp ce Sally luă mâna lui Neal s-o ghideze, Jerry chemă toată lumea la masă și puse capăt jocurilor lor de îndrăgostiți. Asta înainte ca un telefon de la laborator să scurteze această seară încântătoare, o oră mai târziu.

Când Neal se întoarse din camera în care se dusese să răspundă, o trase pe tânăra femeie la o parte.

– Era un tehnician de la laborator, îi spuse. După el, se pregătește o tornadă și s-ar putea să fie extrem de violentă. Trebuie să mergem s-o vedem.

Sally nu comentă. După ce-și luară rămas-bun de la prieteni, urcară în mașina lui Neal și goniră spre laborator. Curând, pătrunseră în sala de comunicații și la ora unsprezece, Sally își sună mama pentru a-i spune că nu se va întoarce.

La ora două dimineața, Neal luă hotărârea să plece.

– Dacă plecăm acum, în zori vom fi la fața locului.

Sally era încântată că ținuse o geantă pregătită la laborator. Astfel se putu schimba, îmbrăcând niște blugi, un pulover și lăsând sandalele pentru cizme. Apoi, cu bluzonul în mână, ieși din clădirea pustie pentru a i se alătura lui Neal.

Înainte de a-și prinde centura, tânăra femeie îl privi, apoi aplecându-se spre el, își puse mâna peste a sa.

– Dacă aș fi putut să aleg între a petrece noaptea cu tine într-un pat sau să plec în aventură, aș fi preferat prima optiune. Dar vreau să știi că-mi place mai mult să fiu aici decât oriunde în altă parte din lume.

Capitolul 12

– Tornada asta s-ar putea să fie teribilă, anunță Neal în timp ce rulau pe Robinson Street, pentru a ajunge pe autostradă. I-am sunat pe Phil și pe Jerry. Vor pleca la rândul lor, cu camionul. Vom avea mai mult noroc să reperăm pâlnia, acoperind două sectoare.

– În timp ce vehiculul se angaja pe autostrada pustie, Neal îi propuse lui Sally să se întindă în spate și să încerce să doarmă o oră sau două.

– Apoi, mă vei înlocui la volan, pentru ca să mă odihnesc. S-ar putea să fie o zi lungă.

Tânăra femeie se supuse. Totuși, presimțea deja că nu va închide ochii. Ghemuită sub o pătură groasă, se gândea cu emoție la minunata intimitate pe care o împărtășise cu Neal în căldura jacuzziului.

Oare de ce nu era viața mereu la fel de ușoară? Și mai ales, de ce se înverșuna soarta mai mult asupra unora decât a altora? În mintea sa se succedau amintiri dureroase, dar voia să mai creadă în fericire. Pentru ea, nimic nu se terminase. Acele clipe de excepție erau cea mai frumoasă dovadă.

După un timp care i se păru o eternitate, veni să se așeze în față. Apăreau zorii și Sally propuse să se oprească să bea o cafea.

– Vom lua micul dejun mai târziu la Weatherford, pe la ora nouă și treizeci, răspunse Neal.

Acceptând, Sally se aplecă în față pentru a observa cerul. La prima vedere, nimic cu adevărat amenințător. Nori joși și grei goneau la orizont, împinși de un vânt slab. Așezându-se din nou comod în scaun, tânăra femeie își îndrepta atenția spre Neal.

Mâinile puternice fixate pe volan îi ofereau conturul seducător al profilului autoritar. Nasul, ușor acvilin, accentua caracterul energic al feței. Buzele întredeschise erau o chemare la sărut. Tulburată, lăsă privirea să-i alunece peste cămașa de blugi. Sub material se ghicea bustul lat și musculos. Neal era frumos, excitant...

Sally, care crezuse întotdeauna că a dezbrăca din priviri era o ocupație tipic bărbătească, se deda în acea clipă cele mai indecente plăceri.

Și-l imagina pe Neal lângă ea, în spatele furgonului, cu corpul puternic, lipit de al său și brațele puternice strângând-o într-o îmbrățișare pasionată...

***

Era aproape ora nouă când Neal se opri la o stație de benzină în vecinătatea unui orășel. Scoțând un termos de sub scaun, rupse tăcerea care se lăsase de comun acord.

– Mergem să-l umplem și să cumpărăm sandvișuri.

Oprirea fu rapidă. Când urcară în mașină, Sally se așeză la volan. În ciuda oboselii și a lipsei de somn, simțea o plăcută stare de bine. De la intrarea în laborator, nu încetase niciodată să viseze să plece în misiune cu Neal și brusc, în această dimineață viitorul nu mai avea importanță. Oricare ar fi fost rezultatul relației lor, va păstra pentru totdeauna amintirea acestor ore trăite intens alături de bărbatul pe care-l iubea.

Spre prânz, la ieșirea din Shattuck, Neal sună laboratorul și informațiile pe care le obținuse îl făcură să-și schimbe părerea. Vor coborî mai la sud, spre Texas Panhandle. În timp ce mâncară în grabă un hamburger, îi descrise lui Sally regiunea.

– Se povestește că Dumnezeu a creat-o la sfârșit și că nu mai avea nimic. Nici arbori, nici flori, nici munți, nici coline, nici locuri. Și atunci s-a mulțumit să creeze un pumn de oameni în stare să trăiască în acest pustiu.

Tânăra femeie nu întârzie să înțeleagă ce voise să spună Neal. Pe măsură ce înaintau, peisajul devenea mai avid și mai

dezolant. Câmpia acoperită cu iarbă scurtă, părea să se întindă la nesfârșit. Doar din loc în loc, niște ferme se detașau pe cerul negru și amenințător. Era doar ora două după-amiaza, dar deja se întunecase ca la apus.

Cu un picior așezat pe tabloul de bord, Sally privea drept în față. Drumul pustiu, măturat de rafale slabe, părea să nu-i ducă nicăieri. O tăcere apăsătoare domnea în cabină. În acea clipă, tânăra femeie înțelese că venise timpul să aibă acea conversație împiedicată de plecarea sa grăbită din Kansas City. În afară de o teamă reciprocă, nu mai aveau nici un motiv s-o amâne.

Îndrăznind o privire spre Neal, fu surprinsă să-i întâlnească ochii.

– Sally...

Oare-i citise gândurile? Cu inima palpitând, așteptă.

– Sally, reluă bărbatul pe un ton grav. Te iubesc...

Se întrerupse o clipă, apoi dădu drumul unui val de cuvinte.

– Nu este prima dată când mă îndrăgostesc, dar această dragoste este cea mai profundă pe care am simțit-o vreodată pentru o femeie. Și mi-e teamă. Teamă, pentru că știu că dacă te pierd, voi pierde ceva unic.

Pradă celor mai nebune sentimente, Sally nu răspunse.

"Încearcă să-mi spună că nu va merge, își repetă cu îngrijorare. Oh, nu! Dumnezeule, te rog, nu!"

– Am fost căsătorit de două ori, Sally.

Tânăra femeie tresări. Privirea întunecată a lui Neal se aținti asupra ei, ca și când căuta să-i evalueze reacția, dar nu se mișcă.

Impasibilă, își privea cu atenție mâinile.

– Prima dată, când eram student. Soția mea avea deja un băiețel. Se numea Danny.

Sally nu știu cum reuși să-și stăpânească emoția. Modul în care Neal tocmai rostise numele acelui copil era edificator.

– Credeam că Danny era cel mai adorabil băiețel de pe pământ. Mi-ar fi plăcut enorm să-i fiu tată, dar eram și mai mândru să-i fiu tată vitreg, să fac parte din viața sa. Avea optsprezece luni când m-am căsătorit cu mama sa. Avea patru ani când aceasta a plecat.

Tăcu, cu vocea frântă de emoție.

– Încă îmi lipsește. Ironia sorții, adăugă cu amărăciune, este că tocmai acest copil a fost probabil cauza divorțului nostru. Mama sa și cu mine n-am fost niciodată de acord asupra principiilor de educație. Crescând, Danny a descoperit că putea profita de această rivalitate. Îndată ce-i spuneam un cuvânt, se grăbea între fustele mamei sale și în acea clipă nu mai eram bărbatul cu care se căsătorise. Atunci îmi detestam rolul de tată vitreg. Fără îndoială, nu eram suficient de matur pentru a-mi asuma situația.

Fiecare vorbă sporea indispoziția lui Sally. I-ar fi plăcut să strige că dacă devenea tatăl vitreg al fiicelor sale, asta nu se va întâmpla niciodată. Dar mijlocul de a-l convinge pe Neal? Mijlocul de a-i da încredere într-un viitor comun?

Îl iubea. Era sigură de asta. Și-l iubea cu toată ființa ei. Din păcate, știa și că dragostea nu rezolva toate problemele care

apăreau în calea unui bărbat și a unei femei dornici să-și construiască viața împreună.

Vocea gravă a lui Neal o smulse din șirul gândurilor.

– În acea clipă, mi-am spus că dacă trebuie să cresc din nou copii, vor fi ai mei și în nici un caz ai altora...

Împietrită, Sally închise ochii. Ce diferență ar fi, dacă l-ar asigura că vor putea să-i aibă împreună? Își dădu seama cu uimire că dorea asta. Până atunci, nici nu se gândise. Cele două fete îi luau deja atât de mult timp...

Afară, vremea se degradase rapid și Sally presimți că în curând conversația lor va lua o întorsătură bruscă. Mai aveau încă atâtea lucruri să-și spună... Povestea cu Danny nu fusese decât un prolog. Oare ce va adăuga? Că o iubea destul de mult pentru a-i accepta fiicele, sau dimpotrivă, că refuza cu înverșunare să joace încă o dată rolul ingrat și dureros al tatălui vitreg?

După cum se temuse, vântul fu curând atât de violent, încât conversația deveni imposibilă.

Se îndreptară spre sectorul Roberts, pe drumul șaptezeci, și Neal, punând brusc capăt confidențelor, îi ceru lui Sally să se uite pe hartă. Aceasta se supuse.

În timp ce încerca să se localizeze pe hârtie, se miră că cineva își dăduse osteneala să traseze drumuri în această regiune pustie. Între Pampa și Perryton, pe o rază de o sută de kilometri, harta nu indica într-adevăr nici un oraș.

Cel puțin, o tornadă nu va face foarte multe stricăciuni, se gândi tânăra femeie.

Deși îi înconjurau două fronturi pluviometrice – unul din nord și altul din vest – drumul era încă uscat. Dar foarte repede, se aflară izolați într-o lume furioasă.

Treptat, rafalele se intensificară, prăbușindu-se peste furgon într-un vuiet sinistru. Cu toată dexteritatea sa, lui Neal îi era din ce în ce mai greu să controleze vehiculul.

Cuprinsă de îngrijorare, Sally nu-și lua ochii de la orizont. În câteva minute, natura norilor tocmai se modificase și știu că tornada va veni din frontul greu și întunecat care înnegrea cerul la vest.

Până acum, rulaseră paralel cu furtuna, dar curând, Neal căută un drum pentru a se apropia. Când văzu intersecția la stânga, coti fără să ezite, îndreptându-se de această dată direct spre vijelie.

Urcară micul drum desfundat pe câțiva kilometri înainte de a se opri pentru a face primele fotografii.

Ceea ce Sally observă prin obiectiv, o încremeni. La scurtă distanță, o spirală fină de nori pali pornea dintr-un copac negru și gros. Fascinată, filmă totul.

– Privește! îi strigă lui Neal. La dreapta, la ora două.

Imediat, acesta își îndreptă aparatul echipat cu teleobiectiv în direcția pe care tocmai i-o indicase. O tornadă uriașă creștea sub ochii lor, întunecându-se pe măsură ce suflul său devastator se întindea peste câmpie.

După calculele lui Sally, pâlnia teribilă urma un drum care-i ocolea, dar Neal părea mai îngrijorat.

– Să ne întoarcem pe drumul principal! Vom face fotografiile de acolo.

Urcară în furgon și tânăra femeie îl urmă fără să comenteze. De-abia trânti portiera, că într-un scrâșnet de pneuri, Neal făcu stânga-mprejur și porni spre nord.

Câteva minute mai târziu, Neal se opri din nou și sări jos.

– Să ne grăbim.

Cu camera sub braț, Sally coborî din mașină. Lipită de vehicul de puterea vântului, nu se îndoia că filmul va fi unul dintre cele mai impresionante dintre cele adunate în acel an la laborator. Agitația sa se îmbina totuși cu o teamă sporită. Un fel de intuiție neplăcută...

Și deodată, în timp ce pâlnia se apropia periculos, își schimbă brusc traiectoria și se îndreptă drept spre ei.

– Dumnezeule!... murmură tânăra femeie.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Hipnotizată, tresări când mâna lui Neal îi cuprinse umărul.

– Trebuie s-o ștergem de aici, Sally.

Fără să piardă o secundă, aceasta își potrivi camera pe umăr și se repezi în furgon. Lângă ea, Neal își încheia centura. Acum, vântul sufla cu o violență înspăimântătoare, zgâlțâind vehiculul.

Împărțită între exaltare și panică, Sally își ținu respirația. În fața lor, tornada își continua necruțător înaintarea, luând cu ea totul în trecere.

Mai puțin de un kilometru îi despărțea acum de forța mortală concentrată într-un nor care se învârtea.

Cu o mână febrilă, Neal învârti cheia de contact pentru a demara. Motorul tuși. Înăbușindu-și o înjurătură, făcu a doua încercare. De data aceasta motorul porni și furgonul făcu un salt înainte. Zece metri mai departe, se opri.

Afară, vuietul vântului deveni asurzitor.

Cu inima bătând puternic, Sally aștepta neliniștită. Neal numără până la zece, înainte de a o lua de la capăt. La a patra încercare, motorul se cală definitiv.

Pe câmpie, tornada câștiga teren cu o viteză contagioasă. Poate tornada îi va evita, dar ce se va întâmpla dacă îi va lua cu ea? Sally cunoștea riscurile pe care le prezentau pietrele și ramurile transformate în adevărate proiectile.

În fața inutilității eforturilor sale, Neal deschise portiera, strigând pentru a acoperi urletul vântului:

– Există o conductă, puțin mai jos pe drum... Lasă totul!

Agățați unul de celălalt, alergară cu spatele încovoiat pentru a rezista uraganului care se abătea asupra lor. Apoi, cu un ultim efort, se năpustiră în tubul din tablă ondulată.

Gâfâind, uniți în groaza față de elementele dezlănțuite, se întinseră unul lângă celălalt. Acum vântul mugea. Ca și când îi va lovi un tren care se lansase cu toată viteza pe câmpie. Zeci de trenuri. Totul în jur, pământul tremura. Neal o atrase lângă el și Sally își ascunse fața la umărul său.

Apoi, brusc, se făcu întuneric, în timp ce capătul conductei era astupat cu praf și resturi luate de vârtejul infernal.

Tânăra femeie se agăță cu toate puterile de Neal.

Moartea tocmai trecea pe deasupra lor. Avea impresia că timpanele îi vor exploda. Nu mai exista nimic pe lume decât vacarmul îngrozitor, uriaș.

Oare va muri?

Încordat ca un arc, Neal o strânse lângă el ca pentru a o proteja de demonii care-i înconjurau. În acea clipă, într-o ultimă tresărire, Sally se hotărî să se lase în voia destinului. Dacă trebuia să vină moartea, îi va lua împreună.

***

În sfârșit, coșmarul încetă. Oare de cât timp se aflau în acest adăpost nesigur? Un minut? O oră? Sally ar fi fost incapabilă să spună. Nu mai știa nimic.

Era epuizată, sleită de orice puteri.

Rămaseră încă o lungă clipă fără să se miște, timp în care vuietul dispăru complet și pacea coborî din nou pe pământ.

Și numai atunci, îl urmă pe Neal afară din conductă. Ploaia începu să cadă în perdea deasă, strivind în jurul lor bulgării de pământ uscați de vânt.

În alt loc, ar fi ieșit într-o lume devastată, dar în acea câmpie goală se pare că nu se produseseră mari distrugeri. Doar câteva tufe dezrădăcinate amintea de trecerea furtunii care tocmai se îndepărtase.

Cel puțin așa crezu Sally, până când o privire circulară o făcu să descopere amploarea stricăciunilor.

Furgonul – furgonul lor – dispăruse.

Năucită, cercetă cu febrilitate împrejurimile. Trebuie să se înșele. Era imposibil!

Totuși, trebui curând să cedeze evidenței. Așa de necrezut cum părea, camioneta le fusese literalmente înghițită de furtună.

Subit, înțelese cât de aproape fuseseră de moarte și i se muiară picioarele. Se clătină. Neal o ținu și o atrase lângă el. Apoi îi trecu un braț în jurul umerilor și începu s-o legene ca pe o copilă.

În ploaie, în mijlocul peisajului lipsit de vegetație din Texas Panhandle, se agățară unul de celălalt. Ca și când erau singurii doi supraviețuitori din lume.

***

Când farurile îi prinseră în fasciculele alburii, Sally avusese impresia că mergeau deja de o veșnicie.

"Te rog! făcu o rugăciune, agitând brațele. Oprește. Oprește..."

Era un camion vechi cu panourile ruginite și sparte.

În scrâșnet de pneuri, se opri în dreptul lor și tânăra femeie văzu un bărbat bătrân scoțând capul pe geamul întredeschis.

Epuizată, se rezemă de capota plină de praf, lăsându-i lui Neal grija să vorbească. Fără să asculte cu adevărat, îl auzi evocând tornada și necesitatea de a-i ajuta să ajungă cât mai repede într-un oraș.

– Este gata să se prăbușească, spuse Neal arătând-o.

Cuvintele avură asupra lui Sally efectul unui catalizator. În timp ce încercase s-o ignore, brusc oboseala îi veni de hac. Știu că dacă bărbatul refuza să-i ia cu el, se va prăbuși fără să lupte pe acel drum lung și pustiu, în mijlocul nopții întunecate.

Dar nu se puse problema. Spontan, șoferul camionului le oferi ajutorul și deschise portiera. Clătinându-se, Sally îl lăsă pe Neal s-o prindă de mână, în timp ce, din interiorul cabinei, bărbatul o sui pe un scaun.

N-avea nici o idee de timpul care trecuse când se opriră în sfârșit pe strada principală a unui orășel. În fața lor strălucea firma luminoasă a unui motel. "Lane Star Courtis".

Dacă literele roz ar fi anunțat Waldorf Astoria, Sally n-ar fi putut fi mai fericită. Căldură, un loc uscat și un pat. Nu cerea nimic mai mult.

În acea seară, Neal se arătă extraordinar de atent. Cu foarte multă blândețe, o ajută să se dezbrace și o conduse la cabina de duș.

– Ai nevoie de mine? îi murmură.

Străbătută de un fior, Sally îl prinse de umăr. Bărbatul se dezbrăcă imediat și i se alătură. Strânși unul lângă celălalt, rămaseră lungi minute sub mângâierea jetului fierbinte. Încet,

căldura lui Neal, adăugată celei a apei, pătrunseră în trupul amorțit al tinerei femei.

Bărbatul începu în acea clipă s-o fricționeze, fără să înceteze să-i vorbească de dragoste și de teama pe care o încercase când se abătuse tornada asupra lor.

– Nu încetam să mă gândesc la fetele tale, îi mărturisi. Dacă nu te duceam înapoi...

Tăcu și Sally tresări. Era prea epuizată pentru a vorbi, dar mărturisirea lui Neal o tulbură mai mult decât și-ar fi putut imagina. În acea clipă, dragostea pentru el era atât de mare, încât inima i-ar fi putut exploda.

Când o șterse și o duse în pat, Neal îngenunche lângă ea.

– Te simți mai bine?

– Mi-e frig, îi șopti Sally ridicând cearșaful. Vino...

În acea noapte, Neal făcu dragoste cu ea ca și când ținea în brațe cea mai fragilă ființă din lume. Sally nu cunoscuse niciodată o asemenea fericire.

Mai târziu, când se odihnea cu capul pe umărul lui, se gândi că furtuna prin care tocmai trecuseră nu era nimic în comparație cu cea care făcea ravagii în ea. Acum, dorea mai mult ca orice să rămână lângă Neal, dar lupta era încă departe de a fi câștigată.

Va putea oare să continue să trăiască astfel, fără să îndrăznească să se mai gândească vreodată la viitor? În sinea sa, Sally știa că-i va fi imposibil.

Numai că, în acea seară era slabă.

În acea seară, voia ca Neal s-o iubească iar și iar.

A doua zi, călătoria de întoarcere le păru interminabilă. Era aproape ora cinci când, epuizați, ajunseră în parcajul laboratorului și garară nu departe de o lungă limuzină neagră. Surprinși de prezența nepotrivită a acelui vehicul luxos, se întrebară cui i-ar putea aparține. Primiră curând și răspunsul.

În timp ce se opriră la recepție pentru a-și lua mesajele, recepționera, o tânără femeie orientală, cu un zâmbet permanent, îi întâmpină cu amabilitate.

– Doamnă Hampton, îi spuse cu o voce veselă, vrea să vă vadă cineva.

Sally ridică sprâncenele. Cine putea veni s-o viziteze la laborator?

– Cine este? întrebă, mirată.

Indicând cu o mână salonul aflat la celălalt capăt al holului, recepționera îi răspunse ridicând din umeri.

– Soțul dumneavoastră.

Capitolul 13

Lui Sally îi îngheță sângele. Michael? Aici? Cu buzele uscate și inima bătând cu putere, se rezemă de biroul de la recepție. Era imposibil. Și apoi, oare cum îndrăznea? Să se întoarcă după cinci ani, să anunțe că este soțul său și așteaptă s-o vadă, ca și când nimic nu se întâmplase?

– Vrei să-i spun să plece?

– Nu...

Sally scutură din cap. Cearcăne mari îi umbreau privirea luminoasă.

– Îți mulțumesc.... mă voi ocupa eu de asta.

Când pătrunse în salon, îl găsi pe Michael în picioare. Cu siguranță, o auzise venind.

– Bună ziua, Sally! exclamă, ca și când se despărțiseră în ajun. Ești bolnavă? Ai o mutră de speriat.

Glacială, tânăra femeie își aținti ochii verzi în ai lui.

– Mereu la fel de fermecător. Ce vrei?

– Cum? Mă vezi pentru prima dată după cinci ani și nu-mi adresezi un cuvânt de bun venit?

Își deschise brațele și Sally trebui să se stăpânească pentru a nu-l pălmui. Repetă cu răceală:

– Ce vrei, Michael?

Era la fel de frumos, poate chiar mai mult. Dar expresia i se schimbase. Avea în el o neobrăzare nouă pe care nu i-o cunoștea. Michael care stătea acum în fața ei, o neliniștea.

Cu hainele prea bătătoare la ochi – un mantou alb, o cravată albă pe o cămașă neagră – cu inelele false, părea un bărbat care-și joacă averea la cărți.

– Ce vreau? Să-mi văd soția. Mi-ai lipsit, să știi.

Sally înălță capul.

– Nu mai sunt soția ta, Michael.

– Oh... este adevărat? Ți-am remarcat numele într-o zi pe genericul acelei emisiuni, pe CBS. Sally Hampton. Totuși, n-am semnat niciodată vreo hârtie. Cred că încă suntem căsătoriți.

– Căsătoriți!

Izbucni într-un râs trist.

– Când unul dintre soți părăsește domiciliul așa cum ai făcut-o tu și nu dă nici un semn de viață timp de cinci ani, divorțul se pronunță din oficiu.

– Ce păcat...

Vru s-o ia în brațe.

Cu o violență de care nu s-ar fi crezut capabilă, Sally îl împinse.

– Ce vrei? strigă.

– Să-ți propun o slujbă, draga mea. Asociații mei te-au văzut la televizor și au crezut că leșină când le-am spus că erai soția mea. Am pus pe picioare o mică afacere pentru a vinde particularilor dispozitive de alarmă împotriva tornadelor. În calitate de celebritate și meteorolog cu experiență, ai putea să ne faci publicitate. Treci foarte bine ecranul...

Nebună de furie, Sally îl fulgeră cu privirea.

– Pleacă! Auzi? Pleacă!

– Nu, draga mea.

Cu o dezinvoltură perfectă, Michael se așeză pe brațul unui fotoliu.

– În locul tău, m-aș gândi bine. Voi rămâne câteva zile în oraș...

Un zâmbet amenințător îi contractă buzele fine.

– Sper că-mi voi putea vedea fetele. Probabil au crescut.

Tânăra femeie încremeni.

– Glumești?

– În nici un caz.

Michael. Fetele... Brusc, lui Sally i se muiară picioarele. Oare ce se va întâmpla dacă voia într-adevăr să le vadă?

– Și dacă îți accept propunerea? îl întrebă cu o voce fără inflexiuni.

– Ah, văd că devii rezonabilă. Dar asta nu m-ar mira.

Întotdeauna ai fost drăguță.

Se ridică și Sally se dădu instinctiv înapoi.

– Dacă accepți să vii o săptămână la Houston, îi spuse, și să filmezi niște spoturi publicitare pentru noi, cred că aș putea uita de fete. Altfel, voi ține la dreptul la vizită.

– Ăsta este șantaj.

– Numește-l cum vrei, Sal. Cu tine, asociații mei vor închide ochii asupra unei mici probleme de deturnare de fonduri. Așa că spune-ți că nu prevăd în nici un caz un refuz din partea ta.

Tânăra femeie fu cuprinsă de un tremur nervos. Oare avea dreptul să-și vadă fiicele, să le ducă în călătorii, în weekend? Gândul acesta îi făcea silă. Orice ar face ea, era încă tatăl lor și poate, acum, era destul de bogat pentru a plăti o pensie și a-și obține drepturile.

Era imposibil. Nici o curte din țară nu i le-ar acorda. Dar dacă se înșela?

Căuta înnebunită să spună o vorbă, pentru ca el să plece, să le lase în pace. Frica o paraliza. În timp ce lupta pentru a-și găsi calmul, o voce gravă răsună în spatele său. Se întoarse și-l descoperi pe Neal în ușă.

– Domnule Michael Hampton, spuse în gura mare și cu dispreț, intrând în încăpere, nu vă voi spune ce cred despre propunerea dumneavoastră, pentru că vreau să rămân corect față de Sally. Să știți doar un lucru. Dacă insistați, nu voi ezita să-l contactez pe unul din prietenii mei – judecător – care v-ar putea interzice în mod oficial să vă vedeți fiicele. Care va ști în

același timp să pună să fiți aruncat în închisoare dacă vă veți abate de la acest ordin. N-aveți aspectul cuiva care ar fi fericit să vadă poliția debarcând la el. Ar trebui să știți mai bine decât mine că au deseori tendința să-i caute și să-i supravegheze pe indivizii dubioși care se plimbă cu Lincoln Continentals. Este chiar mașina dumneavoastră, cea de afară, nu-i așa?

Sally trebui să se stăpânească pentru a nu sări de gâtul lui neal. După toți acești ani petrecuți luptând singură, era minunat să se simtă sprijinită.

De-a lungul discursului neașteptat, Michael pălise.

– Puștoaicele astea nu sunt numai ale lui Sally. Sunt și ale mele. Și apoi, ce vă privește?

Neal ignoră întrebarea.

– V-ați pierdut orice drepturi asupra copilelor în clipa în care le-ați părăsit, continuă acesta pe un ton acuzator. Dacă le-ați întâlni pe stradă, nici măcar nu le-ați recunoaște și nici ele nu v-ar recunoaște. Să fii tată, este mai mult decât un act biologic. Doar un bărbat prezent zi de zi merită numele de tată.

Cu o licărire ironică în adâncul ochilor, Michael îl sfidă.

– Presupun că faceți parte din această specie de campioni.

– Nu. Nu încă. Consider doar atitudinea dumneavoastră lamentabilă. Și dacă mi se va întâmpla într-o zi să am copii, sper pur și simplu să nu vă semăn.

Cu trăsăturile deformate de mânie, Michael își luă pardesiul lăsat pe spătarul unui scaun. Apoi, proferând o serie de înjurături, trecu prin fața lor și ajunse la ieșire.

Numai mâna lui Sally îl reținu pe Neal să nu-l lovească.

– Lasă-l, îi murmură. Te rog. Lasă-l. Ai câștigat...

Neal încuviință și o îmbrățișă pe Sally.

– Ai dreptate, îi spuse. Într-adevăr, cred că nu-l vom vedea atât de repede.

***

După dificultățile și spaimele din ultimele două zile, Sally nu mai avea decât o dorință: să se întoarcă acasă pentru a încerca să regăsească un echilibru aparent. Avea nevoie de asta, cum avea nevoie să-și strângă fetele în brațe. Mașina sa se afla încă la Jerry și Neal insistă s-o conducă.

– O vei recupera mâine, îi spuse. Deocamdată, te vei întoarce acasă, vei face o baie și te vei culca.

Un zâmbet lumină chipul tinerei femei.

– La ordinele tale, șefule.

Ar fi dorit să-i spună atâtea lucruri... Ultimele patruzeci și opt de ore o apropiaseră și mai mult de el. Se lăsă spontan pe umărul său.

– Nu știu ce aș fi făcut fără tine, Neal. Dacă nu-l cunoșteai pe judecătorul acela...

– Care judecător?

Începu să clipească și se angajă pe breteaua pentru autostradă.

– Vrei să vorbești de vechiul meu prieten Phil Rankin, judecător în expozițiile canine?

Sally tresări.

– Neal!

– Da? făcu acesta amuzat.

– Vrei să spui că totul n-a fost decât un bluf?

– Ei bine... să spunem că într-adevăr aș fi sesizat un judecător dacă ar fi continuat să te necăjească. Singura problemă este că nu cunosc nici unul.

– Oh, nu!

Izbucnind în râs, tânăra femeie se lăsă din nou spre el și închise ochii în timp ce o speranță nebunească se năștea în ea. Oare nu tocmai îi dovedise Neal că se purtase față de ea și fiicele sale ca un tată și un soț? Asta însemna că se hotărâse...

Îndepărtând un gând pe care nu îndrăznea încă să-l creadă, Sally se lăsă legănată de torsul plăcut al motorului, fără să îndrăznească să rupă tăcerea complice.

Era aproape ora șase când Neal o lăsă în fața casei mamei sale și iminența despărțirii îi întări ideea. În acea seară, dorea mai puțin ca oricând să-l vadă plecând. Se pregătea cu timiditate să– i ceară s-o aștepte, când niște strigăte o făcură să ridice capul.

– Mamă! Mamă!

Vicky și Anny coborâră în fugă treptele de la intrare.

Intonația speriată a vocii lor, o alertă.

– Ce s-a întâmplat?

Uitând brusc de Neal și de planurile sale, tânăra femeie ieși grăbită din mașină.

– Mamă! răspunseră fetițele aruncându-i-se în brațe. Tocmai au luat-o pe granny la spital.

***

În timp ce Sally gonea spre spital, Neal rămase cu cele două copile, înlocuind-o pe vecina venită să aibă grijă de ele. Așezat în fața lor în salon, le privea cu gravitate. O lacrimă curgea pe obrazul celei mai mici.

În acea clipă, înțelese că nu mai era timp de amânare.

– Ascultați... le spuse făcându-și curaj.

Privirile ochilor mari negri se ațintiră asupra lui, cu un amestec de neliniște și curiozitate.

– ... Știu că n-am fost niciodată prea interesat de voi, numai că...

Neal ezită, cu mâinile încleștate una de alta.

– ... Acum, doresc să vă cunosc, reluă cu un zâmbet, adăugând cu timiditate. Vreți și voi asta?

***

Sally își privea îngrozită și neputincioasă mama. Era atât de palidă. Moartă? Acest gând o dădu peste cap. Era imposibil. Mama sa nu putea să moară. Ea o iubea. Casey o iubea. Toți aveau nevoie de ea.

Emoția îi era atât de mare, încât îi fu greu să înțeleagă cuvintele medicului. Mama avea un cheag de sânge în carotidă și trebuia să fie operată de urgență. Dar din nefericire, gravitatea cazului îl împiedica să se poată pronunța.

Speriată de aceste cuvinte alarmante, tânăra femeie nu știu cum reuși să-și revină pentru a rezolva problemele practice privind cele două fete. Cu mama operată, nu se punea problema s-o părăsească și trebuia să găsească foarte repede o soluție de permanență.

Luă mai întâi legătura cu baby-sitterul angajat când călătorise la Kansas City. Din nefericire, nu era liberă.

Îl sună apoi pe Barry acasă, și după aceea la "Channel Eight". Aici, secretara o informă că plecase în vacanță.

Luată pe nepregătite, Sally își spuse că va suna la o agenție. Apoi se gândi la vecina venită de urgență să aibă grijă de fete.

Fără să piardă o clipă, Sally formă propriul număr pentru a-i spune lui Neal că-i va găsi curând un înlocuitor.

Replica fu imediată și surprinzătoare.

– Nu se pune problema! Mă pot descurca foarte bine singur.

– Dar, Neal... poate voi rămâne mai multe zile.

– Ți-am spus că mă pot descurca. Așa că încetează să-ți faci griji și vorbește-mi mai degrabă despre mama ta.

– Poate... să moară, Neal.

Copleșită de oboseală și de neliniște, tânăra femeie se prăbuși pe un scaun, lângă telefon. Sus, medicii se pregăteau s-o opereze pe Margie și simțea cum puterile o părăsesc una câte una.

– Sally, draga mea, aș vrea atât de mult să fiu cu tine.

Aceasta își șterse ochii cu o mână tremurătoare. Liniștitoare, vocea lui Neal continuă:

– Ești puternică, mai mult decât crezi. Și amintește-ți, există două fetițe și un bărbat care te iubesc profund.

Incapabilă să-și stăpânească lacrimile, Sally închise și trebui să aștepte minute lungi înainte de a găsi curajul de a-l suna pe Casey, pentru a încerca să-i explice cu calm ce se întâmplase.

– Nu este posibil, nu înceta acesta să repete cu o voce fără inflexiuni, când îl puse la curent. Era atât de bine duminică după-amiază, când am plecat.

La capătul puterilor, Sally nu-și putu stăpâni suspinele.

– Plec imediat, spuse Casey și dacă-și recapătă cunoștința înainte să sosesc, spune-i... spune-i că o iubesc.

***

Operația se desfășură cât mai bine posibil și când chirurgul veni s-o vadă pe Sally, Casey era alături de ea.

– Suntem foarte mulțumiți de rezultat, îi anunță. Dar este încă prea curând să afirmăm că riscurile au fost îndepărtate. Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi decisive.

Sally nu închise ochii noaptea. A doua zi, la ora șapte și treizeci, Neal îi aduse fetele. Când se aflară în holul spitalului, bărbatul îi întinse trusa de toaletă și de asemenea o geantă plină cu câteva lucruri pentru a se schimba.

– Fetițele au pregătit-o pentru tine, îi spuse. Păreau să știe exact ce-ți trebuie.

Tulburată, Sally deschise brațele celor două copile și le strânse la piept.

– Dragele mele... murmură.

Puțin la o parte, Neal aștepta. Ar fi vrut s-o sărute, dar o pudoare stupidă îl împiedica.

– Am reușit să le îmbrac, dar nu sunt foarte talentat pentru a le coafa. Poate ar trebui să te ocupi de asta înainte să le iau cu mine.

Îmbinând vorba cu fapta, scoase din buzunar o perie pe care i-o dădu lui Sally. Cu un zâmbet – primul din ajun – tânăra femeie își șterse lacrimile și le luă pe fetițe de mâini.

– Veniți, dragele mele, spuse arătându-le o sală situată în spatele cafenelei. Ne vom instala acolo.

Când tânăra femeie termină, Vicky și Anny îi dădură niște desene pentru bunica lor.

– Neal ne-a ajutat să scriem cuvintele, declară Anny.

Tânăra femeie îl privi pe furiș.

– Duceți-vă să vă cumpărați bomboane, le propuse copilelor. Este un distribuitor în hol.

În timp ce fetițele se îndepărtau, Sally inspiră profund.

– Neal, începu ea. Sunt într-adevăr foarte impresionată de tot ce faci pentru mine, dar... nu poți avea grijă la nesfârșit de fete și...

– De ce?

– Va trebui să treci pe la laborator.

– Voi trece în timp ce vor fi la grădiniță. Voi profita pentru a aduce niște dosare la tine. Și apoi, dacă este nevoie, voi putea totuși să mă întorc cu ele seara.

– Neal...

Sally ezită.

– ... Chiar ești sigur că vrei să faci toate astea? Pot foarte bine să sun la o agenție și să găsesc pe cineva.

Neal îi luă mâna și o mângâie ușor.

– Ai prefera să aibă grijă de ele o necunoscută?

– N... nu... bineînțeles.

Emoția, îmbinată cu oboseala, o făceau să se bâlbâie.

– Numai că, nu te-ai ocupat niciodată de fetițe și...

Neal o făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

– Dacă ele mă pot accepta, mă voi descurca.

Această fermitate bruscă o uimi și o încântă în același timp. Totuși, îi era greu să înțeleagă această bruscă schimbare a situației. Oare Neal descoperise subit, după cum sperase ea, afecțiune pentru fete?

Când acesta părăsi spitalul cu cele două micuțe, Sally privi cele trei siluete topindu-se în lumina zilei. Mare și protector, Neal le ținea de mâini pe Vicky și Anny, care păreau că-l privesc ca pe un erou.

***

Trecură două zile înainte ca tânăra femeie să îndrăznească să plece câteva ore. Margie era încă în stare critică, dar medicii se arătau optimiști. Lăsându-l pe Casey la căpătâiul său, împrumută mașina acestuia din urmă, pentru a se întoarce acasă.

Îndată ce deschise ușa, sesiză o aromă inimitabilă. Cea de maghiran și ulei de măsline. Cu un zâmbet pe buze, pătrunse în hol și își scoase bluzonul. Casa era ciudat de liniștită. De obicei, în acea clipă a zilei, televizorul urla, iar cele două fete erau ghem pe canapea.

Mergând de-a lungul culoarului care ducea spre bucătărie, remarcă în fața șemineului un covor cunoscut, care-i trezea amintiri fierbinți. Ce era cu el acolo? Oare Neal se atașase atât de mult de el, încât nu se putea lipsi de acest obiect?

Intrigată, se îndreptă spre bucătărie și se opri imediat în ușă. Într-o dezordine de nedescris, doctorul Neal Parker și fiicele sale găteau, atât de absorbiți de treburile lor, încât nici unul dintre ei nu-i observă prezența.

– Când vei termina de curățat morcovii, îi spuse Neal lui Anny, vei tăia brânza.

Fetița încuviință cu seriozitate.

– Mi-ar plăcea atât de mult ca mama și buni să guste această merrynerry.

– Marinara, o corectă Neal.

Aplecat peste o tigaie unde se aurea ceapa, zâmbi.

– Nu-ți face griji. O vom congela și, pentru întoarcerea lor, îți promit că vom pregăti un festin. Vom decora chiar casa și grădina... Vicky! Încearcă să nu mai dai atâta făină pe jos.

– Poate le vom putea cânta o arie dintr-o operă? propuse Anny.

De data aceasta, Neal izbucni într-un râs sincer.

– Ce îndrăzneală! Dar de ce nu? Vrei să repetăm?

Neîncrezătoare, Sally auzi în acea clipă trioul intonând o arie din "Boema". În italiană! Vocea de bariton a lui Neal și intonațiile tinerești ale fetelor umplură bucătăria de o veselă armonie.

Când tăcură, Neal lăsă tigăile și veni să le ia în brațe.

– Sunteți în progres, dragele mele. Într-un real progres!

Cu un gest dezarmant, Anny își aruncă brațele mici în jurul gâtului său.

– Nu crezi că mama va fi mirată când va vedea că ne-ai învățat să gătim și să cântăm arii din opere? îl întrebă cu ochii strălucind.

– Si. Cu atât mai mult cu cât mai am o grămadă de alte surprize pentru ea.

Vicky privi tristă afară.

– Mi-ar plăcea atât de mult să se întoarcă acasă.

– Și mie, întări Anny punându-și capul mic și ciufulit pe umărul lat al lui Neal. O iubesc atât de mult!

Atrăgându-se pe cele două fetițe lângă el, acesta se întoarse la rândul său spre fereastră.

– Și eu, oftă bărbatul. Și eu o iubesc foarte mult.

Sfârșit